

ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมการติดโทรศัพท์มือถือของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา

นางนันทพร ไชยชนะ

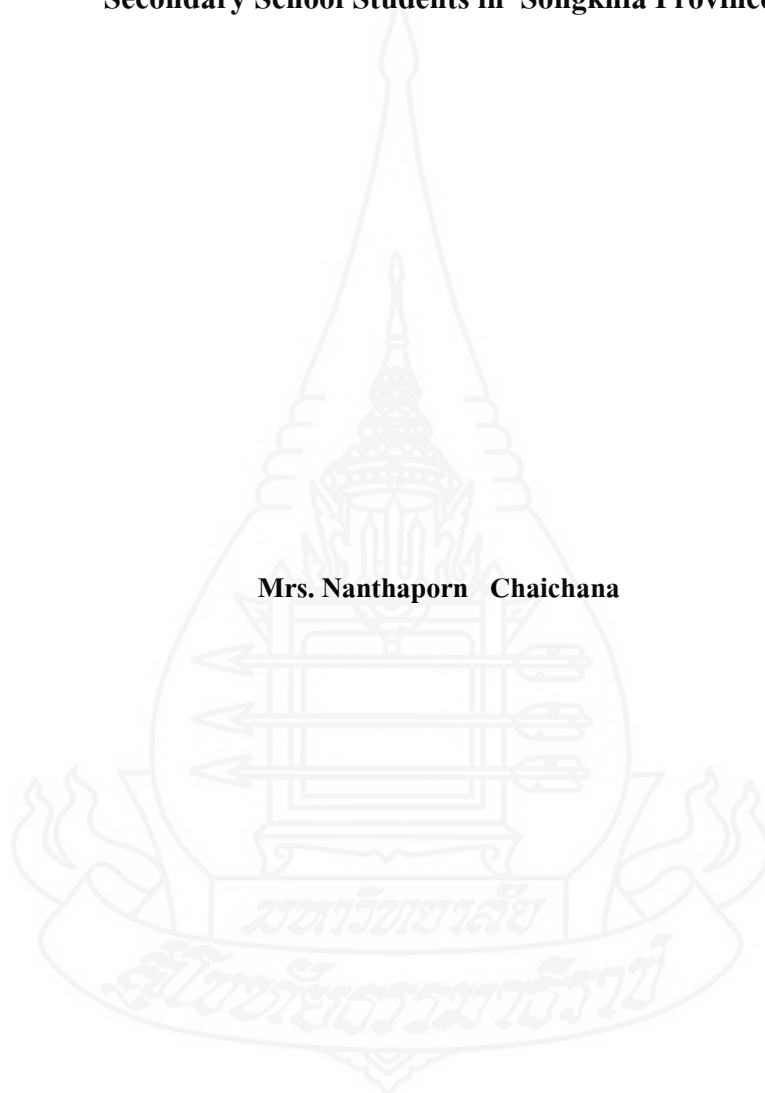

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
วิชาเอกการพัฒนาครอบครัวและสังคม สาขาวิชามนุษยนิเวศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2559

**The Relationship Between Parenting Practices and Nomophobia Behaviors of
Secondary School Students in Songkhla Province**

Mrs. Nanthaporn Chaichana

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Master of Art (Family and Social Development)

Sukhothai Thammathirat Open University

2016

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมการคิดโทรศัพท์มือถือ
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา

ชื่อและนามสกุล นางนันทพร ไชยชนะ

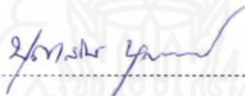
วิชาเอก การพัฒนาครอบครัวและสังคม

สาขาวิชา มนุษยนิเวศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา 1. รองศาสตราจารย์ ดร.อำไพรัตน์ อักษรพรหม
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลกานต์ อภิวัฒน์ลังการ

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2560

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเสริม หุตะแพทย์)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อำไพรัตน์ อักษรพรหม)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลกานต์ อภิวัฒน์ลังการ)

ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมคิด พรหมจู้)

ชื่อวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมการติดโทรศัพท์มือถือของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา

ผู้วิจัย นางนันทพร ไชยชนะ รหัสนักศึกษา 2537000024 **ปริญญา** ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนา
ครอบครัวและสังคม) **อาจารย์ที่ปรึกษา** (1) รองศาสตราจารย์ ดร. อำไพรัตน์ อักษรพรหม
(2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กุลกานต์ อภิวัฒน์ลังการ **ปีการศึกษา** 2559

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ เป็นงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ วัตถุประสงค์ คือ (1) เพื่อศึกษาพฤติกรรม
ติดโทรศัพท์มือถือ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของ โรงเรียนในจังหวัดสงขลา (2) เพื่อ
ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของ โรงเรียนในจังหวัดสงขลา (3) เพื่อ
ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ของ โรงเรียนในจังหวัดสงขลา

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนในจังหวัดสงขลา จำนวน 400
คน ที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถาม

ผลการวิจัย พบว่า 1. พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง
($\bar{X} = 3.15$, S.D. = .733) ด้านร่างกาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$, S.D. = .294) ด้านจิตใจ อยู่ใน
ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$, S.D. = .838) และด้านสังคม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$, S.D. =
.795) 2. การอบรมเลี้ยงดูในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = .426) แบบใช้อำนาจ
อย่างมีเหตุผล อยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = .502) แบบเข้มงวดกวดขัน อยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X} =$
3.09, S.D. = .692) และแบบปล่อยปละละเลย อยู่ระดับน้อย ($\bar{X} = 2.30$, S.D. = .775) 3. การอบรม
เลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในภาพรวม
แต่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01 ($r = -.24$) 4. การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรม
ติดโทรศัพท์มือถือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในภาพรวม ($r = -.25$) และภาพย่อยด้าน
ร่างกาย ($r = -.18$) ด้านจิตใจ ($r = -.27$) และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ
ด้านสังคม ($r = .50$) 5. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรม
ติดโทรศัพท์มือถืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ทั้งในภาพรวม ($r = .50$) และภาพย่อย ด้าน
ร่างกาย ($r = .44$) ด้านจิตใจ ($r = .41$) และ ด้านสังคม ($r = .50$)

คำสำคัญ พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ , การอบรมเลี้ยงดู

Thesis title: The Relationship Between Parenting Practices and Nomophobia Behaviors of Secondary School Students in Songkhla Province

Researcher: Mrs.Nanthaporn Chaichana; **ID:** 2537000024;

Degree: Master of Art (Family and Social Development);

Thesis advisors: (1) Dr. Ampairat Aksornporm; Associate Professor;

(2) Dr. Kunlakarn Apiwattanalungarn; Assistant Professor; **Academic year:** 2016

Abstract

This research is a relationship research with the objectives to (1) study the nomophobia of the junior high school students from schools in Songkhla; (2) study the parenting style of the junior high school students from schools in Songkhla; and (3) study the relationship between parenting style and nomophobia of junior high school students from schools in Songkhla.

The sample, which includes 400 junior high school students from schools in Songkhla, is obtained from the multi-stage randomization. The tool used is the questionnaire.

The research results are as follows: 1. Nomophobia in general, is at a moderate level ($\bar{X} = 3.15$, $SD = .733$). The physical aspect is at a high level ($\bar{X} = 3.54$, $SD = .294$), while the mental aspect is at a moderate level ($\bar{X} = 3.14$, $SD = .838$) and the social aspect is at a moderate level ($\bar{X} = 3.18$, $SD = .795$). 2. Parenting style, in general, is at a moderate level ($\bar{X} = 3.15$, $S.D. = .426$). Parenting using the power of reason is at a high level ($\bar{X} = 3.96$, $S.D. = .502$), while strict parenting is at a moderate level ($\bar{X} = 3.09$, $S.D. = .692$) and neglectful parenting is at a low level ($\bar{X} = 2.30$, $S.D. = .775$). 3. Parenting style using power or reason is not related to the overall nomophobia, but it is negatively related with the social aspect of nomophobia with a statistical significance level of .01 ($r = -.24$). 4. Strict parenting style has a negative relationship with nomophobia with a statistical significance level of .01 both at overall ($r = -.25$) and separated level; the physical aspect ($r = -.18$), the mental aspect ($r = -.027$) and it has a positive relationship with the social aspect of nomophobia ($r = .50$). 5. Neglectful parenting style has a positive relationship with nomophobia at a statistical significance level of .01 at both the overall ($r = .50$) and separated level; the physical aspect ($r = .44$), the mental aspect ($r = .041$), and the social aspect ($r = .50$).

Keywords: Nomophobia, parenting style

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก
รองศาสตราจารย์ ดร. อำไพรัตน์ อักษรพรหม สาขาวิชามนุษยนิเวศศาสตร์ มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช ที่ได้ให้ความกรุณาให้คำแนะนำและติดตามการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้อย่าง
ใกล้ชิดตลอดมา นับตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสำเร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา
ของท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะและคำแนะนำ
ในการสร้างเครื่องมือเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย และขอขอบพระคุณท่านอาจารย์และ
นักเรียนทั้ง 5 โรงเรียนทุก ๆ ท่านที่เสียสละเวลา อำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือในการ
เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามอย่างดียิ่ง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชามนุษยนิเวศศาสตร์ มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช เพื่อนนักศึกษา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ทุกท่าน
ที่ได้กรุณาให้การสนับสนุน ช่วยเหลือ และให้กำลังใจตลอดมา

นางนันทพร ไชยชนะ

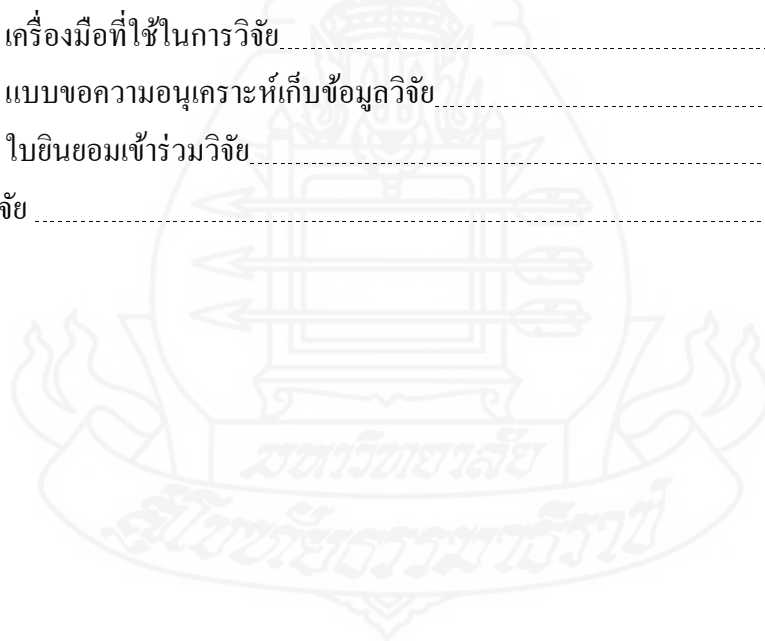
14 ตุลาคม 2559

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
คำถามการวิจัย	3
กรอบแนวคิดการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย	6
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	7
การอบรมเลี้ยงดู	7
พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	9
พฤติกรรมวัยรุ่น	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	42
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล	46
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	50
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป	50

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ตอนที่ 2 การอบรมเลี้ยงดู	51
ตอนที่ 3 พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ ในชีวิตประจำวันและพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	57
ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	65
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	68
สรุปการวิจัย	70
อภิปรายผล	74
ข้อเสนอแนะ	79
บรรณานุกรม	80
ภาคผนวก	85
ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	86
ข แบบขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัย	101
ค ใบยินยอมเข้าร่วมวิจัย	103
ประวัติผู้วิจัย	105

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย	43
ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไป	51
ตารางที่ 4.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล จำแนกตามร้อยละ ของระดับความคิดเห็น	52
ตารางที่ 4.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล จำแนกตามระดับ ของความคิดเห็น	53
ตารางที่ 4.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน จำแนกตามร้อยละของระดับ ของความคิดเห็น	54
ตารางที่ 4.5 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน จำแนกตามระดับของความคิดเห็น	55
ตารางที่ 4.6 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จำแนกตามร้อยละของระดับ ของความคิดเห็น	56
ตารางที่ 4.7 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จำแนกตามระดับของความคิดเห็น	57
ตารางที่ 4.8 พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ในชีวิต ประจำวัน	58
ตารางที่ 4.9 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย จำแนกตามร้อยละของระดับ ของความคิดเห็น	60
ตารางที่ 4.10 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย จำแนกตามระดับของความคิดเห็น	61
ตารางที่ 4.11 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ จำแนกตามร้อยละของระดับ ความคิดเห็น	62
ตารางที่ 4.12 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ จำแนกตามระดับความคิดเห็น	63
ตารางที่ 4.13 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม จำแนกตามร้อยละของระดับ ความคิดเห็น	64
ตารางที่ 4.14 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม จำแนกตามระดับความคิดเห็น	65
ตารางที่ 4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	67
ตารางที่ 4.16 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานตามวัตถุประสงค์การวิจัย	67

ญ

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	4
ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล	47

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันการให้บริการโทรคมนาคมทางการสื่อสารมีการพัฒนาจนกลายเป็นวัฒนธรรมของสังคม การสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือเป็นวิธีที่สะดวกรวดเร็วที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับเครื่องมือสื่อสารประเภทอื่น เพราะสามารถโต้ตอบระหว่างกันได้เสมือนเผชิญหน้า ในปัจจุบันผู้ผลิตโทรศัพท์มือถือได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีไปอย่างมาก ทำให้โทรศัพท์มือถือไม่ได้มีบทบาทเฉพาะการสื่อสารเท่านั้น แต่ยังมีขีดความสามารถอย่างอื่นอีกมากมาย กล่าวคือ สามารถเป็นได้ทั้งเครื่องคอมพิวเตอร์ขนาดเล็ก โทรศัพท์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต และแหล่งศึกษาหาความรู้ได้ อีกด้วย เมื่อโทรศัพท์มือถือ กลายเป็นอีกหนึ่งปัจจัยในชีวิตประจำวันของมนุษย์ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถืออย่างชัดเจน กล่าวคือ มีการใช้โทรศัพท์มือถือในทุกสถานที่และตลอดเวลา สอดคล้องกับรายงานผลสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยปี 2557 (สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2557) ซึ่งทำการสำรวจผ่านทางอินเทอร์เน็ต จำนวน 16,596 คน พบว่า อินเทอร์เน็ตมีบทบาทเพิ่มมากขึ้น ในการใช้ชีวิตประจำวันของผู้คนยุคปัจจุบัน ค่าเฉลี่ยของการใช้อินเทอร์เน็ตต่อสัปดาห์เพิ่มสูงขึ้น โดยในปี 2556 มีการใช้งานโดยเฉลี่ย 32.3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือใช้เวลาโดยประมาณ 4.6 ชั่วโมง ต่อวัน ปี 2557 เพิ่มขึ้น เป็น 50.4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือประมาณ 7.2 ชั่วโมงต่อวัน ผู้คนมีการใช้งานอินเทอร์เน็ตกันตลอดเวลาและที่สำคัญโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน กลายเป็นอุปกรณ์ที่มีการใช้งานสูงเกือบทั้งวัน จากการสำรวจ พบว่า มีผู้ใช้งานอินเทอร์เน็ตผ่านอุปกรณ์เคลื่อนที่ คิดเป็นร้อยละ 92.0 ของผู้ตอบแบบสำรวจทั้งหมด

โทรศัพท์มือถือกลายเป็นอีกหนึ่งปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์ พฤติกรรม การใช้โทรศัพท์มือถือของผู้คนเปลี่ยนไปจากเดิมมาก เนื่องมาจากการพัฒนา โทรศัพท์มือถือให้สามารถทำงานได้มากกว่าการพูดคุยสนทนากัน ส่งผลให้ผู้คนมีความถี่และหมดเวลาไปกับการใช้งาน โทรศัพท์ มือถือมากขึ้น จนเป็นที่มาของการบัญญัติคำศัพท์ขึ้นใหม่เกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ คือ โรคติดโทรศัพท์มือถือ (Nomophobia)

(YouGov, 2008) อาการของโรคดังกล่าวมีหลายประการ เช่น พกโทรศัพท์มือถือติดตัวตลอดเวลา ต้องวางโทรศัพท์ไว้ใกล้ ๆ ตัว และจะรู้สึกกังวลใจมากหากมือถือไม่ได้อยู่กับตัว หมกมุ่นอยู่กับการเช็คข้อความ อัปเดตข้อมูลในโทรศัพท์ที่อยู่ตลอดเวลา หยิบขึ้นมาดูบ่อย ๆ ใช้งานโทรศัพท์ขณะที่ทำกิจกรรมอื่นๆ ไปด้วย เป็นต้น ผลการสำรวจในอังกฤษที่จัดทำโดยบริษัทเทคโนโลยี Secure Envoy (Secure Envoy, 2012) ได้ทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,000 คน พบว่า สองในสามของกลุ่มตัวอย่างยอมรับว่าพวกเขากลัวที่จะอยู่โดยไม่มีโทรศัพท์มือถือ ซึ่งนับเป็นตัวเลขที่มากขึ้นกว่าเมื่อ 4 ปีก่อนถึงร้อยละ 53 ที่สำคัญพบว่า กลุ่มที่มีอาการแบบนี้มากที่สุด คือ ในกลุ่มคนอายุ 18-24 ปี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 77 จากผลการศึกษาที่ผ่านมา สอดคล้องกับผลการศึกษาของ สำนักงานสังคมข้อมูลข่าวสารแห่งชาติ ประเทศเกาหลีใต้ (NISA) (ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, 2557) ที่พบว่า โรคติดโทรศัพท์มือถือกำลังเป็นภัยคุกคามต่อประชาชนในประเทศเกาหลีใต้ จากการสำรวจข้อมูลเมื่อเดือนมีนาคม 2557 ที่ได้เก็บข้อมูลจากผู้ใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ที่มีอายุระหว่าง 10-54 ปี จำนวน 15,600 คน พบว่า ร้อยละ 25 ของเด็กนักเรียนระดับมัธยมแสดงอาการป่วยทางจิตชนิดติดโทรศัพท์มือถือเพิ่มขึ้นสูงกว่าเท่าตัวของสัดส่วนที่เคยประเมินเอาไว้คือ ร้อยละ 11 ใน ช่วงระยะเวลาเพียง 1 ปี เท่านั้น ต่อมาทางการเกาหลีใต้ได้สำรวจต่อเนื่องกับนักเรียนในระดับ 4 ถึงระดับมัธยม จำนวนทั้งหมด 5,000 คน พบว่า วัยรุ่นในเมืองหลวงมากถึง ร้อยละ 16 จัดอยู่ในข่ายเสี่ยงที่จะเกิดอาการติดโทรศัพท์มือถือโดยมีร้อยละ 4 จัดอยู่ในระดับเสี่ยงสูง ส่วนในประเทศไทยพบว่ายังไม่มีผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับโรคติดโทรศัพท์มือถืออย่างจริงจัง มีบ้างก็คือผลการศึกษาของสำนักงานสถิติแห่งชาติกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2557) ที่ได้ทำการสำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. 2547-2556 พบว่า กลุ่มที่มีอาการติดโทรศัพท์มือถือ ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุไม่เกิน 25 ปี โดยเฉพาะสำหรับกลุ่มที่กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ จะเห็นว่าผลการศึกษาของไทยมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาในต่างประเทศในประเด็นของการใช้งานโทรศัพท์มือถือของวัยรุ่นที่มีแนวโน้มสูงขึ้นและมีแนวโน้มสูงกว่าวัยอื่น ๆ ด้วย การติดโทรศัพท์มือถือนอกจากจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และการทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อการศึกษาเล่าเรียนด้วย ดังนั้นภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น ซึ่งก็คือ โรงเรียนซึ่งประกอบด้วยครูบาอาจารย์และเพื่อน ๆ และสถาบันครอบครัวจะต้องให้ความสำคัญกับการดูแลเอาใจใส่วัยรุ่นเรื่องการใช้งานโทรศัพท์มือถือนวมถึงอุปกรณ์สื่อสารชนิดต่าง ๆ ให้มากเป็นพิเศษ โดยเฉพาะสถาบันครอบครัวซึ่งมีความใกล้ชิดและมีเวลาอยู่กับวัยรุ่นมากที่สุด จากผลการศึกษาของ วิไลลักษณ์ ทองคำบรรจง (2553) พบว่า การควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ตในครอบครัวและอิทธิพลของเพื่อนในการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเหมาะสมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม

ติดเกมออนไลน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 3 จากผลการศึกษาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองมีผลอย่างมากต่อการแสดงพฤติกรรมของวัยรุ่น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาว่าการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา หรือไม่ อย่างไร ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ปกครองที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานให้รู้เท่าทันพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ รวมถึงรู้เท่าทันภัยอันตรายรูปแบบต่างๆ ที่แฝงมากับโทรศัพท์มือถือด้วย นอกจากนี้ทางสถานศึกษาก็สามารถนำผลการศึกษาไปใช้ในการวางแผนกำหนดมาตรการเชิงป้องกันการใช้งานโทรศัพท์มือถือ ผิดสถานที่ผิดเวลาของนักเรียนในสถานศึกษาได้

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

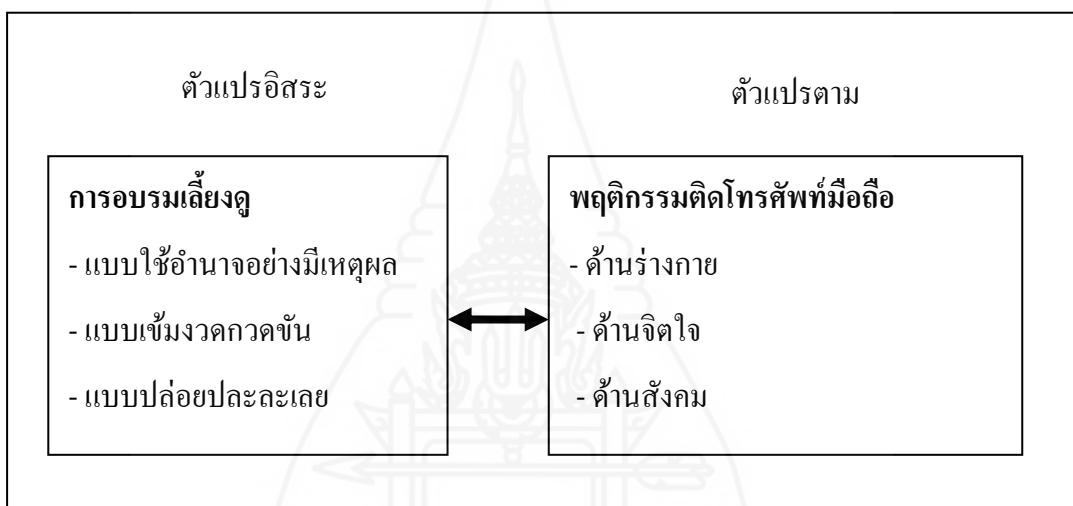
- 2.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา
- 2.2 เพื่อศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของ โรงเรียนในจังหวัดสงขลา
- 2.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา

3. คำถามการวิจัย

- 3.1 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา มีพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือมากน้อยเพียงไร
- 3.2 การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา แต่ละด้านอยู่ในระดับใด
- 3.3 การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือหรือไม่ อย่างไร

4. กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ ใช้แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของวัยรุ่น พฤติกรรมการติดการใช้งานโทรศัพท์มือถือตามแนวคิดของ YouGov (2008) แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู ตามแนวคิดของ Baumrind (1971) และ Maccoby & Martin (1983) ซึ่งแบ่งการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ คือ แบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล แบบเข้มงวดกวดขันและแบบปล่อยปละละเลย จากการศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้สามารถสรุปกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

5. สมมุติฐานการวิจัย

5.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

5.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

5.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

6. ขอบเขตการวิจัย

6.1 ประชากร คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา จำนวน 52,570 คน (ระบบสารสนเทศเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอก สมศ., 2557)

6.2 ตัวแปรที่ศึกษา

6.2.1 *ตัวแปรตาม* คือ พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ แบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ด้านร่างกาย จิตใจ และ สังคม

6.2.2 *ตัวแปรอิสระ* คือ การอบรมเลี้ยงดู แบ่งเป็น 3 วิธี คือ แบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย

6.3 *พื้นที่ที่ศึกษา* คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในเขตจังหวัดสงขลา

7. นิยามศัพท์เฉพาะ

7.1 *พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ* หมายถึง การแสดงออกซึ่งกิริยาอาการที่เกี่ยวข้องกับการใช้งานโทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่อื่น ๆ เช่น แท็บเล็ต เป็นต้น ที่เป็นอาการบ่งชี้ของโรคติดโทรศัพท์มือถือ รวมไปถึงการแสดงออกถึงอาการที่คาดว่าเป็นผลกระทบมาจากพฤติกรรมการใช้งานอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่นั้น ๆ สามารถแบ่งพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม

7.1.1 *ด้านร่างกาย* คือ เด็กและเยาวชนที่เล่นโทรศัพท์มือถือรวมถึงอุปกรณ์สื่อสารเป็นเวลานาน อาจมีอาการทางกายที่ไม่ทราบสาเหตุ เช่น ปวดศีรษะ ปวดหลัง ปวดข้อ ปวดท้อง เจ็บหน้าอก อ่อนเพลีย

7.1.2 *ด้านจิตใจ* คือ มีความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงโดยเฉพาะในวัยเรียนและวัยรุ่น เนื่องจากในวัยเรียนนั้นยังไม่สามารถแยกแยะสถานการณ์จริงและจินตนาการ หรือสิ่งที่เกิดขึ้นได้ดีนัก

7.1.3 *ด้านสังคม* คือ เมื่อเด็กติดโทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารจะขาดการควบคุมตนเอง มักพบการเปลี่ยนแปลงในด้านความสัมพันธ์ภายในสมาชิกในครอบครัว เกิดความไม่เข้าใจและความขัดแย้งในครอบครัว เนื่องจากพ่อแม่ไม่พอใจกับพฤติกรรมของเด็กทำให้เกิดปัญหาหรือทะเลาะกัน เรื่องการจำกัดเวลาในการใช้งานอุปกรณ์ดังกล่าว ของลูก นอกจากนี้ยังเกิด

จากการพูดคุย หรือทำกิจกรรมระหว่างสมาชิกในครอบครัวลดลง รวมถึงปฏิเสธที่จะร่วมกิจกรรมต่าง ๆ

7.2 การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่บิดามารดาหรือผู้อบรมเลี้ยงดู ติดต่อสื่อความหมายและปฏิบัติต่อเด็ก ผ่านทั้งทางด้านคำพูดและการกระทำซึ่งมีอิทธิพลต่อเนื่องตลอดชีวิตของเด็ก แบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ

7.2.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล หมายถึง การที่บิดามารดาหรือผู้อบรมเลี้ยงดู ตั้งกฎเกณฑ์ให้บุตรปฏิบัติตาม พร้อมทั้งปฏิบัติต่อบุตรด้วยความรักความอบอุ่น โดยส่งเสริมให้กำลังใจและให้การยอมรับในตัวบุตร

7.2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง การที่บิดามารดาหรือผู้อบรมเลี้ยงดูปฏิบัติต่อบุตรด้วยความเข้มงวดกวดขัน ใช้อำนาจคุ้มครอง ควบคุมและก้าวท้าวในวิถีชีวิตของบุตร โดยไม่ให้เกียรติหรือให้การยอมรับนับถือในตัวบุตร

7.2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง การที่บิดามารดาหรือผู้อบรมเลี้ยงดูปฏิบัติต่อบุตรด้วยการลงโทษ แสดงความรู้สึกเย็นชา ละเลย ไม่ใส่ใจ หรือสนับสนุนให้คำแนะนำช่วยเหลือและไม่แสดงออกถึงการให้ความรักความอบอุ่น

7.3 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนของรัฐบาลในเขตจังหวัดสงขลา

8. ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย

8.1 สถาบันการศึกษา ครูอาจารย์ สามารถนำผลการวิจัยเกี่ยวกับระดับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนมาใช้ในการวางแผนเพื่อกำหนดแนวทางการป้องกันให้เหมาะสมกับนักเรียนใน สถาบันการศึกษาของตน

8.2 สถาบันการศึกษาสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการทำงานเชิงรุกเพื่อการรณรงค์ส่งเสริมกระตุ้นให้วัยรุ่นเกิดจิตสำนึกที่ดี มีความฉลาดรู้เท่าทันภัยอันตรายของโรคที่เกิดจากการใช้โทรศัพท์ มือถือไม่ถูกที่ถูกลงเวลาและใช้ในปริมาณที่มากเกินไปได้

8.3 พ่อแม่และผู้ปกครองของนักเรียนสามารถนำผลการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือมาใช้เป็นแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูและดูแลเด็กในครอบครัวได้อย่างเหมาะสมเพื่อเสริมสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีให้กับเด็ก สามารถลดความเสี่ยงของเด็กที่จะเกิดการติด โทรศัพท์มือถือได้

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

งานวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา” นี้เป็นงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่วิจัยดังกล่าว โดยมีประเด็นวรรณกรรมที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการทบทวน ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู
2. พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ
3. ติดโทรศัพท์มือถือ
4. กับหัวข้อที่วิจัย . งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

“การอบรมเลี้ยงดูวัยรุ่นเป็นสิ่งสำคัญ ต่อพัฒนาการของวัยรุ่นมาก การที่วัยรุ่นจะเติบโตขึ้นมา มีบุคลิกภาพลักษณะอย่างใดนั้น นอกจากขึ้นอยู่กับพันธุกรรมแล้ว การอบรมเลี้ยงดูเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญมาก การอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสม จะส่งผลให้เขามีบุคลิกภาพที่ดี มีการปรับตัว ต่อปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม จะทำให้มีพัฒนาการที่ดี มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ในทางตรงกันข้าม ถ้าถูกเลี้ยงดูไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม จะทำให้วัยรุ่นมีบุคลิกภาพที่ไม่ดี ซึ่งเป็นปัญหาต่อการปรับตัวและส่งผลให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิตได้ง่าย เนื่องจากในช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงสำคัญในการพัฒนาการด้านต่างๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ระเบียบนี้เป็นระยะวิกฤติของชีวิตมนุษย์ ผลของการอบรมเลี้ยงดูในช่วงนี้ จะมีอิทธิพลในการวางรากฐานในด้านต่าง ๆ ในช่วงอายุต่อมา” (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 64)

1.1 ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู

จากการศึกษา พบว่า มีนักจิตวิทยาและนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูไว้หลากหลายความหมาย เช่น

"การอบรมเลี้ยงดู" หมายถึง การที่ผู้เลี้ยงดูปฏิบัติต่อเด็กด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ เพื่อตอบสนองความต้องการที่จำเป็นของเด็ก ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูนี้ จะมีผลต่อ

บุคลิกภาพของเด็ก โดยการที่เด็กจะมีบุคลิกภาพในทางบวกหรือลบขึ้นอยู่กับวิธีการ ความรู้ และทัศนคติของบิดามารดาที่มีต่อเด็กดังนั้น การอบรมเลี้ยงดู เป็นสิ่งสำคัญมากในครอบครัว บิดามารดา นอกจากจะมีหน้าที่ทำงานนอกบ้านหาเลี้ยงครอบครัว และปกป้องคุ้มครองสมาชิกในครอบครัวแล้ว หากบิดามารดาไม่ใส่ใจ ไม่รับผิดชอบในบทบาทของตน อาจทำให้ครอบครัวได้รับความกระทบกระเทือน ไม่มีแบบอย่าง ว้าเหว่ ขาดความอบอุ่น ขาดความรักที่สมบูรณ์ อาจเกิดปัญหาครอบครัว และส่งผลกระทบต่อสังคมโดยรวมได้ (ชัยกร ป้อมแก้ว , น. 65-66)

นอกจากนี้ มาริสา จันทร์ฉาย (2552) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การตอบสนอง ความต้องการของเด็กทั้งกายและใจ การมีปฏิสัมพันธ์กับเด็ก การถ่ายทอดวัฒนธรรม ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ความรู้ และความหวังของสังคม ตลอดจนการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการที่ได้อย่างรอบด้าน คือ ร่างกาย จิตใจ และปัญญา

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่บิดามารดาติดต่อสื่อความหมาย และปฏิบัติต่อเด็กผ่านทั้งทางด้านคำพูดและการกระทำซึ่งมีอิทธิพลต่อเนื่องตลอดชีวิตของเด็ก

1.2 รูปแบบของการอบรมเลี้ยงดู

การอบรมเลี้ยงดู สามารถแบ่งออกได้หลายรูปแบบตามลักษณะและการปฏิบัติต่อเด็ก นักจิตวิทยาแต่ละท่านก็มีการแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันออกไปตามวิธีการและจุดประสงค์ของแต่ละงานวิจัย ในที่นี้ผู้วิจัยได้เสนอการแบ่งประเภทการอบรมเลี้ยงดูของนักจิตวิทยาของไทยและต่างประเทศ ดังนี้

Baumrind (1971) (อ้างถึงใน คุณยา จิตตะย โสธร, 2552: 175) ได้จัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1) การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาสนับสนุนให้เด็กมีพัฒนาการ ตามวุฒิภาวะของเด็ก โดยที่บิดามารดาจะอนุญาตให้เด็กมีอิสระตามควรแก่วุฒิภาวะ แต่ในขณะเดียวกันบิดามารดาจะกำหนดขอบเขตพฤติกรรมของเด็กและกำหนดให้เด็กเชื่อฟังและปฏิบัติตามแนวทางที่บิดามารดากำหนดไว้อย่างมีเหตุผล ถึงแม้บิดามารดาจะมีการเรียกร้องสูง แต่ในขณะเดียวกันก็ให้ความรักความอบอุ่นและใส่ใจต่อเด็กเปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง รับฟังเหตุผลจากเด็ก และสนับสนุนให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ของครอบครัว

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (Authoritarian Parenting Style) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดา มีความเข้มงวด เรียกร้องสูง แต่ไม่ตอบสนองความต้องการของเด็กโดยสิ้นเชิง มีการจัดระบบการควบคุมและวางกฎเกณฑ์ให้เด็กปฏิบัติตามอย่างเข้มงวด โดยมีการอธิบายน้อยมาก

หรือไม่มีเลย เด็กต้องยอมรับในคำพูดของบิดามารดาว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมเสมอ มีการใช้อำนาจควบคุมโดยวิธีบังคับ และลงโทษเมื่อเด็กไม่ทำตามความคาดหวังของบิดามารดา บิดามารดามักห่างเหิน และปฏิเสธเด็ก

3) การอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ (Permissive Parenting Style) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาปล่อยให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตามการตัดสินใจของเด็ก โดยไม่มีการกำหนดขอบเขต ใช้การลงโทษน้อย ไม่เรียกร้องหรือควบคุมพฤติกรรมเด็ก เด็กสามารถแสดงออกซึ่งความรู้สึกและอารมณ์ได้อย่างเปิดเผย บิดามารดาอาจให้คำปรึกษาหรือพยายามใช้เหตุผลกับเด็กแต่ไม่มีอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมของเด็ก บิดามารดาจะให้ความรัก ความอบอุ่นและตอบสนองความต้องการของเด็กเสมอ ต่อมา Maccoby and Martin (1983) ได้ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind และได้จำแนกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู แบบที่ 4 เพิ่มเติมจากที่ Baumrind ได้เสนอไว้คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Uninvolved Parenting Style) เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาไม่ให้ความสนใจหรือตอบสนอง ความต้องการของเด็ก ให้การดูแลเอาใจใส่ต่อเด็กน้อยมาก บิดามารดากลุ่มนี้จะเพิกเฉยต่อเด็กพอๆ กับไม่เรียกร้องหรือวางมาตรฐานพฤติกรรมใดๆ ให้เด็กปฏิบัติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบิดามารดาปฏิเสธ เด็กแต่แรก หรือหมกมุ่นอยู่กับปัญหา และความกดดันในชีวิตประจำวันจนไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่เด็ก

สำหรับในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยแบ่งการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย (Baumrind (1971) , Maccoby & Martin (1983) เนื่องจากแนวคิดนี้จะสามารถอธิบายรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูได้อย่างเหมาะสมกับเด็กวัยรุ่นในสังคมไทย ประกอบกับการจำแนกการเลี้ยงดูตามลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างรูปแบบต่างๆ ๓ รูปแบบ อันจะทำให้สามารถวิเคราะห์ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมการคิดโทรศัพท์มือถือได้อย่างแตกต่างและชัดเจน

2. พฤติกรรมคิดโทรศัพท์มือถือ

2.1 ความหมายของพฤติกรรม

พฤติกรรม ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Behavior เป็นกิริยาอาการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับมนุษย์หรือที่มนุษย์ได้แสดงออกหรือปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นกับมนุษย์เมื่อได้เผชิญกับสิ่งเร้า จำแนกออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ (1) พฤติกรรมที่ไม่สามารถควบคุมได้เรียกว่า เป็นปฏิกิริยาสะท้อน เช่น การสะดุ้งเมื่อถูกเข็มแทง การกระพริบตาเมื่อมีสิ่งมากระทบกับสายตา (2) พฤติกรรมที่สามารถควบคุม

และจัดระเบียบได้เนื่อง จากมนุษย์มีสติปัญญาและอารมณ์ เมื่อมีสิ่งเร้ามากระทบสติปัญญาหรือ อารมณ์ จะเป็นตัวตัดสินใจว่า ควรจะปล่อยปฏิกิริยาใดออกไป จากการรวบรวมเอกสาร พบว่า มีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ต่างๆ กัน ดังนี้ Allen and Santrock (1993, p.8) กล่าวว่า พฤติกรรม (Behavior) หมายถึง ทุก ๆ สิ่งที่บุคคลทำ ซึ่งสามารถสังเกตได้โดยตรง หรืออยู่ในกระบวนการทางจิตใจ ซึ่งได้แก่ ความคิด ความรู้สึกและแรงขับซึ่งเป็นประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่ไม่สามารถจะสังเกตได้โดยตรง ส่วน Cronbach (1963: อ้างถึงใน พรทิพย์ รุ่งน่วม, 2550) ได้อธิบายเกี่ยวกับ พฤติกรรม ว่าหมายถึง การกระทำของสิ่งมีชีวิต มีองค์ประกอบ 7 ประการ คือ (1) ความมุ่งหมาย (Goal) เป็นความต้องการที่ทำให้เกิดกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้น (2) ความพร้อม (Readiness) คือ ระดับวุฒิภาวะหรือความสามารถที่จำเป็นในการทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ (3) สถานการณ์ (Situation) เป็นเหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้เลือกทำกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการ (4) การแปลความหมาย (Interpretation) ก่อนที่จะทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งไป จะพิจารณาสถานการณ์ก่อน แล้วเลือกวิธีการที่เกิดความพึงพอใจมากที่สุด เพื่อตอบสนองความต้องการ (5) การตอบสนอง (Response) เป็นการกระทำเพื่อตอบสนองความต้องการ (6) ผลที่ได้รับผลที่ตามมา (Consequence) เมื่อทำกิจกรรมแล้วย่อมได้รับผลจากการกระทำนั้น ผลที่ได้อาจเป็นไปตามที่คาดคิด หรืออาจตรงกันข้ามก็ได้ (7) ปฏิกริยาต่อความผิดหวัง (Reaction to thwarting) กรณีที่ไม่ตอบสนองต่อความต้องการ อาจจะย้อนกลับไปแปลความหมายของสถานการณ์และเลือกวิธีการใหม่

ณัฐยานี ช่วยธานี (2550) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำที่ต้องมีสาเหตุ หรือทำให้ปรากฏออกมาทางประสาทสัมผัสทั้ง 5 ทางใดทางหนึ่ง และแสดงออกอย่างซับซ้อน แม้กระทั่งสีหน้าและการกระทำ

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง กิริยา อาการ การกระทำของมนุษย์ ที่แสดงออกหรือมีปฏิกิริยา โต้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ต่างๆ แบ่งออกเป็น พฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมภายนอก เป็นการแสดงออกที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า เช่น การเดิน กิน เขียนหนังสือ การแสดงบทบาท ลีลา ท่าที การประพฤติปฏิบัติ การกระทำงานในชีวิตปกติ เป็นต้น การแสดงพฤติกรรมภายนอกถือว่าการสื่อออกมาจาก พฤติกรรมภายใน เช่น ความจำ ความรู้สึกนึกคิด การเต้นของหัวใจ เป็นต้น

2.2 สาเหตุของการเกิดพฤติกรรม

มนุษย์ได้พยายามที่จะศึกษาการเกิดพฤติกรรมของมนุษย์ จึงทำให้เกิดมีความเชื่อ หลักการและทฤษฎีต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างมากมาย ซึ่งสามารถรวบรวมทัศนะต่าง ๆ เป็นหมวดหมู่ได้ 3 ประเภท คือ

2.2.1 พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นจากแรงผลักดันภายในตัวของมนุษย์ เช่น แนวคิดของฟรอยด์ (Freud,S.,1948) ที่เชื่อว่าโครงสร้างทางจิต มี 3 ส่วนคือ อิด (Id) อีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Super Ego) อิด เป็นสัญชาตญาณในตัวมนุษย์ จะอยู่ในรูปของพลังงานที่คอยผลักดันให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมต่างๆ เป็นจิตใต้สำนึก อิดจะผลักดันให้จิตอีกส่วนหนึ่งซึ่งเป็นส่วนใหญ่และส่วนที่รู้ตัวที่เรียกว่า อีโก้ กระทำในสิ่งต่างๆ ตามที่อิดต้องการ จึงเป็นตัวตอบสนองความต้องการของอิด ส่วนของจิตที่ทำหน้าที่ควบคุมสัญชาตญาณเหล่านี้คือ ซูเปอร์อีโก้ หรือโมรธรรมที่มีอยู่ในจิตของแต่ละบุคคลเป็น ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เป็นผลเกิดจากการอบรมสั่งสอนของสังคม ทำให้อิดและอีโก้มีพฤติกรรม อยู่ในทางที่ถูกที่ควรเป็นที่ยอมรับของสังคม

2.2.2 พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นจากแรงผลักดันของสิ่งแวดล้อม เช่น แนวคิดของนักจิตวิทยา พฤติ กรรมนิยม สกินเนอร์ (Skinner, B.F.,1953) ที่เชื่อว่า พฤติกรรมมนุษย์ถูกควบคุมโดยเงื่อนไขแห่งการเสริมแรง กล่าวคือ ผลการกระทำที่ทำให้พอใจ เช่น ทำแล้วได้รับคำชมเชย ได้ตำแหน่งได้เงิน ได้รับการยกย่องซึ่งจะทำหน้าที่เป็นแรงเสริมให้แก่การกระทำนี้มีต่อไป และเงื่อนไขแห่งการลงโทษ กล่าวคือ ผลการกระทำที่ทำให้ไม่พอใจ เช่นทำแล้วถูกตำหนิ เสียตำแหน่ง เสียเงิน ถูกทำร้าย ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม ซึ่งจะเป็นตัวการที่ทำให้คนเราหยุดพฤติกรรมหรือการกระทำเช่นนี้ในอนาคต

2.2.3 พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นจากทั้งแรงผลักดันภายในตัวมนุษย์ และสิ่งแวดล้อม เช่น แนวคิดของ แบนดูรา (Bandura, A.,1977) ที่ให้ความสำคัญต่อลักษณะภายในตัวมนุษย์และสิ่งแวดล้อมว่าเป็นตัวก่อให้เกิดพฤติกรรม เขาอธิบายว่าพฤติกรรมมนุษย์ องค์กรประกอบภายในตัวมนุษย์และสิ่งแวดล้อมต่างก็มีอิทธิพลต่อกันและกัน ในลักษณะที่แต่ละองค์ประกอบต้องสัมพันธ์กันอย่างถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันหมายถึง ความว่า ในบางครั้งสิ่งแวดล้อมอาจจะมีส่วนในการทำให้เกิดพฤติกรรมได้มากกว่าองค์ประกอบภายในตัวบุคคล ส่วนในเวลาอื่นองค์ประกอบภายในตัวบุคคลก็อาจจะมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์มากกว่าสิ่งแวดล้อม จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์เช่นนี้อยู่ในลักษณะพึ่งพาอาศัยกันเป็นกระบวนการที่ทั้งสองฝ่ายต่างก็มีอิทธิพลต่อกันและกัน และทั้งคู่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในขณะเดียวกันพฤติกรรมมนุษย์ก็มีอิทธิพลต่อทั้งสองสิ่งด้วยเหมือนกัน

3. พฤติกรรมวัยรุ่น

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง“ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมคิดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา”เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ของประชากรที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลาซึ่งถือได้ว่ากลุ่มตัวอย่างของประชากรที่ศึกษาดังกล่าวอยู่ในวัยรุ่น ดังนั้นในการศึกษาพฤติกรรมการติดมือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นๆ จึงมีความจำเป็นต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติของวัยรุ่นและพัฒนาการทางบุคลิกภาพของวัยรุ่นที่เป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครองอันจะส่งผลต่อบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของวัยรุ่น โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดของวัยรุ่น ดังนี้

2.3.1 ความหมายของวัยรุ่น

คำว่าวัยรุ่น ในภาษาอังกฤษ คือ adolescent มีที่มาจากภาษาลาติน คือ adolescere ซึ่งแปลว่าการเจริญเติบโต (to grow up) หรือ คำที่นิยมและแปลง่าย คือ คำว่า TEENAGE คำนี้สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจากวัยเด็กเติบโตไปสู่ผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและพัฒนาการทางเพศที่สมบูรณ์ (full sexual maturity)เข้าสู่ความพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์และตั้งครภักได้

คำจำกัดความ คำว่า “วัยรุ่น” มีความหลากหลาย เนื่องจากขึ้นกับความแตกต่างของขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม ตลอดจนความแตกต่างทางสังคม และการเปลี่ยนแปลงทางสรีรวิทยาของวัยรุ่น ในแต่ละแห่ง อย่างไรก็ตาม องค์การอนามัยโลก(World Health Organization , 1998) ได้กำหนดความหมายกว้าง ๆ ของวัยรุ่นไว้ดังนี้

วัยรุ่น หมายถึงช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ได้วัยรุ่นเป็นระยะที่มีการพัฒนาทางจิตใจมาจากความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่ต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง วัยนี้จึงครอบคลุมอายุโดยประมาณ คือ เด็กหญิง ระหว่างอายุ 10 – 20 ปี และเด็กชาย ระหว่างอายุ 12 – 22 ปี เนื่องจากช่วงวัยดังกล่าวค่อนข้างยาว ทางการแพทย์และจิตวิทยาพัฒนาการจึงแบ่งช่วงดังกล่าว ออกเป็น 2 – 3 ระยะ (แล้วแต่หลักเกณฑ์ของผู้เชี่ยวชาญ) เนื่องจากระยะต้นกับระยะปลายของวัย เด็กจะมีการเจริญเติบโต ทั้งกายและจิตใจ อารมณ์ แตกต่างกันมากในที่นี้จะแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ วัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลาง วัยรุ่นตอนปลาย

การแบ่งอายุของเด็กวัยรุ่นออกเป็น 3 ระยะ คือ

วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) อายุระหว่าง13-15 ปี ร่างกายมีความเจริญเติบโตทางเพศอย่างสมบูรณ์ทั้งเพศชายและเพศหญิง เช่น เพศหญิงเริ่มมีประจำเดือน มีการเจริญเติบโตของทรวงอก เพศชายมีการเปลี่ยนแปลงของน้ำเสียง

วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) อายุระหว่าง 15-18 ปี มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจและความนึกคิด มีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป ร่างกายมีการ

เปลี่ยนแปลงมากและสิ้นสุดลงเมื่อถึงวุฒิภาวะของวัยรุ่น คือ มีลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่ดึงดูดความสนใจต่อเพศตรงข้าม

วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) อายุระหว่าง 18-21ปี พัฒนาการเริ่มเข้าสู่วุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์แบบมีการ พัฒนาการด้านจิตใจมากกว่าทางด้านร่างกาย โดยเฉพาะการนึกคิด ปรัชญาชีวิต ภายใต้นี้มักพยายามปรับปรุงร่างกายให้เข้ากับสภาพแวดล้อมมากขึ้น พยายามหัดตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆที่มีความกระตือรือร้นที่จะสร้างสิ่งประทับใจต่าง ๆ เพื่อแสดงว่าตนเองไม่ใช่วัยรุ่นอีกต่อไป

ความสำคัญของวัยรุ่น จำแนกได้เป็น 2 ระดับ คือ

ระดับบุคคล เป็นช่วงชีวิตที่พัฒนาศักยภาพได้เต็มที่ ดังนั้นศักยภาพที่วัยรุ่นได้รับใน ช่วงนี้จะช่วยพัฒนาศักยภาพทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และจะเป็นพื้นฐานชีวิตในวัยผู้ใหญ่ต่อไป

ระดับประเทศ เป็นตัวชี้อนาคต เนื่องจากเป็นผู้สืบทอดวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนปกป้องเอกราชและความเป็นชาติไว้ ทำให้สังคมวัฒนาสืบไป ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า วัยรุ่น หมายถึง วัยที่เชื่อมระหว่างการเป็นเด็กกับการเป็นผู้ใหญ่ เป็นระยะที่ต้องปรับพฤติกรรม เป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สติปัญญา สังคม อย่าง รวดเร็วจากวัยเด็กสู่ผู้ใหญ่ โดยเฉพาะด้านร่างกายจะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว โดยทั่วไปวัยรุ่นจะมีอายุโดยประมาณอยู่ในช่วงระหว่าง 11-21 ปี สำหรับในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษากับวัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) อายุระหว่าง 13-15 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

3.2 พัฒนาการของวัยรุ่น

ความหมายของพัฒนาการ ธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนจะเกิดการเปลี่ยนแปลงภายในตนเองอยู่ตลอดเวลา ตามวัยที่ผ่านไปนับตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเสียชีวิต แม้กระทั่งในบุคคลที่อยู่ในวัยเดียวกัน ความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ก็มีความแตกต่างกันไปด้วย

พัฒนาการ (Development) คือ การศึกษาถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงของอินทรีย์ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาอย่างมีระบบ เป็นขั้นตอน เป็นไปได้ทั้งทางบวก ได้แก่ การเจริญงอกงาม และทางลบ ได้แก่ ความเสื่อม ซึ่งมีความสัมพันธ์กับอารมณ์ สังคม ร่างกายและสติปัญญา โดยเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นกับบุคคลทุกคน นอกจากนี้บุคคลแต่ละคนจะมีพัฒนาการที่ไม่เท่ากันและอัตราของการพัฒนาการในแต่ละวัยไม่เท่ากันด้วย กล่าวคือ ในช่วงวัยทารกถึงวัยเด็กและช่วงวัยรุ่นนั้น อัตราการพัฒนาการจะเป็นไปอย่างรวดเร็วกว่าช่วงวัยอื่นๆ ดังนั้น การศึกษาเรื่องพัฒนาการของมนุษย์จึงนับว่ามีความสำคัญและจำเป็นอย่างมาก ทำให้เข้าใจว่ามนุษย์มีจุดเริ่มต้นของการ

เปลี่ยนแปลงอย่างไร ในแต่ละวัยเกิดการเปลี่ยนแปลงในแต่ละด้านอย่างไร เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของบุคคลในแต่ละวัยได้อย่างเหมาะสม ทำให้การดำเนินชีวิตหรือทำกิจกรรมร่วมกันในคนต่างวัยเป็นไปอย่างราบรื่น และลดปัญหาความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

พัฒนาการของวัยรุ่นนักจิตวิทยาพัฒนาการศึกษการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลในแต่ละวัย และได้แบ่งวัยต่างๆ เพื่อการศึกษา ออกเป็น 6 วัยตามช่วงอายุ คือ (1) วัยก่อนคลอด (ปฏิสนธิ - 9 เดือน) (2) วัยทารก (แรกเกิด - 2 ปี) (3) วัยเด็ก (2 - 12 ปี) (4) วัยรุ่น (12 - 20 ปี) (5) วัยผู้ใหญ่ (20 - 60 ปี) และ (6) วัยผู้ใหญ่ตอนปลาย หรือ วัยชรา (60 ปีขึ้นไป) สำหรับพัฒนาการของวัยรุ่น มีรายละเอียด ดังนี้

วัยรุ่น (Adolescence) อยู่ในช่วงระหว่าง 12-20 ปี เป็นวัยที่กล่าวได้ว่าเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เป็นวัยที่เกิดการเปลี่ยนแปลงพัฒนาการในทุกด้าน เปลี่ยนสถานภาพไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เด็กต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งใหม่ ๆ ซึ่งอาจเกิดปัญหาการปรับตัวในระยะแรก ๆ ในด้านจิตวิทยานั้น ได้แบ่งช่วงวัยในขั้นวัยรุ่นออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ วัยรุ่นตอนต้น (Puberty) คือ ช่วงอายุ 12-15 ปี และวัยรุ่น ตอนปลาย (Adolescence) คือ ช่วงอายุ 16-20 ปี ซึ่งมีพัฒนาการดังนี้

1) พัฒนาการทางร่างกาย มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่รวดเร็วและชัดเจนในด้านน้ำหนักและส่วนสูงที่เพิ่มขึ้น เริ่มแสดง สัดส่วนของความเป็นผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงและแสดงถึงสัญลักษณ์ทางเพศ (Sex Characteristics) อย่างชัดเจน ในเพศหญิงจะเริ่มมีรอบเดือนและมีการเปลี่ยนแปลงที่แสดงออกทางเพศหญิงมากขึ้น เช่น สะโพกผาย มีหน้าอก เป็นต้น ในเพศชายอวัยวะจะเจริญเติบโต และเริ่มผลิตอสุจิได้ มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่แสดงออกถึงเพศชาย เช่น เสียงห้าว ออกเริ่มแตกพาน มีกล้ามเนื้อเพิ่มมากขึ้น เป็นต้น

2) พัฒนาการทางอารมณ์ ในวัยนี้มักจะมีการแสดงออกทางอารมณ์อย่างเปิดเผย มีความรู้สึกที่ค่อนข้างรุนแรง แปรปรวนง่าย มีปัญหาขัดแย้งในจิตใจตัวเองเสมอ ๆ จึงอาจทำให้เกิดความขัดแย้งกับผู้ใหญ่ได้ด้วย จึงอาจ เรียกได้ว่าเป็นวัยพายุบูแคม ผู้ใกล้ชิดควรพยายามทำความเข้าใจกับจิตใจและอารมณ์ความต้องการของเด็กในวัยนี้ ให้มาก

3) พัฒนาการทางสังคม เป็นวัยที่ต้องเผชิญกับความคาดหวังจากผู้ใหญ่มากกว่าวัยที่ผ่านมา เด็กจะเริ่มรู้จักรับผิดชอบต่อตัวเอง ทำให้ต้องเกิดการปรับตัวอย่างมากโดยเฉพาะด้านสังคม เด็กจะพยายามค้นหาตัวตนที่แท้จริงในตัวเอง เด็กในวัยนี้ จะเริ่มห่างจากพ่อแม่และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเพื่อนรุ่นเดียวกันมาแทนที่ วัยนี้ เป็นวัยระยะวิกฤติ (Crisis Period) ของการรู้จัก ตนเอง การพัฒนาการในขั้นนี้ขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางสังคมในวัยที่ผ่านมาและการได้รับอิสระในการที่จะพบตนเอง

4) พัฒนาการทางสติปัญญา วัยนี้มีพัฒนาทางการสติปัญญาที่รวดเร็วและมีความก้าวหน้าใกล้เคียงกับผู้ใหญ่แตกต่างกันที่ความสุ่มรอบคอบและประสบการณ์ที่น้อยกว่าเท่านั้น เด็กจะสามารถคิดแก้ปัญหาได้อย่างมีระบบ สามารถแสวงหาเทคนิคในการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งการใช้เหตุผลและวิจารณญาณในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า พัฒนาการ (Development) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ เช่น ร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาของบุคคลอย่าง มีขั้นตอนและเป็นระเบียบแบบแผน นับตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิจนกระทั่งเสียชีวิต โดยมากจะเป็นการเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพ (qualitative) เพื่อให้บุคคลนั้นพร้อมจะแสดงความสามารถในการกระทำใหม่ ๆ ที่เหมาะสมกับวัย

3.3 การแสดงพฤติกรรมของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาของการเจริญเติบโตไปสู่ความสมบูรณ์ทางด้านสมอง ร่างกาย และจิตใจ มีผลให้วัยรุ่นแสดงพฤติกรรมใหม่ๆที่แตกต่างจากวัยเด็ก เช่น วัยรุ่นมักจะมีความหงุดหงิด อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายติดเพื่อนและไม่เชื่อฟังพ่อแม่เหมือนในวัยเด็ก การเปลี่ยนแปลงนี้หากอยู่ในระดับไม่รุนแรงและวัยรุ่นกับพ่อแม่สามารถปรับตัวเข้าหากันได้ ก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติ แต่หากการเปลี่ยนแปลงนั้นมากจนส่งผลร้ายกับตัววัยรุ่นและผู้อื่น เช่น การต่อต้านผู้ใหญ่ การระเบิดอารมณ์ และทะเลาะวิวาทอย่างรุนแรง ฯลฯ ก็นับว่าเป็นปัญหาสำคัญที่บุคลากรสาธารณสุขต้องให้การช่วยเหลือทั้งวัยรุ่น และครอบครัวโดยการพัฒนาวัยรุ่นนั้น ผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องมีความเข้าใจธรรมชาติของวัยรุ่น สามารถยอมรับและดูแลวัยรุ่นได้อย่างเหมาะสม

การแสดงพฤติกรรมของวัยรุ่นไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหา หรือไม่เป็นปัญหานั้น บิดา มารดา ผู้ปกครองหรือครูอาจารย์ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำเป็นต้องเข้าใจ ยอมรับและให้ความสนใจเพื่อขจัดปัญหาที่เกิดขึ้น โดยทั่วไปปัญหาของวัยรุ่นจะมีลักษณะดังนี้

1) ปัญหาที่เกิดจากตัวของวัยรุ่นเอง (self Original Aspect) มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านจิตใจ ร่างกาย สังคม เยาว์ปัญญาและอารมณ์ วัยรุ่นจะเกิดความว้าวุ่นใจในการเกิดปัญหาเหล่านี้

2) ปัญหาที่สังคมมองว่าเกิดจากวัยรุ่น (Social Response Aspect) มาจากการเปลี่ยนแปลงในวัยรุ่น ปฏิกริยาที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงนั้นหรือไขว่คว้าเพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการตามวัยของวัยรุ่นนั้น ที่สิ่งแวดล้อม เช่น พ่อแม่ หรือผู้ใหญ่ไม่เข้าใจและมองดูว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นปัญหา

3) ปัญหาที่เกิดจากปฏิกริยาต่อต้านของวัยรุ่นที่มีต่อสังคม (Reaction Aspect) ปัญหานี้เป็นปัญหาที่ร้ายแรงและยากต่อการแก้ไข ปัญหาที่เด่นชัดคือ วัยรุ่นจะเกิดปฏิกริยาเมื่อคิดว่าผู้ใหญ่หรือสังคมไม่เข้าใจ สิ่งที่ทำหรือแสดงออกจึงเป็นไปในลักษณะต่อต้านกฎเกณฑ์ หรือไม่

กระทำ เพื่อเป็นการประชดตัวเอง ลักษณะนี้จะพบได้บ่อย เนื่องจากเป็นวัยที่ยังไม่มีความซึ้งคิดที่ดี การใช้เหตุผลเป็นไปได้ค่อนข้างยาก อารมณ์ของเด็กยังมีอยู่ ประกอบกับความคิดและพลังงานด้านร่างกายอยู่ในสภาวะที่มีมาก ลักษณะการประชด จึงทำให้เกิดปัญหาค่อนข้างรุนแรงทั้งในระดับครอบครัวและสังคม อย่างไรก็ตาม สำหรับเด็กและเยาวชนยังมีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมอีกคือเพื่อน ถือได้ว่าเป็นอิทธิพลที่สำคัญที่สุดของเด็กและเยาวชน เพราะเด็กและเยาวชนเป็นวัยที่ต้องการ การยอมรับจากกลุ่มเพื่อน สังคมของวัยรุ่นส่วนใหญ่จึงเป็นสังคมของเพื่อน โดยอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสังเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมวัยรุ่นได้ ดังนี้
 “วัยรุ่น เป็นวัยที่ยอมรับกันทั่วไปว่า ชีวิตในช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่สำคัญ เป็นวัยที่เชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ หรืออาจกล่าวว่าเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต นอกจากนี้ยังต้องประสบความยุ่งยาก มีปัญหาต่าง ๆ และมีความลำบากในการปรับตัว นักวิชาการหลายท่านกล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยวิกฤต (critical period) หรือวัยแห่งพายุบูแคม (storm & stress) และเนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย อยากรู้อยากเห็น อยากรทดลอง และเพื่อนมีอิทธิพลต่อความคิดและพฤติกรรมของวัยรุ่นในดำเนินชีวิต” (ธัญกร ป้อมแก้ว ,น.11)

วัยรุ่นมีพัฒนาการที่สำคัญด้านต่าง ๆ 4 ด้าน ดังนี้

พัฒนาการทางร่างกาย ของเด็กวัยรุ่นแต่ละคน จะมีอัตราความเจริญเติบโตและพัฒนาการเป็นแบบของตนเอง และจะแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล เด็กจะมีโครงสร้างของร่างกายความสามารถในการทำงานของอวัยวะและกล้ามเนื้อต่างๆ ตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงออกแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล พัฒนาการที่แตกต่างกัน ทั้งในด้านขนาด รูปร่าง ความสามารถในการเรียนรู้ แม้ว่าเด็กวัยรุ่นจะมีอายุเท่ากันก็ตาม แสดงให้เห็นว่ามนุษย์เรามีอัตราความเจริญเติบโตและพัฒนาการแตกต่างกันไป วัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายอย่างรวดเร็วและมากมาย เพื่อพัฒนาเข้าสู่การมีวุฒิภาวะทางเพศ (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 12-14)

พัฒนาการทางอารมณ์ของวัยรุ่น วัยรุ่นมักมีอารมณ์ไม่ค่อยคงที่ เกิดการแปรปรวนได้ง่าย ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการติดต่อหรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ และเด็กวัยรุ่นมักจะได้รับ การตำหนิตติเตียนจากผู้ใหญ่อยู่เสมอ การใช้อารมณ์ของผู้ใหญ่เป็นเครื่องตัดสินอารมณ์ของวัยรุ่นจึงเป็นเรื่องที่ไม่ก่อให้เกิดผลดีต่อพัฒนาการทางด้านอารมณ์ของเด็กวัยรุ่น เด็กวัยรุ่นที่มีพัฒนาการทางอารมณ์ดี ปรับตัวได้ดีจะมีผลต่อการพัฒนาการในช่วงวัยต่อไปดีด้วย และเมื่อเด็กวัยรุ่นได้รับการฝึกฝนอบรม การเลี้ยงดูจากครูและพ่อแม่ในสิ่งที่สังคมยอมรับในแต่ละช่วงวัย ก็จะส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเป็นผู้ใหญ่ที่ดีต่อไป (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 16, 19)

พัฒนาการทางสังคมของวัยรุ่น การเจริญเติบโต และวุฒิภาวะของเด็ก จะพัฒนาควบคู่ไปกับการตระหนักรู้ถึงความสัมพันธ์ของคำว่า “ฉัน” กับ “เธอ” พัฒนาการทางสังคมของเด็กได้เกิดขึ้นและต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่น และในช่วงวัยรุ่นนี้เป็นวัยที่มีพัฒนาการทางพฤติกรรมทางสังคมอย่างเด่นชัด คำว่า “เพื่อน” เริ่มเข้ามามีบทบาท มีความสำคัญต่อชีวิตของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เด็กวัยรุ่นต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เขาจะสนใจพัฒนาตนเองให้เป็นที่ดึงดูดใจของหมู่เพื่อน ในการรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ นี้ จะช่วยให้วัยรุ่นมีโอกาสได้ทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันกับเพื่อนเป็นการเปิดโอกาสให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้เด็กได้เรียนรู้วิธีการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น จะช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกมั่นใจในตนเองและฝึกความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนได้ ซึ่งนับว่าเป็นพื้นฐานสำคัญในการปรับตัวทางสังคมในอนาคตด้วย (ชัยกร ป้อมแก้ว , น. 19)

พัฒนาการทางสติปัญญาและความคิด วัยรุ่นจะมีความสามารถเพิ่มขึ้นหลายด้านสามารถในการใช้ความคิดได้อย่างอิสระ กว้างขวางลึกซึ้ง รูปแบบการคิดแตกต่างจากเด็กวัยอื่นสามารถคิดได้ในเชิงรูปธรรม นามธรรม และคิดเองหรือคิดร่วมกับผู้อื่นได้ เริ่มรู้จักฟังตนเอง ใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล ทำให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี เรียนรู้วิธีดำเนินการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่ยุ่งยากซับซ้อนได้ ทำให้วัยรุ่นเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพของสังคม แต่เนื่องจากวัยรุ่นยังมีขีดจำกัดในด้านประสบการณ์ชีวิต เขาจึงมีความลำบากในการวางแผนการ หรือโครงการในอนาคตได้อย่างใกล้เคียงความจริง ทั้งอาจเชื่อมโยงและประทับใจต่อข้อมูลที่ปรากฏอย่างผิวเผินได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์มาแล้ว ดังนั้น จึงควรได้รับโอกาสจากผู้ใหญ่ โดยเฉพาะบิดามารดาและครอบครัวที่จะช่วยให้เข้าเกิดการเรียนรู้ในด้านความคิด และการใช้เหตุผล ตลอดจนการแลกเปลี่ยนความคิด และรู้จักวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องของปัญหาต่าง ๆ บิดามารดาควรให้โอกาสบุตรของตนในการแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีตลอดจนเรียนรู้ทักษะ ในการแสดงความคิดเห็นอย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับโอกาส และสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งวัยรุ่นยังต้องการการแนะนำแนวทางจากผู้ใหญ่ในครอบครัว ในการวางแผนสำหรับอนาคตเพื่อลดโอกาสในการกระทำคามผิดพลาดต่าง ๆ (ชัยกร ป้อมแก้ว , น. 21)

กล่าวสรุปไว้ว่า แนวคิด พัฒนาการ ทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการวัยรุ่น จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มมีการเปลี่ยนแปลง ร่างกายเจริญเติบโต ลักษณะทางเพศปรากฏเด่นชัด การทำงานของระบบประสาท และอวัยวะภายในมีผลต่อความเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กในด้านอารมณ์ เด็กวัยรุ่นจะมีอารมณ์รุนแรง แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผยและตรงเกินไป มีความขัดแย้งกับผู้ใหญ่ แยกตัวเป็นบางครั้ง ต้องการพึ่งตนเอง ไม่เห็นด้วยกับกฎเกณฑ์ของบ้าน วิตกกังวลในข้อบกพร่องเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตนเอง อารมณ์ที่พัฒนามากในวัยรุ่น ได้แก่ความโกรธ ความ

กลัว และความรัก สำหรับพัฒนาการทางสังคมนั้น เด็กวัยรุ่นต้องการเข้ากลุ่ม ต้องการให้กลุ่มยอมรับ ชอบเลียนแบบเพื่อนและคนเด่นคนดัง การเลือกคบเพื่อนจะพิถีพิถันขึ้นในวัยรุ่นตอนกลาง เด็กวัยนี้จะชอบเที่ยวเตร่หาความรู้ แต่งกายตามสมัยนิยม ส่วนพัฒนาการทางปัญญานั้นเด็กวัยรุ่นจะสามารถใช้ความคิดของตนเองได้อย่างมีเหตุผล ออกความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น ได้ รู้จักมองตนเอง และจะเรียนรู้จากวิธีลองผิดลองถูก รู้จักการปรับตัว ส่วนพัฒนาการทางเพศนั้น เด็กวัยรุ่นจะพยายามปรับตัวให้มีพฤติกรรมทางเพศเป็นที่ยอมรับของสังคมส่วนใหญ่ ในเรื่องความต้องการและความสนใจหลายอย่าง เช่น ต้องการความรัก ต้องการอยากรู้ อยากทดลองเรื่องเพศ ต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม ต้องการอิสรภาพ ต้องการพึ่งตนเองและเป็นตัวของตัวเอง ต้องการการรวมกลุ่ม ต้องการประสบการณ์ใหม่ๆ ต้องการแบบอย่างที่ดี และจากความต้องการเหล่านี้ ผู้ใหญ่จะให้การช่วยเหลือได้โดยให้ความรักเด็ก ปลุกฝังและถ่านทอดค่านิยมแนวใหม่ ให้การยอมรับและไม่ควรบังคับควบคุมเด็กเกินไป” (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 37)

3.4 บุคลิกภาพกับพฤติกรรมวัยรุ่น

บุคลิกภาพ คือ ตัวบุคคลโดยส่วนรวม ทั้งลักษณะทางกาย ซึ่งสังเกตได้ง่าย อันได้แก่ รูปร่างหน้าตา กิริยาท่าทาง น้ำเสียงคำพูด ความสามารถทางสมอง ทักษะการทำกิจกรรมต่าง ๆ และลักษณะทางจิตซึ่งสังเกตได้ค่อนข้างยาก ได้แก่ ความรู้สึกนึกคิด เจตคติ ค่านิยม ความสนใจ ความมุ่งหวัง อุดมคติ เป้าหมาย และความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม ลักษณะดังกล่าวมีที่มาจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมของแต่ละคน ส่งผลต่อความสามารถในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมและความแตกต่างระหว่างบุคคล บุคลิกภาพของแต่ละคนจะเป็นลักษณะประจำตัวของคนคนนั้น ที่ทำให้แตกต่างจากคนอื่น และมีหลายอย่างที่ประกอบกันทำให้คนแต่ละคนมีบุคลิกภาพเป็นของตนเอง ซึ่งเป็นผลมาจากการทำงานประสานกันของสมองที่ขึ้นกับพันธุกรรมและประสบการณ์ที่ได้รับจากสิ่งแวดล้อม (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 39)

สิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องที่สำคัญ และมีอิทธิพลต่อการเกิดและการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลได้มากกว่าพันธุกรรม ทั้งนี้เพราะมนุษย์เป็นทั้งสัตว์สังคม จึงมักจะชอบรวมอยู่กันเป็นกลุ่มเป็นเหล่า เมื่ออยู่รวมกันก็ย่อมจะมีความสัมพันธ์ต่อกัน ความสัมพันธ์และการติดต่อกันของบุคคลจะทำให้บุคคลเกิดการรับรู้ลักษณะต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล และมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อกัน และกันทำให้บุคคลสามารถรับรู้บุคลิกภาพของตนเองตลอดจนเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนให้เกิดบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยจึงได้รับอิทธิพลอย่างมากจากสิ่งแวดล้อม เช่น การอบรมเลี้ยงดู เป็นต้น (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 40)

วัยรุ่นเป็นวัยที่อาจมีพฤติกรรมเสี่ยงในหลายด้าน "พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น" หมายถึง การปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเสียชีวิต พิการ ทูพพลภาพ เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยทั้ง

ทางตรงและทางอ้อม เนื่องจากวัยรุ่นยังขาดประสบการณ์ชีวิต รวมทั้งการพัฒนาการทางความคิด และสติปัญญายังไม่ดีพอที่จะเข้าใจถึงผลเสียที่จะตามมาทั้งระยะสั้นและระยะยาว พฤติกรรมนั้น ๆ โดยทั่วไปพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาการติดยาเสพติดให้โทษ ปัญหาการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ปัญหาการฆ่าตัวตาย และปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นต้น (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 40)

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อจากการต้องปรับเปลี่ยนจากสภาพในวัยเด็ก ไปสู่วัยผู้ใหญ่ ดังนั้นจึงเป็นวัยที่ต้องมีการปรับตัวขนาดใหญ่ ซึ่งปกติพฤติกรรมการปรับตัว เป็นความสามารถของบุคคลที่พยายามปรับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นแก่ตนเอง ไม่ว่าจะปัญหานั้นจะเป็น ปัญหาด้านบุคลิกภาพ ด้านความต้องการ หรือด้านอารมณ์ ให้เหมาะกับสภาพแวดล้อม จนเป็น สภาพการณ์ที่บุคคลนั้น สามารถอยู่ในสภาพแวดล้อมนั้นๆ และถ้าบุคคลนั้นปรับตัวได้แล้ว และสามารถอยู่ในสภาพแวดล้อมนั้นได้อย่างมีความสุข แสดงว่าสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้เป็นอย่างดี (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 51)

องค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เด็กปรับตัวไม่ได้ มีหลายประการ ประการสำคัญ ประการหนึ่ง คือ “บ้าน” ซึ่งหมายถึง พ่อแม่พี่น้องของเด็ก พ่อแม่บางคนมุ่งทำงานเพื่อสร้างฐานะให้ ครอบครัว จนลืมไปว่าลูกต้องการความรักและความอบอุ่น ในทางตรงกันข้าม พ่อแม่บางคน ก็ ตามใจลูกจนเกินไป ลูกจะเรียกร้องสิ่งใดจะต้องแสวงหามาให้ บ้านที่ประกอบด้วยพ่อแม่ลักษณะ ดังกล่าว จะทำให้เด็กเกิดปัญหาการปรับตัวไม่ได้ (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 56)

บุคคลที่สามารถเข้าใจถึงสาเหตุของความยุ่งยากในการปรับตัวของตนเองได้ดี ย่อมเลือกวิธีการ ขอรับความแนะนำ และฝึกที่จะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคคลอื่น ได้ง่ายขึ้น เพื่อให้เขา จะได้เป็นที่รักของคนทั่วไป มีความเป็นมิตร และมีสัมพันธภาพที่ดีต่อบุคคลอื่น มีบุคลิกลักษณะ เป็นผู้นำ ซึ่งการที่บุคคลจะมีลักษณะที่ดีดังกล่าวได้นั้น เขาจะต้องยอมรับคนอื่น ๆ อย่างที่เป็นจริง มากขึ้นและสามารถที่จะเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการแสดงพฤติกรรมมากขึ้นด้วย

บุคคลที่เกิดความยุ่งยากในการปรับตัวทางสังคม มักจะไม่มี ความมั่นคงทาง อารมณ์ ไม่รู้จักยืดหยุ่น มักมีการเจ็บป่วยทางร่างกายร่วมด้วย ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งจะแสดงออกอย่างชัดเจนในช่วงวัยรุ่น พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในวัยรุ่น แยกได้เป็นหลาย พฤติกรรมแต่ละพฤติกรรมมีความรุนแรง และปัญหาที่แตกต่างกัน สำหรับวัยรุ่นตอนต้นซึ่งเป็น กลุ่มวัยรุ่นที่อยู่ในการเรียนระดับมัธยมศึกษา เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่อยู่ในความควบคุมดูแลของ ผู้ปกครองและโรงเรียน

บุคคลที่มีบุคลิกภาพที่ดี เป็นที่ชื่นชอบของคนทั่วไป มักจะมีโอกาสที่จะมี ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ที่แวดล้อมด้วยดี ความสัมพันธ์เป็นไปอย่างราบรื่น ซึ่งก็ย่อมส่งผลให้

บุคคลนั้นประสบความสำเร็จในด้านต่างๆของชีวิตตามไปด้วย ความร่วมมือที่จะได้รับจากบุคคลอื่นก็มีมาก และเมื่อบุคคลมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลที่แวดล้อม ได้รับความเชื่อถือจากบุคคลที่แวดล้อมเหล่านั้น ก็ย่อมทำให้บุคคลนั้นเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ การปรับตัวเป็นกระบวนการทางจิตใจที่ใช้เพื่อให้บรรลุความต้องการของคน สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อคงไว้ซึ่งสุขภาพจิตดี ในปัจจุบันสังคมและสิ่งแวดล้อมมีการพัฒนาไปมาก ความจำเป็นที่ต้องรู้จักการปรับตัว เนื่องจากมีแรงผลักดันภายในตัวคน และสนองตอบความต้องการของสังคมและสิ่งแวดล้อม การปรับตัวได้ดีต้องมีการรับรู้และเข้าใจสถานการณ์หรือปัญหาอย่างถูกต้อง เป็นจริง มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความเข้มแข็ง หนักแน่น อดทน มีประสบการณ์ในด้านนี้มาก่อน มีสติปัญญาพอสมควร สถานการณ์หรือปัญหาที่ไม่รุนแรงซับซ้อน และมีเวลาพอในการปรับตัว ผลดีในการปรับตัว มีผลให้ชีวิตอยู่รอดปลอดภัย สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข มีประสิทธิภาพ มีความสำเร็จในชีวิต สร้างบุคลิกภาพที่ดีในอนาคต สามารถขจัดความไม่สบายใจ ความเครียด และความคับข้องใจออกไปได้ ถ้าปรับตัวไม่ดีจะเกิดผลเสีย ดังนี้ ทำให้เกิดภาวะวิกฤติหรือความไม่สมดุลทางจิตใจอยู่เสมอ เป็นคนบุคลิกภาพไม่เหมาะสม ทำให้ต้องเปลี่ยนที่อยู่ ที่ทำงานหรืออาชีพอยู่บ่อยๆ ขณะเดียวกัน วัยรุ่นอาจถูกชักจูงได้โดยง่ายหากขาดความยับยั้งชั่งใจ ขาดทักษะในชีวิตจะนำไปสู่ปัญหาต่างๆ ซึ่งมีความซับซ้อนแก้ไขได้ยาก อาทิ ปัญหาด้านการเรียน สุขภาพจิต การใช้สารเสพติด การประพฤติดีทางเพศ และการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกร จะเกิดผลเสีย ตัดสินใจไม่ได้ มีแนวโน้มที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นได้ เสี่ยงต่อชีวิต พิกัดเกิดผลเสียต่อสุขภาพ และปัญหาของวัยรุ่นจัดเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเกือบทุกสังคม ปัจจุบันระบบการติดต่อและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ช่วยให้สามารถรับทราบสารจากสื่อต่าง ๆ ถึงกันได้อย่างรวดเร็ว พฤติกรรมวัยรุ่นจากสังคมแต่ละแห่งจึงอาจถูกเลียนแบบจากกันได้โดยง่าย เนื่องจากวัยรุ่นเหล่านี้มีความรู้สึกร่วมกันในลักษณะของการเติบโต รูปแบบเดียวกันได้อีกด้วย” (ธัญกร ป้อมแก้ว , น. 62-63)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่า “วัยรุ่น” เป็นช่วงวัยของมนุษย์ที่มีความสำคัญยิ่ง เนื่องจากเป็นวัยซึ่งเป็นจุดวิกฤตของการผลัดเปลี่ยนจากวัยเด็ก เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ วัยรุ่นจึงเป็นวัยที่พยายามแสวงหาอัตลักษณ์ให้กับตนเอง และภายใต้ช่วงเวลาของการแสวงหาอัตลักษณ์ดังกล่าว จะเกิดความสับสนแปรปรวนทางอารมณ์ ความคิด ทศนคติ ของตัววัยรุ่นเองเป็นอย่างมาก เป็นความสับสนที่เกิดขึ้นจากความพยายามก้าวผ่านจากวัยเด็กสู่ผู้ใหญ่ บางครั้งวัยรุ่นจะมีความคิด อารมณ์ ความรู้สึกเหมือนเด็ก เนื่องจากความอ่อนประสบการณ์ในชีวิต แต่วัยรุ่นก็มีศักยภาพทางความคิดและสติปัญญา ความสามารถในการใช้เหตุผล ความสามารถในการคิดเชิงรูปธรรม ความสามารถในการคิดและทำงานร่วมกับผู้อื่น ฯลฯ เหล่านี้เป็นศักยภาพที่เกิดขึ้นในช่วง

วัยรุ่น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญทำให้วัยรุ่นสามารถก้าวพ้นความสับสนที่เกิดขึ้นกับตัวเองได้
 ความสามารถใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้วัยรุ่นรู้จักควบคุมอารมณ์ที่ไร้เหตุผลของ
 ตนเอง ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล ทำให้วัยรุ่นสามารถใช้เป็นเครื่องมือเรียนรู้ต่อ
 ประสบการณ์ภายนอก เพื่อปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมภายนอกได้อย่างเหมาะสม และ
 ความสามารถในการใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล จะทำให้วัยรุ่นเรียนรู้การวิพากษ์วิจารณ์ต่อเหตุการณ์
 ต่างๆรอบตัว ในที่สุดทำให้วัยรุ่นสามารถแสวงหาจุดยืน ค่านิยม ความเชื่อ ทศนคติต่อโลก ที่
 เหมาะสม และสร้างสรรค์ ทั้งหมดเหล่านี้ถือเป็นสิ่งหล่อหลอมบุคลิกภาพของวัยรุ่น สร้างความเป็น
 “ตัวตน” หรือ “อัตลักษณ์” แก่วัยรุ่น

อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการใช้สติปัญญา การใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล
 หรือการที่วัยรุ่นจะมีคุณภาพทางความคิด เพื่อเป็นเครื่องมือในการควบคุมอารมณ์ที่แปรปรวน และ
 เสริมสร้างค่านิยม ทศนคติที่เหมาะสมและสร้างสรรค์ สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ภายใต้รูปแบบการ
 เลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครองที่เหมาะสม การเลี้ยงดูที่ให้ความรักความอบอุ่น ไม่มีสภาพความรุนแรง
 เกิดขึ้นในครอบครัวการเลี้ยงดูที่เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น การเลี้ยงดูที่ไม่ปิดกั้นทาง
 ความคิด การเลี้ยงดูที่เปิดโอกาสให้เด็กกล้าแสดงออก การเลี้ยงดูที่เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้
 ประสบการณ์แปลกใหม่ การเลี้ยงดูที่ไม่ใช้วิธีการลงโทษทางจิตใจ หรือลงโทษทางกายที่รุนแรง
 โดยปราศจากเหตุผล หรือโดยการประณามหยามเหยียด คาดว่ากล่าวด้วยถ้อยคำที่รุนแรง ทำให้เด็ก
 รู้สึกมีปมด้อย ฯลฯ ทั้งนี้ภายในการกำกับควบคุมดูแล การให้คำแนะนำที่ถูกต้องเหมาะสมของ
 ผู้ปกครอง ผู้ปกครองเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิต การเลี้ยงดูลักษณะนี้จะช่วยหล่อหลอม
 บุคลิกภาพของเด็กให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่คล้อยตามผู้อื่นได้ง่าย ซึ่งบุคลิกภาพดังกล่าวจะ
 ช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ , พฤติกรรมเสี่ยงในการก่อ
 เหตุรุนแรง , พฤติกรรมเสี่ยงต่อการใช้ยาเสพติด , พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเที่ยวเตร่ในยามวิกาล และ
 พฤติกรรมเสี่ยงในการขับรถซึ่งแข่งขัน หรือการแสดงความท้าทายอันเป็นภัยต่อตนเอง รวมทั้ง
 พฤติกรรมเสี่ยงในการเสพเทคโนโลยีที่ทันสมัย เป็นต้น

3.5 พฤติกรรมความหลงใหลจนผิดปกติ (System Addiction)

ความหลงใหลจนผิดปกติ (Addiction) เป็นการกระทำที่มากเกินไปจนไม่สามารถ
 เลิกทำได้ไม่สามารถที่ควบคุมไม่ให้ทำ มีความรู้สึกคับข้องใจ กระวนกระวายเมื่อไม่ได้ทำ
 พฤติกรรมนั้น ๆ และ ก่อให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงในหน้าที่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียน การ
 งาน และชีวิตครอบครัว พฤติกรรมดังกล่าวถือว่าเป็นพฤติกรรมยาทำหรือหลงใหลจนผิดปกติทั้งสิ้น

การติดโทรศัพท์ การติดเกมคอมพิวเตอร์ การติดพนัน อาจจะอธิบายได้จาก
 ลักษณะอาการบางอย่างที่มีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เมื่อเกิดแล้วก็จะเกิดความต้องการทั้งด้าน

ร่างกายและจิตใจโดยที่ไม่สามารถหยุดหรือควบคุมตนเองได้ และจะเพิ่มปริมาณและความถี่ขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งส่งผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจ ทำให้รู้สึกว่าจะไม่สามารถขาดสิ่งเหล่านั้นได้ มีอาการย้ำคิดย้ำทำ จนกระทั่งติดเป็นนิสัย (ไชยรัตน์ บุตรพรหม, 2545)

สาเหตุที่มีความหลงใหลจนติดปกติมีหลายสาเหตุ (Encore, 1987) ดังนี้ คือ

- 1) เหตุผลด้านอารมณ์ (Emotion Reasons) เป็นอาการที่เกิดจากความต้องการทางด้านจิตใจภายใน เช่น ความต้องการเพิ่มคุณค่าในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง ปัญหาความผิดหวัง ความวิตกกังวล กระวนกระวายใจ ความไม่มั่นคง ความกดดันในชีวิต
- 2) เหตุผลด้านร่างกาย (Physical Reasons) เพื่อต้องการให้ร่างกายผ่อนคลาย ระบายความเจ็บปวด ความรู้สึกที่รุนแรง
- 3) อิทธิพลด้านสิ่งแวดล้อม (Environment Reasons) เป็นผลจากสังคมรอบข้าง ครอบครัว กลุ่มเพื่อน บุคคลที่มีปัญหาทางครอบครัว ขาดความรัก ความอบอุ่น การเอาใจใส่ดูแล รวมทั้งความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัว จะหลีกเลี่ยงจากภาวะความเป็นจริง
- 4) เหตุผลทางด้านสังคม (Social Reasons) บุคคลต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม
- 5) เหตุผลด้านสติปัญญา (Intellectual Reasons) การหันไปพึ่งสิ่งเสพติดเพื่อบรรเทาความเครียดในสมอง

ลักษณะผู้ที่มีความหลงใหลจนติดปกติ ซึ่งจะมีอาการอย่างน้อย 6 อย่างที่เด่น ๆ (Griffiths, 1998) คือ (1) การให้ความสำคัญที่สุด (Salience) เมื่อได้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรม เช่น ใช้โทรศัพท์มือถือ ผู้ใช้จะมีความคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตมีอำนาจต่อพวกเขา (2) การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ (Mood Modification) ความรู้สึกเกี่ยวกับกิจกรรมที่เกิดจากการใช้โทรศัพท์มือถือ เช่น เมื่อใช้ โทรศัพท์ มือถือจะมีความรู้สึกดี ผ่อนคลาย (3) มีความอดทน (Tolerance) มีการใช้โทรศัพท์ มือถือเพิ่มมากขึ้นเพื่อความพึงพอใจ (4) อาการของการเลิก (Withdrawal Symptoms) ความรู้สึกไม่สนุก อารมณ์หงุดหงิด เครียด (5) ความขัดแย้ง (Conflicts) มีความรู้สึกคับข้องใจเมื่อถูกขัดขวางจากคนรอบข้าง (6) การกลับสู่สภาพเดิม (Relapse) มีแนวโน้มกลับมาใช้โทรศัพท์มือถือซ้ำ ๆ

ลักษณะความหลงใหลจนติดปกติจากการใช้โทรศัพท์มือถือ มีลักษณะเหมือนการติดการพนัน ซึ่งเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่สามารถควบคุมได้ ใช้โทรศัพท์มือถือมากกว่าที่ตั้งใจไว้ หงุดหงิดเมื่อใช้น้อยลงหรือไม่ได้ใช้ (Young, 1996) โดยต้องมีลักษณะต่อไปนี้อย่างน้อย 4 อย่าง เป็นเวลานานอย่างน้อย 1 ปี ถือได้ว่ามีอาการหลงใหลจนติดปกติในการใช้โทรศัพท์มือถือ (1) รู้สึกหมกมุ่นกับโทรศัพท์มือถือ แม้ในเวลาที่ไม่ได้ถือโทรศัพท์มือถือ (2) มีความต้องการใช้

โทรศัพท์มือถือเป็นเวลานานขึ้นเรื่อย ๆ (3) ไม่สามารถควบคุมการใช้โทรศัพท์มือถือได้ (4) หงุดหงิดเมื่อต้องใช้โทรศัพท์มือถือบ่อยลงหรือหรือหยุดใช้ (5) ใช้โทรศัพท์มือถือเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาหรือคิดว่าทำให้ความรู้สึกดีขึ้น (6) หลอกคนในครอบครัวหรือเพื่อนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือของตัวเอง (7) โทรศัพท์มือถือทำให้สูญเสียงาน การเรียน (8) มีอาการผิดปกติ เช่น หงุดหงิด กระวนกระวายเมื่อเลิกใช้โทรศัพท์มือถือ (9) หมดเวลากับการใช้โทรศัพท์มือถือนานกว่าที่ตัวเองตั้งใจไว้

ลักษณะของพฤติกรรมความหลงใหลจนผิดปกติในการใช้โทรศัพท์มือถือ คือ (1) มีการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต เพื่อที่จะได้ใช้เวลามากขึ้นในโทรศัพท์มือถือ (2) ลดกิจกรรมอื่น ๆ ในชีวิตลง เพื่อที่จะได้ใช้โทรศัพท์มือถือ (3) ไม่สนใจสุขภาพร่างกายตนเองที่ได้รับผลกระทบจากกิจกรรมโทรศัพท์มือถือ (4) หลีกเลี่ยงกิจกรรมในชีวิตที่สำคัญ เพื่อใช้เวลาในโทรศัพท์มือถือ (5) เลื่อนเวลาพักผ่อนออกไปหรือเปลี่ยนแปลงเวลานอน เพื่อที่จะได้มีเวลาใช้โทรศัพท์มือถือ (6) ลดกิจกรรมทางสังคม ทำให้สูญเสียความสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลอื่น (7) ละทิ้งละเลย ครอบครัวและเพื่อน (8) ปฏิเสธที่จะใช้เวลากับกิจกรรมอื่น ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อเวลาที่ใช้โทรศัพท์มือถือ (9) แสวงหาเวลามากขึ้น เพื่อใช้โทรศัพท์มือถือ (10) ละทิ้งงาน การเรียนและภาระหน้าที่ของตน (Goldbreg, 1996)

การเสพติดโทรศัพท์มือถือในทางจิตวิทยาขึ้นอยู่กับผู้ใช้โทรศัพท์มือถือ เกิดจากการเสพข้อมูลหรือข่าว สารมากเกินไป เนื่องจากโทรศัพท์มือถือสามารถโต้ตอบ (Interact) ได้ทันที มีความเสมือน โลกสังคมเสมือนจริง (Virtual Community) ผู้ใช้สามารถมีตัวตนในโลกนั้นได้โดยปราศจากกฎเกณฑ์ ไร้ขอบเขตและทิศทาง สร้างตัวตนตามที่ต้องการได้สนองความต้องการให้พึงพอใจกับผู้ใช้ได้มากกว่าโลกแห่งความเป็นจริง (Kandell, 1998)

ความหลงใหล เป็นพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับปัญหาบุคลิกภาพ ที่ถูกหล่อหลอมโดยสภาพแวดล้อม ที่สำคัญคือ "ครอบครัว" อีกทั้งความหลงใหล เป็นพฤติกรรมที่ขึ้นอยู่กับอารมณ์ เป็นใหญ่ ปราศจากเหตุผล ขาดการใช้ปัญญาไตร่ตรองถึงผลกระทบที่จะตามมาจากพฤติกรรมดังกล่าว ดังนั้นวัยรุ่นที่มีปัญหาการควบคุมทางอารมณ์มักเกิดพฤติกรรมหลงใหลจนผิดปกติ และอาจนำมาซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นด้านต่าง ๆ มากมาย เช่น พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเลียนแบบเพื่อนหรือดาราในทางที่ผิด อาจนำไปสู่การเสพยาเสพติด การดำเนินชีวิตที่เสี่ยงและอันตรายเพื่อสร้างการยอมรับในกลุ่มเพื่อน รวมทั้งพฤติกรรมการเสพติดเทคโนโลยี ซึ่งปัจจุบันเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ มีความก้าวหน้าล้ำสมัย มีความช่วยเร้าอารมณ์ สร้างความคลั่งไคล้หลงใหลให้แก่วัยรุ่น เช่น สื่ออินเทอร์เน็ต เกม ฯลฯ ซึ่งพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ที่มีผลกระทบต่อวัยรุ่นทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมของวัยรุ่น

3.6 ความหมายของพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ (Nomophobia)

YouGov ซึ่งเป็นองค์การวิจัยของสหราชอาณาจักรบัญญัติศัพท์ที่ใช้เรียกอาการของการติดโทรศัพท์มือถือ (Nomophobia) ขึ้นเมื่อปี 2008 จากการนำคำว่า no-mobile-phone มารวมกับคำว่า phobia หรือ โรคกลัวในทางจิตเวช จัดอยู่ในกลุ่มวิตกกังวล เป็นความกลัวที่มากกว่าความกลัวทั่วไป เป็นอาการที่เกิดจากความหวาดกลัวจากการขาดโทรศัพท์มือถือเพื่อการติดต่อสื่อสาร รวมไปถึงภาวะความเครียดที่อยู่ในจุดอับสัญญาณหรือแบตเตอรี่หมด จนไม่สามารถติดต่อใครและยังได้รับการบัญญัติศัพท์โดย UK Post Office หรือการไปรษณีย์ของสหราชอาณาจักร ในปีเดียวกันอีกด้วยมีการสำรวจพฤติกรรม การใช้โทรศัพท์มือถือของคนในสหราชอาณาจักร 2,100 คน พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 53 แยกเป็น ผู้หญิงร้อยละ 42 และผู้ชายร้อยละ 58 ยอมรับว่าติดโทรศัพท์สุดขีด เป็นโรคกลัวไม่มีโทรศัพท์มือถือใช้

ซิดา ตันโซติกุลและคณะ (2555) กล่าวว่า การติดโทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายถึง การใช้โทรศัพท์ เคลื่อนที่เป็นเวลานานจนไม่สามารถควบคุมการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนเองได้ มีความรู้สึกวิตกกังวล และมีความไม่มั่นใจเมื่อขาดหรือไม่ได้อยู่กับ โทรศัพท์เคลื่อนที่ มีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่เพื่อหลีกเลี่ยงอารมณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อรุณรุ่ง สิริเจริญ (2555: สืบค้นจาก <http://taamkru.com/th/เด็กติดสมาร์ทโฟน/>) กล่าวว่า เด็กติดสมาร์ทโฟน (Children's Smartphone Addiction) หมายถึง เด็กที่ใช้เวลาเล่นสมาร์ทโฟนหรือแท็บเล็ตวันละหลายชั่วโมงติดต่อกัน ส่งผลให้กิจวัตรบางอย่างได้รับผลกระทบ เป็นต้นว่าเด็กปฏิเสธที่จะทำการบ้าน ถ้าพวกเขาไม่ได้เล่นเกมส์ หรือดูคลิปในยูทูปบนแท็บเล็ต เป็นการแลกเปลี่ยน หรือเล่นสมาร์ทโฟนอยู่บนเตียงจนเผลอหลับไป เป็นต้น

3.7 สาเหตุของพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ เกิดขึ้นจากยุคสมัยของโลกทุกวันนี้ที่เกิดการพัฒนาทางเทคโนโลยีอย่างแพร่หลายไปสู่คนทั่วไปทุกผู้ทุกวัย โดยเฉพาะ โทรศัพท์มือถือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน ไม่ว่าจะเป็นใครก็สามารถมีได้ทั้งนั้น เทคโนโลยีทุกวันนี้ได้ทำให้โทรศัพท์มือถือเป็นมากกว่าโทรศัพท์มือถือ หรือที่เรียกว่า โทรศัพท์มือถือ โทรศัพท์อัจฉริยะทั้งสามารถถ่ายรูปได้ เข้าอินเทอร์เน็ต เล่นเกม ฟังเพลง ดูหนัง และยังมีอื่น ๆ อีกมากมาย แต่ที่ได้รับความนิยมกันในหมู่วัยรุ่นไปจนถึงวัยกลางคน คือ แอปพลิเคชันประเภทโซเชียล ไม่ว่าจะเป็น เฟสบุ๊กไลน์ สไกป์ ทวิตเตอร์ อินสตาแกรม และ อื่นๆ อีกมากที่สามารถติดต่อสื่อสารพูดคุยกันกันได้ตลอด ซึ่งมีความสะดวกมาก เพราะไม่จำเป็นต้องไปเจอกันจริงเพื่อพูดคุย แต่สามารถพูดคุยกันผ่านโทรศัพท์ได้เลย ทั้งข้อความภาพ ข้อความเสียงหรือ เปิดกล้องคุยกันได้แบบเห็นหน้ากันก็สามารถทำได้ ด้วยความ

สะดวกนี้เองทำให้คนเราใช้งานโทรศัพท์บ่อยยิ่งขึ้น จนติดเป็นนิสัย ทำเป็นประจำของชีวิต จนวันหนึ่งขาดโทรศัพท์ไม่ได้ หรือห้ามใจไม่ไหว ดังนั้นถ้าหากวางโทรศัพท์มือถือผิดที่ จะใช้เวลาเพียงไม่นานก็ทราบว่าโทรศัพท์มือถือหายหรือถ้าอยู่ห่างจากโทรศัพท์ มือถือในช่วงเวลาสั้น ๆ ก็จะมีอาการกระวนกระวาย ต้องพยายามหาวิธีการเพื่อนำโทรศัพท์มือถือดังกล่าวมาอยู่ใกล้ตนเองพร้อมที่จะใช้งานได้ตลอดเวลา

3.8 ผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของวัยรุ่น

วัยรุ่นมีรูปแบบของพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ที่มีพฤติกรรมติดการใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารต่าง ๆ จะมีลักษณะแยกตัวไม่สนใจร่วมกิจกรรมในครอบครัว แต่จะใช้เวลาส่วนมากในการเล่นโทรศัพท์ โดยจะใช้เวลาในแต่ละครั้งเกินกว่า 3 ชั่วโมง นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมนอนดึก อ่อนเพลีย รับประทานอาหารเพื่อมาใช้โทรศัพท์ เริ่มพูดโกหกเกี่ยวกับการใช้เวลาในการอยู่ในโลกออนไลน์ ไม่สนใจการออกกำลังกาย เริ่มมีปัญหาการเรียนตกต่ำ มีอาการปวดศีรษะปวดตาบ่อย ๆ ไม่เชื่อฟังผู้ปกครอง ไม่ยอมรับประทานอาหาร ใช้เงินสิ้นเปลือง หรือมีพฤติกรรมหมกมุ่นอยู่กับโทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ ตลอดเวลา มีพฤติกรรมก้าวร้าวกับผู้ปกครอง ไม่มีความรับผิดชอบในการเรียน ละเลยสุขภาพ และใช้จ่ายเงินทองเป็นจำนวนมากไปกับการใช้งานโทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ

Holmes (2013) กล่าวว่า สัญญาณเตือนที่จะบอกว่าบุคคลติดโทรศัพท์มือถือเข้าขั้นวิกฤติ ให้สังเกตอาการ ดังต่อไปนี้

- 1) สายตาของคุณเริ่มเบลอ การใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเวลานานเป็นสาเหตุทำให้เกิดอาการสายตาเบลอ จากการศึกษาในปี 2011 พบว่า มากกว่า ร้อยละ 90 ของคนที่จ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือ หรือแท็บเล็ต มากกว่า 2 ชั่วโมงจะเกิดปัญหาปัญหาสายตาอย่างเช่น สายตาเบลอ และอาการตาแห้ง
- 2) เกิดอาการหวั่นวิตกเมื่อหาโทรศัพท์ไม่เจอ มีความรู้สึกกลั่นแกล้งและตกใจมากเวลาที่หาโทรศัพท์ไม่เจอ โดยแท้ที่จริงแล้วอาจจะวางไว้ผิดที่หรือไม่ก็ลืมนำมาติดตัวมาด้วยการศึกษาในปี 2012 พบว่า ผู้คนจำนวนกว่า ร้อยละ 73 รู้สึกตื่นตระหนกราวกับคุณนั่งของขวัญเมื่อหาโทรศัพท์ไม่เจอ
- 3) มีอาการปวดหัว การจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือนาน ๆ นอกจากจะทำให้เกิดปัญหากับสายตาแล้ว ยังเป็นสาเหตุทำให้ปวดหัวและเกิดอาการอ่อนเพลียอีกด้วย นอกจากนี้การใช้สายตาจ้องหน้าจอนาน ๆ ทำให้มีผลกระทบต่อสมอง โดยการศึกษาครั้งหนึ่ง ค้นพบว่า

โทรศัพท์มือถือเป็นสาเหตุของการ เกิดภาวะสมองเสื่อม ซึ่งส่งผลต่อการรับรู้ของสมองและความทรงจำระยะสั้นอีกด้วย

4) มักจะทำงานเกินเวลา สังกัดได้จากการที่ชอบเช็คอีเมลในช่วงมือเย็นหรือในงานเลี้ยงต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา เป็นเวลาบ่อยครั้ง ผลการวิจัยในปี 2012 พบว่า เกือบร้อยละ 80 ของคนที่ทำการศึกษา ยอมรับว่า ได้ทำงานเกินเวลาโดยไม่รู้ตัวจากการเพียงแค่อีเมล หรือแค่เพียงส่งข้อความสั้นๆที่เกี่ยวกับงาน ซึ่งพฤติกรรมแบบนี้ใช้เวลาประมาณ 7 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เทียบเท่ากับการทำงานหนึ่งวันเลยทีเดียว

5) นอนหลับพักผ่อนไม่เพียงพอ การวางโทรศัพท์เอาไว้ข้างหมอนคือสาเหตุที่ทำให้นอนหลับได้ไม่เต็มที่ เพราะมันจะไปรบกวนการนอนของแต่ละคน ทำให้นอนไม่เต็มที่จากการศึกษา พบว่า การใช้เวลากับโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานานก่อนนอน จะทำให้นอนหลับยาก และยังทำให้ครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่ตลอดเวลา ยังไม่นับรวมกับการที่จะต้องเช็กการแจ้งเตือนทุกครั้งก่อนหลับตานอนซึ่งจะทำให้การนอนไม่ต่อเนื่องอีกด้วย

6) มีความรู้สึกที่ว่าโทรศัพท์ที่ตื่นอยู่ตลอดเวลา จะมีความรู้สึกที่ว่าโทรศัพท์ตื่นแต่เมื่อหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วกลับไม่มีอะไรอยู่บ่อยๆ นั่นแสดงว่าควรจะได้รับ การรักษาทางการแพทย์ ผลการศึกษาในปี 2012 ซึ่งตีพิมพ์ในวารสาร Computers of Human Behavior นั้นระบุว่าอาการเหล่านั้น คือ อาการของโรค Phantom Vibration Syndrome ซึ่งจะเกิดขึ้นในหมู่วัยรุ่นอย่างน้อย 1 ครั้งต่อ 2 สัปดาห์ แต่ถ้าหากอาการหนักขึ้นก็อาจจะเกิดได้บ่อยขึ้น

7) นิ้วมือเริ่มหงิกงอ การเล่นโทรศัพท์มือถือติดต่อกันเป็นเวลานานครั้งละหลาย ๆ ชั่วโมง มีความเสี่ยงทำให้เกิดอาการนิ้วล็อค และตะคริวตามมือและนิ้วมือ ดังนั้นควรวางโทรศัพท์ลงแล้วยืดเส้นยืดสายบ้างเพื่อความปลอดภัย

8) ดิตแฮชแท็ก(Hashtag)ให้กับคำพูดหรือใช้ภาษาแชทตลอดเวลา จะมีอาการพูดถึงเรื่องการดิตแฮชแท็กและใช้ภาษาแชทตลอดเวลา

9) ส่งข้อความหาใครบางที่อยู่ใกล้ ๆ แทนการพูดคุย การส่งข้อความหาคนใกล้ตัวแทนการพูดคุย เป็นสัญญาณของความล้มเหลวทางการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เพราะการที่เราเลือกใช้การพูดคุยผ่านข้อความ แทนการพูดคุยกันต่อหน้า ก็จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลแยกลง

10) พลโทรศัพท์ที่ติดตัวแม้ขณะอาบน้ำ หากนำโทรศัพท์มือถือติดตัวไปด้วยทุกที่ แม้กระทั่งห้องน้ำแสดงว่ากำลังติดโทรศัพท์มือถืออย่างหนัก ผลจากการศึกษาของบริษัทผู้ผลิตโทรศัพท์มือถือ LG พบว่า มีถึงร้อยละ 77 ของคนที่ใช้โทรศัพท์มือถือ ที่นำโทรศัพท์ติดตัวไปด้วยทุกที่ไม่ว่าจะเวลานอนหรือเข้าห้องน้ำก็ตาม

11) สนใจที่จะโพสต์รูปอาหารของคุณมากกว่าการรับประทานอาหารนั้น ปัจจุบันมีคนมากกว่า 5 ล้านคนที่แท็กรูปภาพอาหาร และให้ความสนใจกับการแชร์รูปภาพอาหารมากกว่าที่จะสนใจคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าซึ่งเป็นการทำลายความสัมพันธ์ทางอ้อม จากการศึกษาของมหาวิทยาลัย The University of Essex พบว่า การที่มีโทรศัพท์วางอยู่ให้เห็นในขณะที่กำลังพูดคุยกัน จะทำให้ทั้งสองฝ่ายสนใจอีกฝ่ายน้อยลง

12) สบตาคนอื่นน้อยลง เทคโนโลยีเป็นสาเหตุทำให้คนสบตากันน้อยลง จากการศึกษาพบว่า โดยปกติแล้วเมื่อคนพูดคุยกันมักจะเกิดการสบตากันอย่างน้อย ร้อยละ 30-60 ของบทสนทนาทั่วไปและสายตา เป็นตัวที่ช่วยในการสื่อสารทางอารมณ์ถึงร้อยละ 60-70 มีความรู้สึกว่ายากจะจ้องหน้าจอมาก กว่าที่จะมองตาคนอื่น

13) ระบายทุกอย่างลงในโซเชียลเน็ตเวิร์ก เมื่อพบเจอเรื่องอะไรก็ตามในแต่ละวัน ก็เลือกที่จะแสดงความรู้สึกนึกคิดทุกอย่างลงในโซเชียลเน็ตเวิร์ก มันเป็นสัญญาณที่บ่งบอกว่ากำลังติดโทรศัพท์มือถืออย่างหนัก ซึ่งการแบ่งปันความรู้สึกนึกคิดทุกอย่างลงในโซเชียลเน็ตเวิร์กนั้นไม่ได้มีผลดีต่อตัวเองเลย

14) ไม่สนใจสิ่งรอบข้าง เคยมีข่าวว่ามีคนประสบอุบัติเหตุบาดเจ็บหรือเสียชีวิต จากการที่ก้มหน้าก้มตาเล่นโทรศัพท์มือถือโดยไม่ได้สนใจสิ่งรอบข้างซึ่งเกิดจากการที่ติดโทรศัพท์มือถือมากเกินไปโดยไม่ได้สนใจรอบข้างไม่ใช่เพียงเราจะเดือดร้อนหากเกิดอุบัติเหตุ แต่ครอบครัวและคนรอบข้างเราอาจจะเดือดร้อนตามไปด้วยจากพฤติกรรมที่ไม่ดีแบบนี้

15) บุคลิกภาพแย่ลง เมื่อติดโทรศัพท์มือถือมาก ๆ จะทำให้เป็นคนไหลตก เนื่องจากเวลาที่ก้มหน้าจิ้มโทรศัพท์ ร่างกายก็จะโน้มตัวไปข้างหน้าอัตโนมัติ หากอยู่ในท่านั้นนาน ๆ และบ่อยครั้งก็จะทำให้กระดูกหลังและคอเปลี่ยนรูป ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้กล้ามเนื้ออักเสบและบุคลิกภาพที่เปลี่ยนแปลงไป

16) ไม่บันทึกเบอร์โทรศัพท์ของผู้อื่นลงในโทรศัพท์มือถือ หรือจำไม่ได้ว่าครั้งสุดท้ายที่บันทึกเบอร์โทรศัพท์ลงโทรศัพท์มือถือเมื่อไร และจำไม่ได้ว่าใช้โทรศัพท์เพื่อโทรหาใครสักคนครั้งล่าสุดเมื่อไร แสดงว่าบุคคลนั้นเลือกที่จะใช้โทรศัพท์ในการติดต่อสื่อสารผ่านทางข้อความมากกว่าใช้โทรศัพท์เพื่อโทรหาใครบางคน

17) เสพติดการถ่ายรูปตัวเอง หลายคนเสพติดการถ่ายรูปตัวเอง หรือที่เรียกว่าเซลฟี่ขนาดหนักจนถึงขนาดต้องถ่ายรูปในแทบจะทุกอิริยาบถ บางรายอาจถึงขั้นโพสต์เป็นคลิบวีดีโอลงในโซเชียลมีเดีย โดยผู้คนเหล่านี้อาจจะไม่รู้เลยว่าบางครั้งการโพสต์รูปเซลฟี่ของตัวเองบ่อย ๆ นั้น อาจจะทำให้เกิดอันตรายกับตัวเองได้ นอกจากจะเสียบุคลิกและสภาพจิตใจแล้วยังมีผลกระทบต่อสุขภาพด้วย ดังนี้

1) อาการปวดเมื่อย อาการปวดเมื่อยคอ บ่า ไหล่ ถือเป็นอาการลำดับแรกๆที่เป็นผลมาจากการนั่งเกร็งในท่าเดิม ๆ ยิ่งไปกว่านั้นเวลาที่เราเพ่งดูหน้าจอ นั้น ร่างกายของเราจะค่อย ๆ ค้อมลง ตัวงอและข้อม สะดุด ผลให้ลำไปทั้งคอและบ่า และอาจส่งผลไปถึงการปวดศีรษะ เพราะเลือดที่ไปเลี้ยงสมองนั้นต้องไหลผ่านกล้ามเนื้อส่วนบ่า ต้นคอ เมื่อเกิดอาการเกร็งจนกล้ามเนื้อบิด ทำให้เลือดไหลเวียนไม่สะดวกนัก เมื่อเป็นบ่อยครั้งเข้าจะทำให้รู้สึกปวดศีรษะได้ หากเกิดอาการนี้กับเด็กหรือวัยรุ่นจะส่งผลให้กระดูกหรือหมอนรองกระดูกเสื่อม ก่อนวันอันควรอีกด้วย นอกจากปวดเมื่อยแล้วจากการนั่งหลังงอแล้ว ยังส่งผลต่อโรกระบบทางเดินหายใจ เมื่อนั่งหลังงอจะทำให้หายใจไม่สะดวก หายใจสั้นและติดขัด ส่งผลต่อการขับของเสียหรือเชื้อโรคในทางเดินหายใจที่ถูกจำกัดลง

2) อาการตาเสื่อม การจ้องหน้าจอนานๆ ทำให้กล้ามเนื้อรอบดวงตาเกร็งตัว เมื่อมองแสงสีของภาพจากจอที่จุดจาง เคลื่อนที่เร็ว ทำให้ประสาทตาเสื่อม เกิดอาการตาแห้ง ซึ่งเมื่อเป็นแบบนี้บ่อยครั้งเข้าก็จะส่งผลให้ประสาทตาเสื่อมสภาพเร็วขึ้น

3) อาการอ้วนและโรคเกี่ยวกับกระเพาะอาหาร การนั่งอยู่กับที่นาน ๆ ทำให้ร่างกายไม่เกิดการเผาผลาญอาหารถูกพอกพูนเป็นไขมันสะสมโดยเฉพาะบริเวณหน้าท้อง ก้น และต้นขา เกิดการสะสมเซลล์ไขมัน นอกจากจะทำให้อ้วนขึ้นแล้ว ยังส่งผลต่อสุขภาพของกระเพาะอาหาร อาหารย่อยยาก ท้องอืดลำไส้อ่อนแรงเพราะไม่ค่อยมีการเคลื่อนไหวของลำไส้

ดังนั้นอาการและผลกระทบของพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ (Nomophobia) จึงเป็นอาการของบุคคลที่ขาดโทรศัพท์มือถือไม่ได้ จัดอยู่ในกลุ่มอาการวิตกกังวล ผู้ที่ติดโทรศัพท์มือถือ จะมีอาการที่สามารถสังเกตได้จากภายนอกแต่ผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นมีทั้งส่วนที่สามารถสังเกตเห็นได้จากภายนอกและไม่สามารถสังเกตเห็นได้แต่เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นภายในของแต่ละคน สามารถแยกผลกระทบที่เกิดพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือออกเป็นสามด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม ดังนี้

1) ผลกระทบด้านร่างกาย เด็กและเยาวชนที่เล่นโทรศัพท์รวมถึงอุปกรณ์สื่อสารเป็นเวลานานอาจมีอาการทางกายที่ไม่ทราบสาเหตุ เช่น ปวดศีรษะ ปวดหลัง ปวดข้อ ปวดท้อง เจ็บหน้าอก อ่อนเพลีย เป็นต้น อาการเหล่านี้จะหายไปได้หลังจากหยุดการใช้อุปกรณ์ดังกล่าว โดย Markovitz และคณะ พบว่าการตอบสนองทางหัวใจและหลอดเลือดต่อการเล่นเกมคอมพิวเตอร์สามารถทำนายการเปลี่ยนแปลงความดันโลหิตและการเป็นโรคความดันโลหิตสูงในวัยรุ่นหนุ่มในอีก 5 ปี รวมไปถึงมีรายงานว่าเด็กที่นั่งเล่นคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ รวมถึงอุปกรณ์สื่อสารต่างๆ เป็นเวลานาน เกิด venous thromboembolism หรือเรียกว่า“eThrombosis” และมีรายงานว่าผู้ป่วยที่เล่นคอมพิวเตอร์ติดต่อกัน 80 ชั่วโมงมีการเสียชีวิตด้วย การเล่นเกมคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์รวมถึงอุปกรณ์สื่อสารยังสัมพันธ์กับการเป็นโรคอ้วนในเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ยังมีรายงานว่า การเล่น

คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์สื่อสารอาจกระตุ้นให้เกิดอาการมชักได้ และบางคนอาการมชักหายไปหลังจากเลิกเล่นคอมพิวเตอร์โดยไม่ได้กินยากันชัก

2) ผลกระทบด้านจิตใจและอารมณ์ วัยรุ่นที่กระทำความผิดมักเป็นผู้เล่นคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ และอุปกรณ์สื่อสาร โดยเข้าใช้งานอินเทอร์เน็ตประเภทที่มีความรุนแรงอย่างหมกมุ่น และกระทำความผิดในลักษณะเดียวกับเกมที่มีความรุนแรง ทำให้วัยรุ่นมีความคิด อารมณ์ และพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง โดยเฉพาะในวัยรุ่นและวัยรุ่น เนื่องจากในวัยรุ่นนั้นยังไม่สามารถแยกแยะสถานการณ์จริงและจินตนาการหรือสิ่งที่เกิดขึ้นได้คั่น ส่วนวัยรุ่นเกิดจาก พัฒนาการทางจิตสังคม การเปลี่ยนแปลงของระบบต่อมไร้ท่อและการพัฒนาของสมองทำให้วัยรุ่น มีโอกาสเกิดพฤติกรรมก้าวร้าว ผลกระทบด้านสังคม ผลกระทบในระดับครอบครัว เด็กที่ติด โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารจะขาดการควบคุมตนเอง มักพบการเปลี่ยนแปลงในด้าน ความสัมพันธ์ภายในสมาชิกในครอบครัว เกิดความไม่เข้าใจและความขัดแย้งในครอบครัว เนื่องจากพ่อแม่ไม่พอใจกับพฤติกรรมของเด็กทำให้เกิดปัญหาหรือทะเลาะกัน เรื่องการจำกัดเวลา ในการใช้งานอุปกรณ์ดังกล่าว ของลูก นอกจากนี้ยังเกิดจากการพูดคุย หรือทำกิจกรรมระหว่าง สมาชิกในครอบครัวลดลง รวมถึงปฏิเสธที่จะร่วมกิจกรรมกับครอบครัว

3) ผลกระทบในระดับสังคม พบปัญหาสังคมที่เกิดจากการเล่นคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ อุปกรณ์สื่อสาร และอินเทอร์เน็ต ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังที่ปรากฏเป็นข่าวตาม หน้าหนังสือพิมพ์ เช่น เด็กวัยรุ่นฆ่าปาดคอคนขับแท็กซี่เลียนแบบเกม GTA ข่าวเด็กนักเรียน มัธยมศึกษาใช้อาวุธปืนยิงครูและเพื่อนนักเรียนในโรงเรียน เสียชีวิต 13ศพ บาดเจ็บ 23 คน ก่อนจะฆ่าตัวตายตาม จากการสืบประวัติพบว่าเด็กที่กระทำความผิดมีประวัติเล่นเกมที่มีเนื้อหารุนแรงอย่าง หมกมุ่นและก่อเหตุรุนแรงเหมือนสถานการณ์ที่เขาสร้างขึ้นในเกม หรือแม้แต่ข่าวที่มีการหลอกลวง เด็กผ่านทางเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social media) ต่าง ๆ เพื่อทำอนาจาร เป็นต้น

จากเอกสารแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมติด โทรศัพท์มือถือ หมายถึง การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้งาน โทรศัพท์มือถือรวมถึงอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่อื่น ๆ เช่น แท็บเล็ต เป็นต้น ที่อาจจะก่อให้เกิดความเสี่ยงต่ออาการของพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ และรวมไปถึงการแสดงออกถึงอาการที่คาดว่าเป็นผลกระทบ มาจากพฤติกรรม การใช้งานอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ นั้นๆ สามารถแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้โทรศัพท์มือถือ

ศรีศักดิ์ จามรมาน และ คณะ(2557) ได้ศึกษา "พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ และผลกระทบต่อการเรียนรู้ สุขภาพ รวมถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของเยาวชนในเขต กรุงเทพมหานคร" มีวัตถุประสงค์เพื่อนำผลการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประชาสัมพันธ์ทำความเข้าใจให้วัยรุ่นใช้เวลาในการพูดคุยผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ในปริมาณที่เหมาะสม กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15-25 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,092 คน ผลการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำการสำรวจส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 51.47 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ย อยู่ระหว่าง 19-22 ปี คิดเป็น ร้อยละ 38.19 และกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 32.51 จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ผลการสำรวจพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีโทรศัพท์เคลื่อนที่เพื่อใช้ติดต่อพูดคุย เป็นของตนเองมาเป็นระยะเวลาประมาณ 4 ถึง 6 ปี ร้อยละ 28.11 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างมีโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่เป็นของตนเองประมาณ 1 ถึง 3 ปี ร้อยละ 21.98 สำหรับระยะเวลาในการใช้ติดต่อพูดคุย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในการติดต่อพูดคุย เป็นระยะเวลาประมาณ 10 ถึง 30 นาที โดยเฉลี่ยต่อหนึ่งครั้ง ร้อยละ 32.69 ขณะที่กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 25.55 ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อพูดคุยเป็นระยะเวลาประมาณ 31 ถึง 45 นาทีโดยเฉลี่ยต่อหนึ่งครั้ง โดยที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในการติดต่อพูดคุยติดต่อกันนานที่สุดในหนึ่งครั้ง เป็นระยะเวลาประมาณ 60 นาที ร้อยละ 30.40 กิจกรรมที่กลุ่มตัวอย่างนิยมทำผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ นอกเหนือจากการใช้ติดต่อพูดคุยสูงสุด 3 อันดับ คือส่งข้อความ/ภาพ/คลิป ร้อยละ 83.24 เล่นเกม ร้อยละ 79.95 และติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์ ร้อยละ 76.74 โดยมีกลุ่มตัวอย่าง เพียง ร้อยละ 2.29 ที่ระบุว่าไม่ได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ทำกิจกรรมอื่นเลยนอกเหนือจากการใช้ติดต่อพูดคุย สำหรับความคิดเห็นต่อผลกระทบจากการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่นั้น กลุ่มตัวอย่างระบุผลกระทบกับสุขภาพที่เกิดจากการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่สูงสุด 5 อันดับ คือ มีอาการปวดหู/หูอื้อ/ความสามารถในการได้ยินลดลง ร้อยละ 78.57 มีอาการปวดข้อมือ นิ้วมือ ร้อยละ 75.64 มีอาการปวดหัวไหล่ แขน ร้อยละ 70.97 มีอาการปวดหัว คิดเป็น ร้อยละ 67.77 และอ่อนเพลีย/สมองไม่ปลอดโปร่ง ร้อยละ 62.45 ขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 68.41 ระบุว่า การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของคนไม่ได้ส่งผลให้ความใกล้ชิดกับครอบครัวลดลง และ ร้อยละ 68.5 ระบุว่า การพบปะกับเพื่อนฝูงนอกเหนือจากเวลาเรียนหรือการทำงานลดลง แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 30.31 ยอมรับว่าการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในปัจจุบันส่งผลให้ตนเองมีผลการเรียนหรือการทำงานโดยรวมแย่ลง ส่วนกลุ่ม

ตัวอย่าง ร้อยละ 36.26 ระบุว่า ทำให้ตนเองมีสมาธิในการเรียนหรือการทำงานลดลง และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดเป็น ร้อยละ 48.26 ยอมรับว่าการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในปัจจุบันส่งผลให้ตนเองมีค่าใช้จ่ายต่อเดือนเพิ่มขึ้น

ศักดินา บุญเปี่ยม (2555) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือที่ส่งผลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 410 คนที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่าและแบบสัมภาษณ์ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือโดยแบ่งเป็นระยะเวลาที่ใช้โทรศัพท์มือถือ ช่วงเวลาที่ใช้โทรศัพท์มือถือ และรูปแบบในการใช้โทรศัพท์มือถือ ส่วนตัวแปรตาม ได้แก่ รูปแบบการดำเนินชีวิต โดยแบ่งเป็น ด้านวัฒนธรรม ด้านสังคม ด้านบันเทิง ด้านบ้านและครอบครัว ด้านกีฬา กิจกรรมกลางแจ้งและสุขภาพ และด้านการเรียนการสอน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ ส่งผลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษา ดังนี้

(1) ระยะเวลาที่ใช้ โทรศัพท์มือถือส่งผลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตด้านสังคม ด้านบันเทิง และด้านบ้านและครอบครัว ช่วงเวลาที่ใช้โทรศัพท์มือถือส่งผลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตด้านสังคม ด้านบ้านและครอบครัว และด้านกีฬา กิจกรรมกลางแจ้ง (2) รูปแบบในการใช้โทรศัพท์มือถือส่งผลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตด้านวัฒนธรรม ด้านสังคม ด้านบันเทิง ด้านบ้านและครอบครัว ด้านกีฬา กิจกรรมกลางแจ้งและสุขภาพ ด้านการเรียนการศึกษา

ภาณุวัฒน์ กองราช (2554) ได้ศึกษา "พฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ของวัยรุ่นในประเทศไทย: กรณีศึกษา Facebook" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่น รูปแบบ การใช้บริการ และศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ของลักษณะทางประชากรศาสตร์กับพฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่าง คือ วัยรุ่นที่มีอายุ 13-24 ปี จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา และทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยว่ามีพฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ด้านความหลงใหลจนผิดปกติ กล่าวคือ ร้อยละ 50.00 ไม่เห็นด้วยว่า รู้สึกเบื่อหน่าย หงุดหงิด เมื่อไม่ได้ใช้ Facebook ร้อยละ 49.00 ไม่เห็นด้วยว่า รู้สึกกระวนกระวายเมื่อไม่ได้ใช้บริการ Facebook ร้อยละ 46.25 ไม่เห็นด้วยว่า เป็นเรื่องยากที่จะหยุดใช้ Facebook ร้อยละ 40.75 ไม่เห็นด้วยว่าติด Facebook ร้อยละ 38.25 ไม่เห็นด้วยว่า เลือกที่จะเล่น facebook มากกว่าทำอย่างอื่นในเวลาว่างและร้อยละ 37.75 ไม่เห็นด้วยว่า Facebook เป็นสิ่งจำเป็นของชีวิต

ตามลำดับ ในภาพรวมวัยรุ่นมีการติดการใช้งานเครือข่ายสังคมออนไลน์ อยู่ในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ย 2.93 คะแนน ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า การติดการใช้งานเครือข่ายสังคมออนไลน์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงใหลผิปกติ ในการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ.05 การแสดงออกตัวตนของผู้ใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความหลงใหลจนผิปกติในการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และการแสดงออกตัวตนของผู้ใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการติดการใช้งานเครือข่ายสังคมออนไลน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

อักษรา ประเสริฐสิน (2552) ได้ศึกษา “อิทธิพลของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตของเด็กและเยาวชนไทย” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษา และนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา ภาคเรียนที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2560 คัดเลือกโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi Stages Sampling) จำนวน 1,584 คน สามารถจำแนกกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่เด่นชัด คือ แบบเอาใจใส่ แบบควบคุม แบบตามใจ และแบบทอดทิ้ง จำนวน 787 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสำรวจ สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ยินดีให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ จำนวน 5 คน แบ่งเป็น เพศชาย 2 คน เพศหญิง 3 คน ช่วงอายุ 17-22 ปี จากสถาบันการศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก จากการวิจัยทั้งในส่วน ของเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพสามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ จะมีรูปแบบการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ รองลงมาคือแบบตามใจ และมักจะใช้เวลาไปกับอินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิง ผ่อนคลาย รวมถึงการศึกษาหาความรู้ และทำรายงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งจากการวิเคราะห์หาค่านัยสำคัญทางสถิติจะพบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตของเด็กและเยาวชนไทย โดยเฉพาะพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ต จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ จะรับสื่ออินเทอร์เน็ตด้านบันเทิงทางลบน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่น ๆ อีก 3 แบบ ยิ่งในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว สื่อต่างๆ ที่เข้ามามีทั้งประโยชน์และโทษ การเลือกรับสื่อจึงมีความสำคัญสำหรับพัฒนาการและการเรียนรู้ด้านต่างๆ ของเด็กและเยาวชน อีกทั้งงานวิจัยนี้ และงานชิ้นอื่น ๆ ได้แสดงให้เห็นแล้วว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ เป็นรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่จะส่งผลดีต่อเด็กและเยาวชนไทย ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครอง และทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาเด็กและเยาวชน จึงควรช่วยส่งเสริมและทำความเข้าใจให้เด็กและเยาวชนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ เพื่อช่วยให้เด็กและเยาวชนได้พัฒนาตนเอง เติบโตเป็นกำลังสำคัญในวันข้างหน้า เพื่อการพัฒนาสังคมประเทศชาติต่อไป

ประพิมพ์พรรณ สุวรรณภู และอัสตรา ประเสริฐสิน (2552) ได้ศึกษา

"ผลกระทบของอินเทอร์เน็ตต่อสุขภาพกาย และสุขภาพจิตของเด็กและเยาวชนไทย : กรณีศึกษา กรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยทั้งหมด ได้แสดงให้เห็นว่าการรับสื่ออินเทอร์เน็ตนั้นมีหลายด้าน โดยเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ จะได้รับผลที่ดีมากกว่าผลเสีย แต่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้อินเทอร์เน็ตมากเกินไปนั้น ไม่ว่าด้านไหนก็จะทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจตามมาได้ ถึงแม้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ จะมีพฤติกรรมมารับสื่ออินเทอร์เน็ตในทางบันเทิงเพื่อคลายเครียด แต่ในบางกรณีพบว่า วิธีแก้ปัญหาแบบนั้นจะทำให้ติดและเกิดปัญหาอื่นๆตามมา ไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียนหรือปัญหาสุขภาพ ในบางครั้งถึงกลับเกิดอาการกระวนกระวายเมื่อไม่ได้เล่น ซึ่งทางออกที่เหมาะสมก็คือ การเล่นอินเทอร์เน็ตอย่างพอเหมาะ รู้ประมาณตนเอง และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปออกกำลังกาย อ่านหนังสือ หรือหากิจกรรมอย่างอื่นทำที่ตนเองชอบแทน เพื่อประโยชน์ต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตของตนเอง

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู

รัชดาวรรณ แดงสุข (2550) ได้ศึกษา การอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อทักษะชีวิตของนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1)ศึกษาการอบรมเลี้ยงดู (2)ศึกษาทักษะชีวิต (3) เปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อทักษะชีวิตของนักเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1-6 ของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำนวน 263 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับ ข้อมูลทั่วไป การอบรมเลี้ยงดู แบบประเมินทักษะชีวิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยสถิติ t-test, F-test และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ Dunnett T3's test ผลการวิจัย พบว่า

- 1) นักเรียนมัธยมศึกษา ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทุกแบบในระดับมาก เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากที่สุด ไปน้อยที่สุด ได้ดังนี้ คือ แบบรักสนับสนุน แบบใช้เหตุผล แบบลงโทษ และแบบควบคุม ตามลำดับ
- 2) นักเรียนมัศึกษามีทักษะชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ ส่วนรายด้านพบว่า ทักษะชีวิตด้านความคิดสร้างสรรค์ และ ด้านการจัดการอารมณ์และความเครียด อยู่ในระดับสูงกว่าปกติ ส่วนทักษะชีวิตด้านความเห็นใจผู้อื่น ความรับผิดชอบต่อสังคม และด้านการตัดสินใจและการแก้ปัญหา อยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ
- 3) ผลการเปรียบเทียบทักษะชีวิตของนักเรียนมัธยมศึกษาจำแนกตามระดับการอบรมเลี้ยงดู พบว่า (1) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนในปริมาณที่ต่างกันมีทักษะชีวิตในภาพรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

(2) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลในปริมาณที่ต่างกันมีทักษะชีวิตในภาพรวมและรายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (3) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษในปริมาณที่ต่างกันมีทักษะชีวิตในภาพรวม และด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านการตระหนักรู้ในตนเอง ด้านความเห็นใจผู้อื่น ด้านความภูมิใจในตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร ด้านการตัดสินใจและแก้ปัญหา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 (3) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมในปริมาณที่ต่างกันมีทักษะชีวิตในภาพรวมและรายด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

จากการที่ผู้ได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ยังไม่พบงานวิจัยที่ทำการศึกษาศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือโดยตรง แต่พบงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูกับตัวแปรที่มีคุณลักษณะ มีองค์ประกอบที่ใกล้เคียงหรือมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงของพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนี้

สิริกร สนิทสม (2557) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพการอบรมเลี้ยงดูและด้านสภาพแวดล้อมสถานศึกษา กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 จำนวน 191 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 191 คน อาจารย์ฝ่ายปกครอง จำนวน 112 คน ทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา และทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจที่มีเหตุผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยตามใจมีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ชุดตัวแปรที่พยากรณ์ความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 คือ พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน การปฏิบัติตนของครู และการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจที่มีเหตุผล โดยสมการสามารถทำนายความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ได้ร้อยละ 33.0 ส่วนปัญหาการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนในด้านพฤติกรรมทั่วไป คือ นักเรียนสนใจเทคโนโลยีที่ไม่จำเป็นมากเกินไป เช่น การใช้โทรศัพท์เกิน

ความจำเป็น การคิดเกม เป็นต้น

ปรากฏพรรณ วรรณกุล (2555) ได้ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง มีวัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน/นักศึกษาจากโรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย โรงเรียนอัสสัมชัญลำปาง และวิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดลำปาง จำนวน 394 คน ทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและรูปแบบการเลี้ยงดูด้วยค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย ตามข้อมูลส่วนบุคคล รูปแบบการเลี้ยงดู และประเภทสถานศึกษา ด้วยสถิติ t-test และ F-test ผลการศึกษา พบว่า จากการจำแนกรูปแบบการเลี้ยงดูที่นักเรียนได้รับออกเป็น 4 แบบ คือ แบบเข้มงวด แบบให้อิสระอย่างมีขอบเขต แบบปล่อยปละละเลย และแบบยอมตามบุตร กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบให้อิสระอย่างมีขอบเขต มีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ มีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยหมวดสินค้าเครื่องแต่งกายอยู่ในระดับปานกลางซึ่งมากที่สุดและรองลงมาคือ หมวดด้านบันเทิง นอกจากนี้พบว่านักเรียน/นักศึกษามีค่าใช้จ่ายในการซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 500 บาท/เดือน จากผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของนักเรียน/นักศึกษาแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ รูปแบบการเลี้ยงดู อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา และระดับการศึกษาของบิดา รายได้ของครอบครัวต่อเดือนและรายได้ของนักเรียน ที่ได้รับจากผู้ปกครอง นักเรียน/นักศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตรจะมีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยมากที่สุด ส่วนนักเรียน/นักศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวด จะมีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยน้อยที่สุด

วิไลลักษณ์ ทองคำบรรจง (2553) ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 1,248 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามจำนวน 12 ฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ .75-.94 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนาและการแจกแจงของตัวแปรและวิเคราะห์แบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุแบบมีตัวแปรแฝงเพื่อตรวจสอบความกลมกลืนของแบบจำลองตามทฤษฎีกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการศึกษา พบว่า

(1) แบบจำลองพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น(ม.1-ม.3) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พิจารณาจากค่าสถิติ ดังนี้ $X^2 = 22.87$, $df = 16$, p -value

= .12 , CFI = 1, GFI = 1, RMSEA = .02 , SRMR = .01 , CN = 1,608

(2) พฤติกรรมติดเกมออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางบวกโดยตรงจากการควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ตในครอบครัว ส่วนพฤติกรรมติดการสนทนาออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางลบโดยตรงจากแบบอย่างผู้ปกครองในการรับสื่อ (3) ตัวแปรการควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ตในครอบครัว ร่วมกับตัวแปรอิทธิพลของเพื่อนในการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างเหมาะสม การควบคุมคน การเห็นคุณค่าในตนเอง และความเหงา สามารถอธิบายพฤติกรรมติดเกมออนไลน์ได้ ร้อยละ 34

มาริสสา จันทร์ฉาย (2552) ได้ศึกษาพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ 400 คนรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าไคสแควร์ ผลการศึกษา พบว่า

1. นักศึกษาได้รับการอบรมเลี้ยงดูโดยภาพรวมในระดับปานกลาง (2.96 คะแนน) เมื่อแยกแต่ละด้าน พบว่า แบบประชาธิปไตยอยู่ในระดับสูง (3.85 คะแนน) รองลงมา คือ แบบปล่อยปละละเลยอยู่ในระดับปานกลาง (2.60 คะแนน) และแบบเผด็จการอยู่ในระดับต่ำ (2.44 คะแนน)

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษามีพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษา ด้านเลือกใช้สินค้าแบบตามความหลากหลายได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษามีพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษาด้านการเลือกใช้สินค้าแบบทั่วไป แบบความเคยชินและแบบแบรนด์เนม ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยในระดับสูง ในขณะที่กลุ่มนักศึกษามีพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษาด้านการเลือกใช้สินค้าแบบทันที พบว่า ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ในระดับปานกลางและระดับสูง คิดเป็นจำนวนเท่ากัน

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษามีพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษาด้านการเลือกใช้สินค้าแบบตามความหลากหลาย แบบทันที และแบบสินค้าแบรนด์เนม ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการในระดับปานกลาง ในขณะที่กลุ่มนักศึกษามีพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษาด้านการเลือกใช้สินค้าแบบทั่วไป และแบบตามความเคยชิน ส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการในระดับต่ำ

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักศึกษามีพฤติกรรมบริโภคนิยมนักศึกษาในทุกด้าน คือ ด้านการเลือกใช้สินค้าแบบตามความหลากหลาย แบบทั่วไป แบบตามความเคยชิน แบบทันที และแบบ

ตามแบรนด์เนมส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในระดับปานกลาง

กฤษฎาภรณ์ ถาวร (2550) ได้ศึกษาถึงลักษณะการอบรมเลี้ยงดู และตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการคิดแบบ โยนิโสมนสิการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดคณะกรรมการขั้นพื้นฐานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จากจังหวัด ขอนแก่น สกลนคร ศรีสะเกษ และ อุบลราชธานี จำนวน 400 คน ทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปและรูปแบบการเลี้ยงดูด้วยค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนการทดสอบสมมติฐาน วิเคราะห์ด้วยสถิติ t-test , F-test และการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ ผลการศึกษา พบว่า (1) นักเรียนที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมากกับรักสนับสนุนน้อย มีคะแนนการคิดแบบ โยนิโสมนสิการแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 (2)นักเรียนที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับแบบใช้อารมณ์ มีคะแนนการคิดแบบ โยนิโสมนสิการ ไม่แตกต่างกัน (3) นักเรียนที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากกับแบบควบคุมน้อย มีคะแนนการคิดแบบ โยนิโสมนสิการ ไม่แตกต่างกัน (4) นักเรียนที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตกับลงโทษทางกาย มีคะแนนการคิดแบบ โยนิโสมนสิการ ไม่แตกต่างกัน (5) นักเรียนที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเองเร็วกับแบบให้พึ่งตนเองช้า มีคะแนนการคิดแบบ โยนิโสมนสิการ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 (6) การศึกษาตัวพยากรณ์ในการทำนายคะแนนการคิดแบบ โยนิโสมนสิการ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก กับตัวแปรอื่น ๆ อีก 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันพยากรณ์คะแนนการคิดแบบ โยนิโสมนสิการ ได้ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ปรียาพร จันทะกล (2552) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปฏิกริยารวมระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและระดับเชาวน์ปัญญาต่อความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษา ลำปาง เขต 1 วัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มี การอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ปีการศึกษา 2550 เขตพื้นที่ การศึกษาลำปาง เขต 1 จำนวน 871 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ในการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้ แบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู และแบบทดสอบระดับเชาวน์ปัญญา แอ็ดวานซ์ โปรเกรสซีฟเมตริกซ์ ของ เจซี ราเวน และ วิเคราะห์ ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐาน โดยค่าสถิติ F-test ผลการวิจัย พบว่า (1) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความฉลาดทางอารมณ์ ด้านการตระหนักรู้ตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูผู้อื่น ๆ มีความฉลาดทาง อารมณ์ด้านการตระหนักรู้ตนเองไม่แตกต่างกัน (2) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ

ประชาธิปไตยมีความฉลาดทางอารมณ์ด้านทักษะทางสังคมสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูผู้อื่น ๆ มีความฉลาดทางอารมณ์ด้านการตระหนักรู้ตนเองไม่แตกต่างกัน

ภควดี อาจวิชัย (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบพฤติกรรมบริโภคนิยม และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดมุกดาหาร ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน วัตถุประสงค์การวิจัย คือ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมบริโภคนิยม เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดมุกดาหารที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู และมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน และศึกษาความสัมพันธ์และสร้างสมการพยากรณ์ ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับพฤติกรรมบริโภคนิยมและเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดมุกดาหาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 324 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบวัดพฤติกรรมบริโภคนิยม จำนวน 22 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.49 ถึง 0.75 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.93 แบบวัดเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน จำนวน 23 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.53 ถึง 0.87 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.97 แบบวัดการอบรมเลี้ยงดู จำนวน 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.48 ถึง 0.82 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.90 และแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 16 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.39 ถึง 0.84 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.89 สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ F-test (Two-way MANOVA) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัย พบว่า (1) นักเรียนเห็นว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มากที่สุด จำนวน 227 คน คิดเป็นร้อยละ 70.06 รองลงมาเห็นว่า ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ร้อยละ 16.67 และนักเรียนเห็นว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย น้อยที่สุด จำนวน 43 คน คิดเป็น ร้อยละ 13.27 (2) การอบรมเลี้ยงดู และความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมบริโภคนิยม โดยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมบริโภคนิยมของนักเรียนได้ ร้อยละ 11.4 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ เท่ากับ .055 และสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนได้ ร้อยละ 7.7 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ เท่ากับ .774

ลักขณา ศิริปัญญา (2551) ได้ศึกษา การเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน โรงเรียนแม่จันวิทยาคม จ.เชียงราย ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและมีสถานภาพครอบครัวที่

แตกต่างกัน วัตถุประสงค์การวิจัย คือ (1) เพื่อศึกษาลักษณะการอบรมเลี้ยงดูและพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน โรงเรียนแม่จันวิทยาคม จังหวัดเชียงราย (2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน โรงเรียนแม่จันวิทยาคม จังหวัดเชียงราย ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน โรงเรียนแม่จันวิทยาคม จังหวัดเชียงราย ปีการศึกษา 2551 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 กำหนดจำนวนโดยใช้สูตรของ Yamane จำนวน 340 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ สถิติ ผลการวิจัย พบว่า (1) นักเรียนส่วนใหญ่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย จำนวน 162 คน ร้อยละ 47.65 รองลงมา คือ แบบอัตตาธิปไตย จำนวน 106 คน ร้อยละ 31.18 แบบทะนุถนอมมากเกินไป จำนวน 51 คน ร้อยละ 15.00 และ ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จำนวน 21 คน ร้อยละ 6.18 ตามลำดับ (2) นักเรียน มีพฤติกรรมทางจริยธรรม โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียน มีพฤติกรรมทางจริยธรรม อยู่ในระดับค่อนข้างสูง 1 ด้าน ได้แก่ ด้านความกตัญญู กตเวที และอยู่ในระดับปานกลาง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความมีวินัย ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านความรับผิดชอบ ด้านปฏิบัติตนเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ด้านความเมตตากรุณา และด้านความประหยัด ตามลำดับ (3) นักเรียน ที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีพฤติกรรมทางจริยธรรม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า (3.1) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย มีพฤติกรรมทางจริยธรรมในด้านความมีวินัยมากกว่าผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบประชาธิปไตย (3.2) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีพฤติกรรมทางจริยธรรมด้านความมีวินัย น้อยกว่าผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมมากเกินไป (3.3) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมมากเกินไป มีพฤติกรรมทางจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ มากกว่าผู้ที่เรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย แบบปล่อยปละละเลย และแบบประชาธิปไตย ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีพฤติกรรมทางจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ น้อยที่สุด (3.4) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย มีพฤติกรรมทางจริยธรรมด้านกตัญญูกตเวที มากกว่าผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีพฤติกรรมทางจริยธรรมด้านกตัญญูกตเวทีน้อยกว่า ผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมมากเกินไป และแบบประชาธิปไตย (3.5) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย มีพฤติกรรมทางจริยธรรมด้านเมตตากรุณา น้อยกว่าผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมมากเกินไป และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีพฤติกรรมทางจริยธรรมในด้านเมตตากรุณา น้อยกว่าผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมมากเกินไป และแบบประชาธิปไตย (3.6) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตยมีพฤติกรรมทาง

จริยธรรมด้านประหยัด น้อยกว่า ผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมมากเกินไปและแบบ
 ประชาธิปไตย (3.7) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย มีพฤติกรรมทางจริยธรรม
 ด้านปฏิบัติตนเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม มากกว่า ผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
 นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีพฤติกรรมทางจริยธรรมด้านปฏิบัติตนเป็น
 ประโยชน์ต่อส่วนรวมน้อยกว่าผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมมากเกินไป และนักเรียนที่
 ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบทะนุถนอมมากเกินไป มีพฤติกรรมทางจริยธรรมด้านปฏิบัติตนเป็น
 ประโยชน์ต่อส่วนรวมมากกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

ดวงฤทัย น้อยพรม (2552) ได้ศึกษา การอบรมเลี้ยงดูและบรรยากาศชั้นเรียนที่มี
 ผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วัดอุประสงค์การวิชัย คือ (1) ศึกษาการ
 อบรมเลี้ยงดู บรรยากาศชั้นเรียนและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (2) ศึกษา
 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและบรรยากาศชั้นเรียนกับความคิดสร้างสรรค์ (3) เพื่อสร้าง
 สมการพยากรณ์จากตัวแปรที่ศึกษาเพื่อพยากรณ์ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง คือ
 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2551 จำนวน 700 คน เครื่องมือที่
 ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู แบบสอบถามบรรยากาศชั้นเรียนและแบบทดสอบ
 ความคิดสร้างสรรค์ ผลการวิจัย พบว่า (1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยส่วนใหญ่จะถูก
 ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูในลักษณะค่อนข้างให้อิสระ (2) ผลการศึกษาบรรยากาศชั้นเรียน พบว่า
 บรรยากาศชั้นเรียนด้านอารมณ์มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 75.18 และมีส่วน
 เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.56 แสดงให้เห็นว่า บรรยากาศชั้นเรียนด้านอารมณ์มีผลต่อความคิด
 สร้างสรรค์ของนักเรียนค่อนข้างสูง (3) ความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการ
 อบรมเลี้ยงดู อย่างไรก็ดีไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และเป็นตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับความคิด
 สร้างสรรค์ในระดับต่ำสุด ซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .013 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับ
 ความคิดสร้างสรรค์สูงสุด คือบรรยากาศชั้นเรียนที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้านอารมณ์ มีค่า
 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .142 รองลงมาได้แก่ บรรยากาศชั้นเรียนที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้าน
 กายภาพ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .141 บรรยากาศชั้นเรียนที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้าน
 สมอ่ง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .140 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (4) การวิเคราะห์การ
 ถดถอยพหุคูณระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและบรรยากาศชั้นเรียนกับความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน
 โดยวิธีเพิ่มหรือลดตัวแปรเป็นขั้นๆ (Stepwise) พบว่า มีตัวแปรอิสระเพียง 3 ตัวเท่านั้นที่มี
 ความสัมพันธ์กับความคิดสร้างสรรค์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจัดเป็นตัวแปรที่
 สามารถพยากรณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และในการพยากรณ์ความคิดสร้างสรรค์ มีตัวพยากรณ์
 1 ตัว คือ บรรยากาศชั้นเรียนที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้านอารมณ์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

.01 แสดงว่า ตัวแปรด้านบรรยากาศชั้นเรียนที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้านอารมณ์มี
ประสิทธิภาพในการทำงานจริง

จากการศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ทราบว่าใน
พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือเป็นปัญหาสำคัญซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นกับวัยรุ่นตอนกลางที่มีอายุ
15 ปี ขึ้นไป จนถึงวัยรุ่นตอนปลายที่กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงผู้ใหญ่ตอนต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนด
กลุ่มเป้าหมาย ที่จะศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ และบริบทต่าง ๆ ตามที่
กำหนดไว้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัด
รัฐบาล ในเขตจังหวัดสงขลา โดยตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย ตัวแปรตาม คือ
พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ตัวแปรอิสระ คือ การอบรมเลี้ยงดู แบ่งเป็น 3 แบบ ได้แก่ แบบใช้
อำนาจอย่างมีเหตุผล แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย โดยมีสมมติฐานการวิจัย คือ
(1) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติด
โทรศัพท์มือถือ (2) การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติด
โทรศัพท์มือถือ (3) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติด
โทรศัพท์มือถือ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียน ในจังหวัดสงขลา ดำเนินการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ มีรายละเอียดตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรในงานวิจัยนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนในสังกัดของรัฐบาลในเขตจังหวัดสงขลา จำนวน 52,570 คน (ระบบสารสนเทศเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอก สมศ., 2557)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยเปิดตารางTaro Yamane (1967) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน 5% ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 400 คน แล้วทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน กล่าวคือ

ขั้นตอนที่ 1 ใช้ขนาดของโรงเรียนเป็นตัวแปรจำแนกกลุ่ม (Classify variable) ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ขนาด คือ โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก กล่าวคือ

โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียน ตั้งแต่ 1,501 คนขึ้นไป

โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียน ตั้งแต่ 501 - 1,500 คน

โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนไม่เกิน 500 คน
ขั้นตอนที่ 2 ผู้วิจัยทำการสุ่มโรงเรียนในแต่ละกลุ่มขนาด โดยกำหนดให้โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม แล้วทำการสุ่มอย่างง่ายเพื่อหาโรงเรียนตัวแทนของแต่ละกลุ่มขนาด ขนาดละ 3 โรงเรียน ได้โรงเรียนในกลุ่มขนาดเล็ก คือ โรงเรียนจะโหนดพิทยาคม โรงเรียนจะนะวิทยา

โรงเรียนเกาะแก้วพิทยาสรรค์ โรงเรียนในกลุ่มขนาดกลาง คือ โรงเรียนจะนะชนูปถัมภ์ โรงเรียน
ธรรมโฆสิต โรงเรียนรัตภูมิวิทยา โรงเรียนในกลุ่มขนาดใหญ่ คือ โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย2
โรงเรียนนวมินทราชูทิศทักษิณ โรงเรียนหาดใหญ่รัฐประชาสรรค์ รวมทั้งหมด 9 โรงเรียน

ขั้นตอนที่ 3 เมื่อได้โรงเรียนที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มขนาดแล้ว ก็ทำการ
กำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากแต่ละโรงเรียน ด้วยวิธี
กำหนดโควตาตามสัดส่วนของประชากร

ขั้นตอนที่ 4 ทำการสุ่มนักเรียนจากแต่ละโรงเรียนด้วยการสุ่มแบบบังเอิญให้
ครอบคลุมนักเรียนระดับมัธยม ศึกษาปีที่ 1-3 สามารถสรุปจำนวนกลุ่มตัวอย่าง ได้ตามตารางที่3.1

ตารางที่ 3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

ขนาด โรงเรียน	ชื่อโรงเรียน	จำนวน ประชากร	ร้อยละต่อ ประชากร ทั้งหมด	จำนวน กลุ่ม ตัวอย่าง
เล็ก	จะ โหนงพิทยาคม	191	1.49	6
	จะนะวิทยา	276	2.15	9
	เกาะแก้วพิทยาสรรค์	80	0.62	3
กลาง	จะนะชนูปถัมภ์	793	6.19	25
	ธรรมโฆสิต	642	5.01	20
	รัตภูมิวิทยา	1,156	9.02	36
ใหญ่	หาดใหญ่วิทยาลัย 2	3,272	25.54	102
	นวมินทราชูทิศ ทักษิณ	3,113	24.30	97
	หาดใหญ่รัฐประชาสรรค์	3,288	25.67	102
รวม		12,811	100.00	400

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน มีรายละเอียด
ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานศึกษาที่สังกัด เกรดเฉลี่ย และพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ เป็นแบบสอบถามปลายปิด ชนิดตรวจสอบรายการ (Check-list)

ตอนที่ 2 การอบรมเลี้ยงดู แบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ แบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล จำนวน 10 ข้อแบบเข้มงวดกวดขัน จำนวน 9 ข้อ และแบบปล่อยปละละเลย จำนวน 9 ข้อ เป็นแบบสอบถามปลายปิดชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 ถึง 5 กล่าวคือ ไม่จริงที่สุด ก่อนข้างไม่จริง ปานกลาง ก่อนข้างจริง และ จริงที่สุด ตามลำดับ โดยที่คำถามทุกข้อ เป็นคำถามเชิงบวก ดังนั้น ผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

ตอนที่ 3 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ด้านละ 10 ข้อเท่ากัน คือ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม เป็นแบบสอบถามปลายปิดชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 ถึง 5 กล่าวคือ ไม่จริงที่สุด ก่อนข้างไม่จริง ปานกลาง ก่อนข้างจริง และ จริงที่สุด ตามลำดับ โดยที่คำถามทุกข้อเป็นคำถามเชิงบวก ดังนั้น ผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่ามีพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือแต่ละด้านสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ แบ่งออกเป็น ข้อเสนอแนะทั่วไป และข้อเสนอแนะแนวทาง ป้องกันพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ เป็นคำถามปลายเปิด

3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1 การตรวจสอบจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่จะทำการศึกษาและสอดคล้องกับหัวข้อวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย เมื่อได้นิยามศัพท์ตัวแปรที่สอดคล้องกับงานวิจัยแล้ว จึงทำการร่างแบบสอบถามเพื่อพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ซึ่งมีขั้นตอนการตรวจสอบจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ดังนี้

3.1.1 ศึกษาทศิกา กฎเกณฑ์ ระเบียบปฏิบัติ ของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการทำวิจัย ซึ่งทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องมีความรับผิดชอบ และทำหน้าที่ของตนเองอย่างถูกต้อง ด้วยใจ ไม่ใช่ถูกบังคับ

3.1.2 ชี้แจงให้ข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมวิจัยอย่างครบถ้วนให้ผู้เข้าร่วมวิจัยทราบกติกา ทราบสิทธิของตนเองในการเข้าร่วมวิจัย โดยยึดหลัก 3 ประการ คือ หลักความเคารพในบุคคล หลักคุณประโยชน์ไม่ก่ออันตราย และหลักความยุติธรรม

3.1.3 คำนึ่งถึงจริยธรรมหรือจรรยาบรรณพื้นฐาน 10 ประการในการวิจัย

3.1.4 นักวิจัยคำนึงถึงผู้เข้าร่วมวิจัย โดยการเตรียมการอย่างเหมาะสมในการคัดเลือก การขอความยินยอม การรักษาความลับ และการรับผิดชอบไม่ให้เกิดความเสี่ยงหรืออันตรายต่อผู้เข้าร่วมวิจัย มีวิธีการจัดการต่อกระบวนการวิจัยที่ไม่กระทบต่อประโยชน์ของผู้เข้าร่วมวิจัยอย่างเหมาะสม

หลังจากที่ผ่านขั้นตอนการพิจารณาจริยธรรมในมนุษย์ เรียบร้อยแล้วผู้วิจัยจึง นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นทำการตรวจสอบคุณภาพตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.2 ตรวจสอบค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC) โดยนำแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงด้านเนื้อหา หรือความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์ของตัวแปร โดยมีผู้เชี่ยวชาญด้านเยาวชนด้านครอบครัว และด้านพฤติกรรม รวมจำนวน 3 ท่าน ประเมินเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องโดยให้เกณฑ์ในการตรวจพิจารณาข้อคำถาม ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามนิยาม

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามนิยาม

ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามนิยาม

ข้อคำถามที่มีค่า IOC ไม่น้อยกว่า 0.50 สามารถนำไปใช้งานได้ จากการตรวจสอบค่าความเที่ยงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่า ข้อคำถามมีพิสัยของค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง .66 - 1.00 ผู้วิจัยจึงปรับแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน

3.3 การตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามจำนวน 30 ชุด มาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก ของแบบสอบถามมีค่า ดังนี้ แบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ .914 วิธีการอบรมเลี้ยงดู เท่ากับ .773 แบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล เท่ากับ .838 แบบเข้มงวดกวดขัน เท่ากับ .824 แบบปล่อยปละละเลย เท่ากับ .782 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ เท่ากับ .942 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย เท่ากับ .816 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ เท่ากับ .878 และพฤติกรรมติดโทรศัพท์ มือถือด้านสังคม เท่ากับ .889 ตามลำดับ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

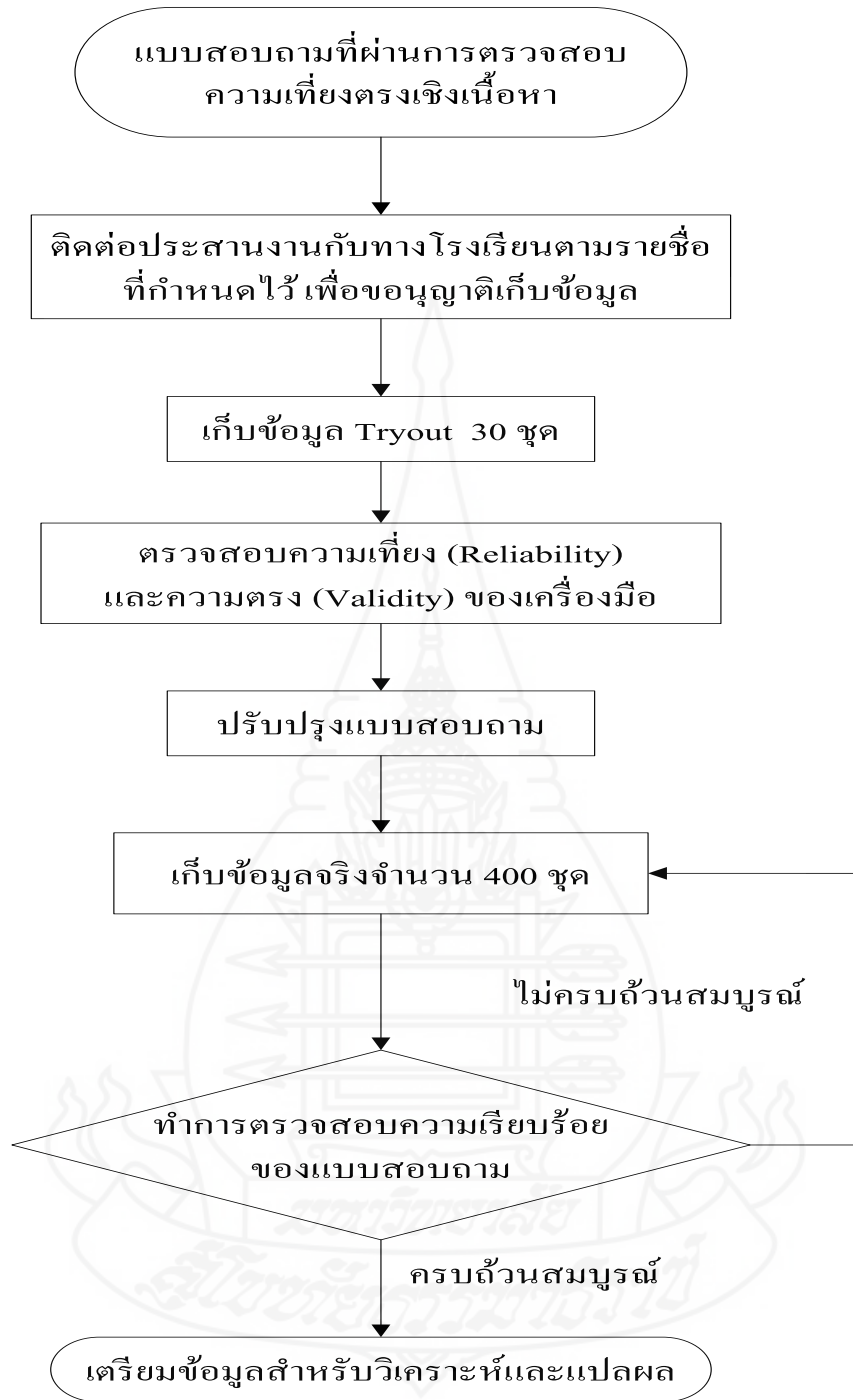
4.1 หลังจากที่ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน และตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น(Reliability) แล้วก็ทำการปรับปรุงข้อคำถามบางข้อ แล้วจัดทำแบบสอบถามฉบับจริง จำนวน 480 ชุด (เพื่อการสุ่มหาและความสะดวกและความไม่สมบูรณ์ของข้อมูล ร้อยละ 20)

4.2 ติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียนตามรายชื่อที่ได้ทำการสุ่มไว้เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล

4.3 ลงพื้นที่เพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน คือ เมื่อทางโรงเรียนตอบรับให้ความร่วมมือ ดำเนินการนัดหมายวัน เวลาที่ทางโรงเรียนสะดวกให้เข้าเก็บข้อมูล หากโรงเรียนใดไม่สะดวกให้เข้าเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ผู้วิจัยก็จะอธิบายรายละเอียดของการตอบแบบสอบถามกับผู้ประสานงานของโรงเรียน และฝากแบบสอบถามไว้กับผู้ประสานงานเพื่อทำการเก็บข้อมูล โดยที่ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายเพื่อกลับมาเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

4.4 หลังจากนั้นผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเรียบร้อยของแบบสอบถามที่รับคืนมา ทั้งคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างว่าตรงกับที่กำหนดหรือไม่รวมถึงจำนวนแบบสอบถามและความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม ซึ่งหากพบว่าแบบสอบถามที่ได้ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ผู้วิจัยก็จะขออนุญาตทางโรงเรียนเพื่อเข้าเก็บข้อมูลซ้ำในส่วนที่ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ต่อไป จากการดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังกล่าว พบว่า ได้แบบสอบถามที่พร้อมสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนทั้งหมด 400 ชุด

4.5 เตรียมข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์และแปลผล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ของข้อมูลมาทำการกรอกข้อมูลลงใน โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการวิเคราะห์และแปลผลตามลำดับต่อไป สามารถสรุปขั้นตอนการเก็บข้อมูลตามภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีรายละเอียด ดังนี้ คือ

5.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบเครื่องมือ สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

5.1.1 สถิติที่ใช้ตรวจสอบค่าความเที่ยงเชิงเนื้อหา (*Content Validity*) วัดด้วยค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC)

5.1.2 การหาค่าความเชื่อมั่น (*Reliability*) ของแบบสอบถามด้วยวิธีการหาค่าความสอดคล้อง ภายใน โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (*Cronbach's Alpha Coefficient*)

5.2 สถิติเชิงพรรณนา ใช้สถิติ ค่าความถี่ (Frequency) และ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ตามลำดับ ดังนี้

5.2.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

5.2.2 การอบรมเลี้ยงดู แบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ แบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล แบบเข้มงวดกดขี่ และแบบปล่อยปละละเลย ใช้ค่าสถิติ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยเกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ ดังนี้ (John W. Best, 1981: p.182)

คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง มีการอบรมเลี้ยงดูในระดับ มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง มีการอบรมเลี้ยงดูในระดับ มาก

คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง มีการอบรมเลี้ยงดูในระดับ ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง มีการอบรมเลี้ยงดูในระดับ น้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง มีการอบรมเลี้ยงดูในระดับ น้อยที่สุด

5.2.3 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม ใช้ค่าสถิติค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยเกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ เป็นดังนี้ (John W. Best, 1981: p.182)

ระดับ มากที่สุด	คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมการติดโทรศัพท์มือถือใน
ระดับ มาก	คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง	มีพฤติกรรมการติดโทรศัพท์มือถือใน
ระดับ ปานกลาง	คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง	มีพฤติกรรมการติดโทรศัพท์มือถือใน
ระดับ น้อย	คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	มีพฤติกรรมการติดโทรศัพท์มือถือใน
ระดับ น้อยที่สุด	คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง	มีพฤติกรรมการติดโทรศัพท์มือถือใน

5.3 สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐานการวิจัย วิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient) โดยที่เกณฑ์การแปลความหมายของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เป็นดังนี้ (Cohen Runyon and Other. 1996 : 238 อ้างอิงมาจาก Cohen. 1988 จาก <http://www.watpon.com/Elearning/stat23.htm>)

- 0.29 ถึง - 0.10 หรือ 0.10 ถึง 0.29 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันน้อย
- 0.49 ถึง - 0.30 หรือ 0.30 ถึง 0.49 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันปานกลาง
- 1.00 ถึง - 0.50 หรือ 0.50 ถึง 1.00 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันมาก

5.4 สถิติสำหรับวิเคราะห์ข้อเสนอแนะจากคำถามปลายเปิดในตอนที่ 4 คือ การเรียงลำดับความสำคัญของข้อเสนอแนะตามค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ของการตอบแบบสอบถาม

บทที่ 4

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา เป็นงานวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ มีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ เพื่อศึกษาการอบรมเลี้ยงดู พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ และเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในเขตจังหวัดสงขลา ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เป็น ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 การอบรมเลี้ยงดู

ตอนที่ 3 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

จากการเก็บข้อมูลเชิงสำรวจกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ซึ่งเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสังกัดรัฐบาลในเขตจังหวัดสงขลา จำนวน 9 โรงเรียน แบ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัย 2 และ โรงเรียนหาดใหญ่รัฐประชาสรรค์ โรงเรียนละ 102 คน โรงเรียนนวมินทราชูทิศทักษิณ 97 คน โรงเรียนขนาดกลาง 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนรัตภูมิวิทยา 36 คน โรงเรียนจะนะชนูปถัมภ์ 25 คน และโรงเรียนธรรมโฆสิต 20 คน โรงเรียนขนาดเล็ก 3 โรงเรียน คือ โรงเรียนจะโหนดพิทยาคม 6 คน โรงเรียนจะนะวิทยา 9 คน และ โรงเรียนเกาะแก้วพิทยาสรรค์ 3 คน ด้วยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย กล่าวคือเป็นเพศหญิง ร้อยละ 61.75 กำลังศึกษาในระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด ร้อยละ 50.75 มีอายุตั้งแต่ 12-16 ปี โดยมีอายุ 15 ปี มากที่สุด ร้อยละ 46.25 และมีอายุเฉลี่ย 14.31 ปี (S.D. =1.110) มีเกรดเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.01-3.00 มากที่สุด ร้อยละ 50.00 มีรายละเอียดตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	153	38.25
หญิง	247	61.75
อายุ		
12 ปี	14	3.50
13 ปี	73	18.25
14 ปี	103	25.75
15 ปี	185	46.25
16 ปี	25	6.25
อายุเฉลี่ย = 14.31 ปี (S.D. =1.110)		
ระดับชั้น		
มัธยมศึกษาปีที่ 1	83	20.75
มัธยมศึกษาปีที่ 2	114	28.50
มัธยมศึกษาปีที่ 3	203	50.75
เกรดเฉลี่ยสะสม		
ไม่เกิน 2.00	77	19.25
2.01 - 3.00	200	50.00
3.01 - 4.00	117	29.25
ไม่ระบุเกรดเฉลี่ยสะสม	6	1.50
รวม	400	100.00

ตอนที่ 2 การอบรมเลี้ยงดู

จากการเก็บข้อมูลเชิงสำรวจกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสังกัดรัฐบาล ในเขตจังหวัดสงขลา 9 โรงเรียน จำนวน 400 คน ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู พบว่า การอบรมเลี้ยงดูภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$ S.D. = .426) นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นในระดับ ปานกลาง ร้อยละ 27.95 รองลงมา มีความเห็นในระดับ ค่อนข้างจริง ร้อยละ 24.66 ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$ S.D. = .502) นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นในระดับ ค่อนข้างจริง ร้อยละ 41.91 รองลงมาเห็นในระดับจริงที่สุด ร้อยละ 27.89 ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก คือ (1) พ่อแม่สามารถเป็นที่ปรึกษาได้เสมอเมื่อฉันมีปัญหา ($\bar{X} = 4.22$ S.D. = .861) (2) พ่อแม่ยินดีให้ฉันมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนตามที่ฉันสนใจ ($\bar{X} = 4.21$ S.D. .772) (3) พ่อแม่ยอมรับในความสามารถของฉัน ($\bar{X} = 4.15$ S.D. =.804) ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พ่อแม่อนุญาตให้ฉันไปเที่ยว สังสรรค์นอกบ้านกับเพื่อนได้ตามสมควร ($\bar{X} = 3.36$ S.D. =.888) มีรายละเอียดตามตารางที่ 4. 2-4.3

ตารางที่ 4.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล จำแนกตามร้อยละของระดับความคิดเห็น

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล	ร้อยละของระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
1. พ่อแม่สามารถเป็นที่ปรึกษาได้เสมอเมื่อฉันมีปัญหา	0.25	2.00	28.25	43.50	26.00
2. พ่อแม่ยินดีให้ฉันมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนตามที่ฉันสนใจ	0.25	1.50	15.50	42.75	40.00
3. พ่อแม่ยอมรับในความสามารถของฉัน	0.25	2.27	17.68	42.17	37.63
4. พ่อแม่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วม กิจกรรมของโรงเรียน ตามที่ฉันร้องขอ	0.25	2.00	18.75	46.25	32.75
5. พ่อแม่จะสอบถามและให้คำแนะนำเมื่อฉันมีปัญหาเรื่องการเรียนรู้	0.50	2.75	22.25	40.25	34.25
6. ฉันสามารถพูดคุยแลกเปลี่ยน แสดงความคิดเห็นกับพ่อแม่ได้เสมอ	0.25	2.00	28.25	43.50	26.00
7. พ่อแม่จะสอบถามถึงสาเหตุก่อนที่จะตำหนิหรือลงโทษเมื่อฉันทำผิดพลาด	1.25	5.01	19.30	52.88	21.55
8. พ่อแม่จะยกย่องชมเชยเมื่อฉันทำความดี	0.50	3.25	31.50	39.50	25.25
9. พ่อแม่รับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของฉันเสมอ	0.00	3.00	33.50	38.25	25.25
10. พ่อแม่อนุญาตให้ฉันไปเที่ยว สังสรรค์นอกบ้านกับเพื่อนได้ตามสมควร	3.00	8.50	48.00	30.00	10.25
ภาพรวม	0.65	3.23	26.30	41.91	27.89

ตารางที่ 4.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลจำแนกตามระดับของความคิดเห็น

การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. พ่อแม่สามารถเป็นที่ปรึกษาได้เสมอเมื่อฉันมีปัญหา	4.22	.861	มาก
2. พ่อแม่ยินดีให้ฉันมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนตามที่ฉันสนใจ	4.21	.772	มาก
3. พ่อแม่ยอมรับในความสามารถของฉัน	4.15	.804	มาก
4. พ่อแม่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนตามที่ฉันร้องขอ	4.09	.781	มาก
5. พ่อแม่จะสอบถามและให้คำแนะนำเมื่อฉันมีปัญหาเรื่องการเรียนรู้	4.05	.848	มาก
6. ฉันสามารถพูดคุยแลกเปลี่ยน แสดงความคิดเห็นกับพ่อแม่ได้เสมอ	3.93	.801	มาก
7. พ่อแม่จะสอบถามถึงสาเหตุก่อนที่จะตำหนิ หรือลงโทษเมื่อฉันทำผิดพลาด	3.88	.843	มาก
8. พ่อแม่จะยกย่องชมเชยเมื่อฉันทำความดี	3.86	.851	มาก
9. พ่อแม่รับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของฉันเสมอ	3.86	.830	มาก
10. พ่อแม่อนุญาตให้ฉันไปเที่ยว สังสรรค์นอกบ้านกับเพื่อนได้ตามสมควร	3.36	.888	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.96	.502	มาก

2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$ S.D. = .692) นักเรียนมีความเห็นในระดับปานกลาง มากที่สุด ร้อยละ 34.80 รองลงมา มีความเห็นในระดับ ก่อนข้างจริง ร้อยละ 21.65 ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก (1) พ่อแม่มักจะออกคำสั่งให้ฉันปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านเห็นว่าสมควร ($\bar{X} = 3.66$ S.D. = .954) (2) พ่อแม่มักจะไม่อนุญาตให้ฉันออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ($\bar{X} = 3.59$ S.D. = 1.252) (3) พ่อแม่มักจะให้ฉันไปกับผู้ใหญ่เมื่อออกนอกบ้าน ($\bar{X} = 3.03$ S.D. = 1.102) ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ฉันคบเพื่อนต่างเพศ ($\bar{X} = 2.34$ S.D. = 1.108) มีรายละเอียดตามตารางที่ 4.4-4.5

ตารางที่ 4.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจำแนกตามร้อยละของระดับของความคิดเห็น

การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน	ร้อยละของระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
1. พ่อแม่มักจะออกคำสั่งให้ฉันปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านเห็นว่าสมควร	2.01	8.27	31.58	38.35	19.80
2. พ่อแม่จะไม่อนุญาตให้ฉันออกนอกบ้านในเวลากลางคืน	6.80	13.80	24.60	22.90	31.90
3. พ่อแม่จะให้ฉันไปกับผู้ใหญ่เมื่อออกนอกบ้าน	5.28	16.58	34.92	26.13	17.09
4. ฉันต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่พ่อแม่วางไว้อย่างเคร่งครัด	4.25	13.25	48.00	25.50	9.00
5. พ่อแม่เข้มงวดเรื่องเวลากลับบ้านหลังเลิกเรียนของฉัน	10.05	19.60	36.43	19.85	14.07
6. ฉันต้องทำการบ้านหรืออ่านหนังสือตามตารางเวลาที่พ่อแม่กำหนด	5.25	20.00	47.50	20.00	7.25
7. พ่อแม่ไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ฉันทำอะไรตามลำพัง	14.57	26.38	34.17	15.08	9.80
8. เมื่อนั่งคุยโทรศัพท์มือถือหรือใช้อินเทอร์เน็ต ต้องอยู่ในสายตาของพ่อแม่ทุกครั้ง	10.75	31.25	34.00	16.75	7.25
9. พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ฉันคบเพื่อนต่างเพศ	24.00	38.50	22.00	10.25	5.25
ภาพรวม	9.22	20.85	34.80	21.65	13.49

ตารางที่ 4.5 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันจำแนกตามระดับของความคิดเห็น

การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. พ่อแม่มักจะออกคำสั่งให้ฉันปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านเห็นว่าสมควร	3.66	.954	มาก
2. พ่อแม่จะไม่อนุญาตให้ฉันออกนอกบ้านในเวลา	3.59	1.252	มาก
3. พ่อแม่จะให้ฉันไปกับผู้ใหญ่เมื่อออกนอกบ้าน	3.33	1.102	ปานกลาง
4. ฉันต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่พ่อแม่วางไว้อย่างเคร่งครัด	3.22	.934	ปานกลาง
5. พ่อแม่เข้มงวดเรื่องเวลากลับบ้านหลังเลิกเรียนของฉัน	3.08	1.164	ปานกลาง
6. ฉันต้องทำการบ้านหรืออ่านหนังสือตามตารางเวลาที่พ่อแม่กำหนด	3.04	.949	ปานกลาง
7. พ่อแม่ไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ฉันทำอะไรตามลำพัง	2.79	1.162	ปานกลาง
8. เมื่อนั่งคุยโทรศัพท์มือถือหรือใช้อินเทอร์เน็ตต้องอยู่ในสายตาของพ่อแม่ทุกครั้ง	2.78	1.075	ปานกลาง
9. พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ฉันคบเพื่อนต่างเพศ	2.34	1.108	น้อย
คะแนนเฉลี่ย	3.09	.692	ปานกลาง

2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.30$ S.D. = .775) นักเรียนมีความเห็นในระดับค่อนข้างไม่จริง มากที่สุด ร้อยละ 39.02 รองลงมา มีความเห็นในระดับไม่จริงที่สุด ร้อยละ 24.31 ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก คือ (1) พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกับฉันแม้ในวันหยุดก็ตาม ($\bar{X} = 2.45$ S.D. = 1.092) (2) ฉันสามารถไปไหนมาไหนนอกบ้านได้ตามสะดวกโดยไม่ต้องขออนุญาตพ่อแม่ ($\bar{X} = 2.44$ S.D. = 1.097) (3) พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจเกี่ยวกับความถนัดหรือความต้องการด้านการเรียนของฉัน ($\bar{X} = 2.41$ S.D. = 1.077) ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พ่อแม่ไม่เคยสอบถามสาเหตุ แม่ฉันจะกลับบ้านผิดเวลา ($\bar{X} = 2.15$ S.D. = .982) มีรายละเอียดตามตารางที่ 4.6-4.7

ตารางที่ 4.6 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จำแนกตามร้อยละของระดับของความคิดเห็น

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	ร้อยละของระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
1. พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกับ ฉันแม่ในวันหยุดก็ตาม	21.91	31.99	28.97	13.10	4.03
2. ฉันสามารถไปไหนมาไหนนอกบ้านได้ตาม สะดวกโดยไม่ต้องขออนุญาตพ่อแม่	21.61	34.17	27.64	11.81	4.77
3. พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจเกี่ยวกับความ ถนัดหรือความต้องการด้านการเรียนของฉัน	19.60	40.95	22.86	11.81	4.77
4. พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาพูดคุย ใต้ถามความ เป็นอยู่ของฉัน	23.62	36.43	24.62	12.06	3.27
5. พ่อแม่ให้เงินฉันใช้จ่ายโดยไม่ได้สนใจว่าฉัน จะใช้จ่ายอย่างไร	20.60	42.96	25.88	8.04	2.51
6. พ่อแม่ไม่เคยแนะนำหรือตักเตือนฉันเรื่องการ แต่งตัวตามกฎระเบียบของโรงเรียน	24.12	43.22	22.11	7.79	2.76
7. ฉันต้องเผชิญหน้าและแก้ปัญหาตามลำพังโดย ไม่เคยได้รับคำแนะนำจากพ่อแม่	29.60	37.70	18.60	10.60	3.50
8. พ่อแม่ไม่ได้ใส่ใจหรือให้ความสำคัญกับผล การเรียนในแต่ละปีการศึกษาของฉัน	30.65	40.95	14.32	10.30	3.77
9. พ่อแม่ไม่เคยสอบถามสาเหตุ แม่ฉันจะกลับ บ้านผิดเวลา	27.09	42.78	19.75	8.35	2.03
ภาพรวม	24.31	39.02	22.75	10.43	3.49

ตารางที่ 4.7 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จำแนกตามระดับของความคิดเห็น

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	\bar{X}	S.D.	แปล
1. พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกับฉันแม้ในวันหยุดก็ตาม	2.45	1.092	น้อย
2. ฉันสามารถไปไหนมาไหนนอกบ้านได้ตามสะดวกโดยไม่ต้องขออนุญาตพ่อแม่	2.44	1.097	น้อย
3. พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจเกี่ยวกับความถนัดหรือความต้องการด้านการเรียนของฉัน	2.41	1.077	น้อย
4. พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาพูดคุย ได้ตามความเป็นอยู่ของฉัน	2.35	1.068	น้อย
5. พ่อแม่ให้เงินฉันใช้จ่ายโดยไม่ได้สนใจว่าฉันจะใช้จ่ายอย่างไร	2.29	.965	น้อย
6. พ่อแม่ไม่เคยแนะนำหรือตักเตือนฉันเรื่องการแต่งตัวตามกฎระเบียบของโรงเรียน	2.22	.989	น้อย
7. ฉันต้องเผชิญหน้าและแก้ปัญหาตามลำพังโดยไม่เคยได้รับคำแนะนำจากพ่อแม่	2.21	1.087	น้อย
8. พ่อแม่ไม่ได้ใส่ใจหรือให้ความสำคัญกับผลการเรียนในแต่ละปีการศึกษาของฉัน	2.16	1.086	น้อย
9. พ่อแม่ไม่เคยสอบถามสาเหตุ แม้ฉันจะกลับบ้านผิดเวลา	2.15	.982	น้อย
คะแนนเฉลี่ย	2.30	.775	น้อย

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ในชีวิตประจำวันและพฤติกรรม ติดโทรศัพท์มือถือ

3.1 พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ในชีวิตประจำวัน

พบว่า (1) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ระหว่าง 0-3 ชั่วโมงมากที่สุด ร้อยละ 46.25 รองลงมา ระหว่าง 4-6 ชั่วโมง ร้อยละ 32.50 และ 7-9 ชั่วโมง ร้อยละ 13.00 ตามลำดับ (2) สัดส่วนการใช้งานแบบออนไลน์กับออฟไลน์ พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้แบบออนไลน์ 26-50 % มากที่สุด ร้อยละ 60.94 (3) สื่อสังคมออนไลน์ที่ใช้งานมากที่สุด คือ Facebook ร้อยละ 82.47 (4) การใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ต สำหรับฟังเพลง/ดูวิดีโอ มากที่สุด ร้อยละ 74.81 รองลงมา สำหรับโทรออก-รับสายเข้า ร้อยละ 74.05

และสำหรับถ่ายรูป/ถ่ายวิดีโอ ร้อยละ 59.54 ตามลำดับ และ (5) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ แบบต่ออินเทอร์เน็ตสำหรับฟังเพลง/ดูวิดีโอผ่าน Youtube มากที่สุด ร้อยละ 76.26 รองลงมา ใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Line, Facebook เป็นต้น ร้อยละ 72.98 และ สำหรับค้นหาข้อมูลทั่วไป ร้อยละ 65.91 ตามลำดับ มีรายละเอียดตามตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ในชีวิตประจำวัน

พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนชั่วโมงที่ใช้ในแต่ละวัน		
0-3 ชั่วโมง	185	46.25
4-6 ชั่วโมง	130	32.50
7-9 ชั่วโมง	52	13.00
10-12 ชั่วโมง	32	8.00
มากกว่า 12 ชั่วโมง	1	0.25
สัดส่วนการใช้งานแบบออนไลน์กับออฟไลน์		
ใช้แบบออนไลน์ไม่เกิน 25%	31	8.07
ใช้แบบออนไลน์ 26-50 %	234	60.94
ใช้แบบออนไลน์ 51-75 %	51	13.28
ใช้แบบออนไลน์ 76-100%	68	17.71
สื่อสังคมออนไลน์ที่ใช้งานมากที่สุด		
Facebook	301	82.47
Line	23	6.30
Instagram	19	5.21
Google Plus	10	2.74
Twitter	6	1.64
Skype	1	0.27
อื่นๆ	5	1.37
การใช้โทรศัพท์มือถือฯ แบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ต		
ฟังเพลง/ดูวิดีโอ	294	74.81
โทรออก-รับสายเข้า	291	74.05
ถ่ายรูป/ถ่ายวิดีโอ	234	59.54

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ	จำนวน	ร้อยละ
เล่นเกมออนไลน์	149	37.91
ฟังวิทยุ หรือ ดูทีวี (สำหรับรุ่นที่ดูทีวีได้)	54	13.74
รับ-ส่ง SMS/MMS	42	10.69

3.2 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

จากการเก็บข้อมูลเชิงสำรวจกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ผลการวิเคราะห์ พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียน พบว่า พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$ S.D. = .733) นักเรียนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง มากที่สุด ร้อยละ 31.11 รองลงมา มีความเห็นในระดับ ค่อนข้างไม่จริง ร้อยละ 27.36 ส่วนพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ แต่ละด้านมีรายละเอียด ดังนี้

3.2.1 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$ S.D. = .294) นักเรียนมีความเห็นในระดับปานกลาง มากที่สุด ร้อยละ 28.98 รองลงมา มีความเห็นในระดับ ค่อนข้างไม่จริง ร้อยละ 26.75 ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดสามลำดับแรก คือ ฉันจะวางโทรศัพท์มือถือไว้ใกล้ตัวขณะนอนหลับทุกครั้ง ($\bar{X} = 3.71$ คะแนน S.D. = .458) รองลงมา คือ ฉันมีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตา ตาแห้ง เมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน ($\bar{X} = 3.62$ คะแนน S.D. = .488) และฉันมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ขณะใช้โทรศัพท์มือถือ ($\bar{X} = 3.60$ คะแนน S.D. = .490) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันมีอาการนิ้วมือหงิกงอ นิ้วล็อก มือเป็นตะคริวเมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน ($\bar{X} = 3.42$ คะแนน S.D. = .495) มีรายละเอียดตามตารางที่ 4.9-4.10

ตารางที่ 4.9 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย จำแนกตามร้อยละของระดับของ
ความคิดเห็น

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย	ร้อยละของระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
1. ฉันจะวางโทรศัพท์มือถือไว้ใกล้ตัวขณะนอนหลับทุกครั้ง	5.51	10.28	24.56	34.34	25.31
2. ฉันมีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตา ตาแห้ง เมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน	9.60	20.70	33.00	25.40	11.30
3. ฉันมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ขณะใช้โทรศัพท์มือถือ	10.33	24.94	37.78	18.64	8.31
4. ฉันมักจะจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือขณะรอหรือโดยสารรถระหว่างการเดินทางไป-กลับโรงเรียน	8.56	25.69	33.00	24.18	8.56
5. โทรศัพท์มือถือไม่เคยห่างจากตัวฉันเลยทั้งขณะเรียน,ทำงานหรือทำที่บ้าน	12.09	25.94	32.75	20.65	8.56
6. ฉันพกโทรศัพท์มือถือเข้าไปในห้องน้ำขณะทำธุระส่วนตัวหรืออาบน้ำ	13.60	28.97	26.45	22.42	8.56
7. ฉันมักจะแอบใช้โทรศัพท์มือถือในห้องเรียน	19.24	32.66	27.34	14.18	6.58
8. ฉันจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือจนต้องทานอาหารผิดเวลาหรือทานอาหารเสร็จช้า	20.40	32.24	26.20	14.61	6.55
9. ฉันจะต้องเตรียมแบตเตอรี่สำรองติดตัวไปด้วยเสมอเมื่อออกจากบ้าน	14.65	32.32	23.99	17.93	11.11
10. ฉันมีอาการนิ้วมือหงิกงอ นิ้วล็อก มือเป็นตะคริวเมื่อกำลังจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน	19.14	33.75	24.69	16.88	5.54
ภาพรวม	13.31	26.75	28.98	20.92	10.04

ตารางที่ 4.10 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย จำแนกตามระดับของความคิดเห็น

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ฉันจะวางโทรศัพท์มือถือไว้ใกล้ตัวขณะนอนหลับทุกครั้ง	3.71	.458	มาก
2. ฉันมีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตา ตาแห้ง เมื่อจจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน	3.62	.488	มาก
3. ฉันมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ขณะใช้โทรศัพท์มือถือ	3.60	.490	มาก
4. ฉันมักจะจจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือขณะรอหรือโดยสารรถระหว่างการเดินทางไป-กลับโรงเรียน	3.56	.497	มาก
5. โทรศัพท์มือถือไม่เคยห่างจากตัวฉันเลยทั้งขณะเรียน,ทำงานหรือทำการบ้าน	3.56	.498	มาก
6. ฉันพกโทรศัพท์มือถือเข้าไปในห้องน้ำขณะทำธุระส่วนตัวหรืออาบน้ำ	3.48	.501	ปานกลาง
7. ฉันมักจะแอบใช้โทรศัพท์มือถือในห้องเรียน	3.46	.499	ปานกลาง
8. ฉันจจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือจนต้องทานอาหารผิดเวลาหรือทานอาหารเสร็จช้า	3.45	.498	ปานกลาง
9. ฉันจะต้องเตรียมแบตเตอรี่สำรองติดตัวไปด้วยเสมอเมื่อออกจากบ้าน	3.43	.496	ปานกลาง
10. ฉันมีอาการนิ้วมือหงิกงอ นิ้วล็อก มือเป็นตะคริวเมื่อจจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน	3.42	.495	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.54	.294	มาก

3.2.2 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$ S.D. = .838) นักเรียนมีความเห็นในระดับ ปานกลาง มากที่สุด ร้อยละ 33.75 รองลงมามีความเห็นในระดับค่อนข้างจริง ร้อยละ 29.97 ข้อที่มีคะแนนมากที่สุดสามลำดับแรก คือ ฉันรู้สึกร้อนรน ไม่มีสมาธิเมื่อไม่มีคนส่งข้อความหรือตอบรับการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์ ($\bar{X} = 3.51$ S.D. = 1.098) รองลงมา คือ ขณะนอนหลับฉันมักจะดุ้งตื่นมาเพื่อรับ-ส่ง-เช็คข้อความ ($\bar{X} = 3.47$ S.D. = 1.126) และฉันไม่พอใจเมื่อพ่อแม่หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือของฉัน ($\bar{X} = 3.40$ S.D. = 1.054) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันรู้สึกกังวลและหวั่นวิตกเมื่อหา

โทรศัพท์มือถือไม่เจอหรือโทรศัพท์มือถืออยู่ห่างตัว ($\bar{X} = 2.67$ S.D. = 1.068) มีรายละเอียดตามตารางที่ 4.11-4.12

ตารางที่ 4.11 พฤติกรรมคิดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ จำแนกตามร้อยละของระดับความคิดเห็น

พฤติกรรมคิดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ	ร้อยละของระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
1. ฉันรู้สึกรอนรน ไม่มีสมาธิเมื่อไม่มีคนส่งข้อความหรือตอบรับการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์	20.00	34.18	27.85	13.16	4.81
2. ขณะนอนหลับฉันมักสะดุ้งตื่นมาเพื่อรับ-เช็คข้อความ	18.94	35.61	24.75	15.15	5.56
3. ฉันไม่พอใจเมื่อพ่อแม่ หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือของฉัน	14.86	34.01	32.75	13.35	5.04
4. ฉันรู้สึกทรมานใจมากเมื่อไม่ได้ใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเวลาติดต่อกันเกินชั่วโมง	16.67	32.32	28.28	15.66	7.07
5. ฉันมักรู้สึกไปเองว่าโทรศัพท์มือถือส่งข้อความแจ้งเตือนที่เข้ามาอยู่ตลอดเวลา	9.07	30.73	31.99	21.16	7.05
6. ฉันรู้สึกกลัวหากไม่มีโทรศัพท์มือถือใช้งานเพราะโทรศัพท์มือถือเสีย หรือสูญหาย	10.33	22.17	37.78	20.65	9.07
7. ฉันกลัวและกังวลว่าจะมีคนขโมยโทรศัพท์มือถือแม้จะเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัยแล้วก็ตาม	10.58	21.66	32.75	24.18	10.83
8. ฉันรู้สึกเครียดเมื่อแบตเตอรี่โทรศัพท์มือถือใกล้หมด	9.57	23.43	33.00	21.91	12.09
9. ฉันกระวนกระวายและหงุดหงิดทุกครั้งที่อยู่ในสถานที่ที่ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์มือถือ/หรือไม่สามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้	9.57	18.14	35.26	24.69	12.34
10. ฉันรู้สึกกังวลและหวั่นวิตกเมื่อหาโทรศัพท์มือถือไม่เจอหรือ โทรศัพท์มือถืออยู่ห่างตัว	4.79	16.88	33.75	29.97	14.61
ภาพรวม	12.44	26.91	31.82	19.99	8.85

ตารางที่ 4.12 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ จำแนกตามระดับความคิดเห็น

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ฉันรู้สึกอึดอัด ไม่มีสมาธิเมื่อไม่มีคนส่งข้อความหรือตอบรับการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์	3.51	1.098	มาก
2. ขณะนอนหลับฉันมักสะดุ้งตื่นมาเพื่อรับ-เช็คข้อความ	3.47	1.126	ปานกลาง
3. ฉันไม่พอใจเมื่อพ่อแม่ หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือของฉัน	3.40	1.054	ปานกลาง
4. ฉันรู้สึกทรมานใจมากเมื่อไม่ได้ใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเวลาติดต่อกันเกินชั่วโมง	3.36	1.142	ปานกลาง
5. ฉันมักรู้สึกไปเองว่าโทรศัพท์มือถือสั่นจากข้อความแจ้งเตือนที่เข้ามาอยู่ตลอดเวลา	3.14	1.072	ปานกลาง
6. ฉันรู้สึกกลัวหากไม่มีโทรศัพท์มือถือใช้งานเพราะโทรศัพท์มือถือเสีย หรือสูญหาย	3.04	1.098	ปานกลาง
7. ฉันกลัวและกังวลว่าจะมีคนขโมยโทรศัพท์มือถือแม้จะเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัยแล้วก็ตาม	2.97	1.148	ปานกลาง
8. ฉันรู้สึกเครียดเมื่อแบตเตอรี่โทรศัพท์มือถือใกล้หมด	2.96	1.150	ปานกลาง
ฉันกระวนกระวายและหงุดหงิดทุกครั้งที่อยู่ในสถานที่ที่ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์มือถือ/หรือไม่สามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้	2.88	1.137	ปานกลาง
10. ฉันรู้สึกกังวลและหวั่นวิตกเมื่อหาโทรศัพท์มือถือไม่เจอหรือโทรศัพท์มือถืออยู่ห่างตัว	2.67	1.068	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.14	.838	ปานกลาง

3.2.3 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$ S.D. = .795) นักเรียนมีความเห็นในระดับปานกลาง มากที่สุด ร้อยละ 32.54 รองลงมา คือ ก่อนข้างไม่จริง ร้อยละ 28.40 ข้อที่มีคะแนนมากที่สุดสามลำดับแรก คือ ฉันจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือจนไม่มีเวลาทำกิจกรรมอื่นๆกับเพื่อนๆ ($\bar{X} = 3.57$ S.D. = 1.100) รองลงมา คือ ฉันมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายจากการใช้โทรศัพท์มือถือเสมอ ($\bar{X} = 3.50$ S.D. = 1.115) และฉันใช้เวลาไปกับโทรศัพท์มือถือมากกว่าให้เวลาอยู่กับพ่อแม่ พี่ น้อง ($\bar{X} = 3.37$ S.D. = 1.0944) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อย

ที่สุด คือ ฉันคุยกับเพื่อนผ่านสังคมออนไลน์ทุกวัน ($\bar{x}=2.72$ S.D. = 1.095) มีรายละเอียดตามตารางที่ 4.13-4.14

ตารางที่ 4.13 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม จำแนกตามร้อยละของระดับความคิดเห็น

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม	ร้อยละของระดับความคิดเห็น				
	1	2	3	4	5
1. ฉันจู้จ้ออยู่กับโทรศัพท์มือถือจนไม่มีเวลาทำกิจกรรมอื่นๆ กับเพื่อนๆ	20.40	38.29	24.69	11.08	5.54
2. ฉันมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายจากการใช้โทรศัพท์มือถือเสมอ	19.44	35.10	27.02	12.63	5.81
3. ฉันใช้เวลาไปกับโทรศัพท์มือถือมากกว่าให้เวลาอยู่กับพ่อแม่ พี่ น้อง	15.62	31.99	31.49	15.11	5.79
4. สิ่งแรกที่ทำหลังตื่นนอนคือการเช็ค-รับ-ส่งข้อความในโทรศัพท์มือถือโดยไม่สนใจคนในครอบครัว	14.36	33.50	27.71	18.64	5.79
5. ฉันใช้วิธีการส่งข้อความผ่านทางโทรศัพท์มือถือแทนการพูดคุยกับคนที่อยู่ใกล้ๆ	13.35	26.20	32.49	20.65	7.30
6. ฉันสับสนหรือสนใจบุคคลรอบข้างน้อยลงเพราะจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือมากกว่า	7.30	31.74	37.03	18.14	5.79
7. ฉันมักจะหาเพื่อนใหม่ผ่านทางแอปพลิเคชันของโทรศัพท์มือถือมากกว่าการพบปะพูดคุยโดยตรง	10.35	23.48	38.13	20.45	7.58
8. ฉันมักปรึกษาปัญหาชีวิตกับเพื่อนทางโทรศัพท์มือถือหรือสังคมออนไลน์มากกว่าปรึกษากับคนที่อยู่ใกล้ตัว	8.82	25.44	36.78	18.39	10.58
9. ฉันจะรีบใช้โทรศัพท์มือถือติดตามเพื่อนทันทีหากเพื่อนมาช้าจากเวลานัดแม่เพียงเล็กน้อยก็ตาม	7.30	20.91	37.03	22.42	12.34
10. ฉันคุยกับเพื่อนผ่านสังคมออนไลน์ทุกวัน	6.05	17.38	33.00	29.47	14.11
ภาพรวม	12.30	28.40	32.54	18.70	8.06

ตารางที่ 4.14 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม จำแนกตามระดับความคิดเห็น

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ฉันจกจอยู่กัโทรศัพท์มือถือจนม่มีเวลาทำกิจกรรมอื่นๆกับเพื่อนๆ	3.57	1.100	มาก
2. ฉันมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายจากการใช้โทรศัพท์มือถือเสมอ	3.50	1.115	มาก
3. ฉันใช้เวลากับโทรศัพท์มือถือมากกว่าให้เวลาอยู่กับพ่อแม่ พี่ น้อง	3.37	1.094	ปานกลาง
4. สิ่งแรกที่ฉันทำหลังตื่นนอนคือการเช็ค-รับ-ส่งข้อความในโทรศัพท์มือถือโดยไม่สนใจคนในครอบครัว	3.32	1.108	ปานกลาง
5. ฉันใช้วิธีการส่งข้อความผ่านทางโทรศัพท์มือถือแทนการพูดคุยกับคนที่อยู่ใกล้ๆ	3.18	1.126	ปานกลาง
6. ฉันสบตาหรือสนใจบุคคลรอบข้างน้อยลงเพราะจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือมากกว่า	3.17	.999	ปานกลาง
7. ฉันมักจะหาเพื่อนใหม่ผ่านทางแอปพลิเคชันของโทรศัพท์มือถือมากกว่าการพบปะพูดคุยโดยตรง	3.09	1.073	ปานกลาง
8. ฉันมักปรึกษาปัญหาชีวิตกับเพื่อนทางโทรศัพท์มือถือหรือสังคมออนไลน์มากกว่าปรึกษากับคนที่อยู่ใกล้ตัว	3.04	1.103	ปานกลาง
9. ฉันจะรีบใช้โทรศัพท์มือถือติดตามเพื่อนทันทีหากเพื่อนมาช้าจากเวลานัดแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม	2.88	1.099	ปานกลาง
10. ฉันคุยกับเพื่อนผ่านสังคมออนไลน์ทุกวัน	2.72	1.095	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.18	.795	ปานกลาง

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

จากการเก็บข้อมูลเชิงสำรวจกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนสังกัดรัฐบาลในเขตจังหวัดสงขลา 9 โรงเรียน จำนวน 400 คน ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (r) มีรายละเอียด ดังนี้

- 1) การอบรมเลี้ยงดูภาพรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .44$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูภาพรวมสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมได้ ร้อยละ 19.36 ($r^2 = .1936$)
- 2) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อ่านาจออย่างมีเหตุผลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวม แต่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.24$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อ่านาจออย่างมีเหตุผลสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมได้ ร้อยละ 5.76 ($r^2 = .0576$)
- 3) การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ในภาพรวม ($r = -.25$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมได้ ร้อยละ 6.25 ($r^2 = .0625$) ภาพย่อยด้านร่างกาย ($r = -.18$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายได้ ร้อยละ 3.24 ($r^2 = .0324$) ด้านจิตใจ ($r = -.27$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจได้ ร้อยละ 7.29 ($r^2 = .0729$) และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม ($r = .50$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมได้ ร้อยละ 25 ($r^2 = .25$)
- 4) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือทั้งในภาพรวมและภาพย่อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ในภาพรวม ($r = .50$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมได้ ร้อยละ 25 ($r^2 = .25$) ด้านร่างกาย ($r = .44$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายได้ ร้อยละ 19.36 ($r^2 = .1936$) ด้านจิตใจ ($r = .41$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายได้ ร้อยละ 16.81 ($r^2 = .1681$) และ ด้านสังคม ($r = .50$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมได้ ร้อยละ 19.36 ($r^2 = .1936$) มีรายละเอียดตามตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

ความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรม ติดโทรศัพท์มือถือ	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย			
	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวม
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล	-0.02	0.01	-.24**	-0.02
การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน	-.18**	-.27**	.50**	-.25**
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	.44**	.41**	.50**	.50**
การอบรมเลี้ยงดูภาพรวม	.36**	.39**	.44**	.44**

หมายเหตุ ** หมายถึง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

สรุปผลการทดสอบสมมติฐานตามวัตถุประสงค์การวิจัย

ตารางที่ 4.16 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานตามวัตถุประสงค์การวิจัย

สมมติฐานการวิจัย	ผลการทดสอบตามสมมติฐาน	
	เป็นไปตาม สมมติฐาน	ไม่เป็นไปตาม สมมติฐาน
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลมี ความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ		✓
การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์เชิง ลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	✓	
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	✓	

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา” เป็นงานวิจัยเชิงความสัมพันธ์มีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ (1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา (2) เพื่อศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา (3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา

สำหรับงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่จะทำการศึกษาและสอดคล้องกับหัวข้อวิจัยและวัตถุประสงค์การวิจัย เมื่อได้นิยามศัพท์ตัวแปรที่สอดคล้องกับงานวิจัยแล้ว จึงทำการร่างแบบสอบถามเพื่อพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ซึ่งมีขั้นตอนการตรวจสอบจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ คือ (1) ศึกษากติกา กฎเกณฑ์ ระเบียบปฏิบัติของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการทำวิจัย ซึ่งทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องมีความรับผิดชอบ และทำหน้าที่ของตนเองอย่างถูกต้อง ด้วยใจ ไม่ใช่ถูกบังคับ (2) ชี้แจงให้ข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมวิจัยอย่างครบถ้วนให้ผู้เข้าร่วมวิจัยทราบกติกากฎหมายสิทธิของตนเองในการเข้าร่วมวิจัย โดยยึดหลัก 3 ประการ คือ หลักความเคารพในบุคคล หลักคุณประโยชน์ไม่ก่ออันตราย และหลักความยุติธรรม (3) คำนี้ถึงจริยธรรมหรือจรรยาบรรณพื้นฐาน 10 ประการในการวิจัย (4) นักวิจัยคำนึงถึงผู้เข้าร่วมวิจัย โดยการเตรียมการอย่างเหมาะสมในการคัดเลือก การขอความยินยอม การรักษาความลับ และการรับผิดชอบ ไม่ให้เกิดความเสี่ยงหรืออันตรายต่อผู้เข้าร่วมวิจัย มีวิธีการจัดการต่อกระบวนการวิจัยที่ไม่กระทบต่อประโยชน์ของผู้เข้าร่วมวิจัยอย่างเหมาะสม

ประชากรในงานวิจัยนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนในจังหวัดสงขลา จำนวน 44 โรงเรียน รวมทั้งสิ้น 52,570 คน (ระบบสารสนเทศ เพื่อการประเมินคุณภาพภายนอก ส.ศ., 2557) ส่วนกลุ่มตัวอย่าง กำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างด้วยตาราง Taro Yamane (1967) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน 5% ได้เท่ากับ 400 คน ใช้วิธีการสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนจากโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และ ขนาดเล็ก ขนาดละ 3 โรงเรียน รวมทั้งหมด 9 โรงเรียน

แล้วทำการกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละโรงเรียนด้วยวิธีกำหนดโควตาตามสัดส่วนของประชากร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ตอน กล่าวคือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานศึกษาที่สังกัด เกรดเฉลี่ย และ พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ เป็นแบบสอบถามปลายปิดชนิดตรวจสอบรายการ (Check-list) ตอนที่ 2 การอบรมเลี้ยงดู แบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ แบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล จำนวน 10 ข้อ แบบเข้มงวดกวดขัน จำนวน 9 ข้อ และแบบปล่อยปละละเลย จำนวน 9 ข้อ เป็นแบบสอบถามปลายปิดชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 ถึง 5 กล่าวคือ ไม่จริงที่สุด ก่อนข้างไม่จริง ปานกลาง ก่อนข้างจริง และ จริงที่สุด ตามลำดับ โดยที่คำถามทุกข้อเป็นคำถามเชิงบวก ดังนั้น ผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย ตอนที่ 3 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม จำนวนข้อคำถามด้านละ 10 ข้อเท่ากัน เป็นแบบสอบถามปลายปิดชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 ถึง 5 กล่าวคือ ไม่จริงที่สุด ก่อนข้างไม่จริง ปานกลาง ก่อนข้างจริง และจริงที่สุด ตามลำดับ โดยที่คำถามทุกข้อเป็นคำถามเชิงบวก ดังนั้นผู้ที่ได้คะแนนมากแสดงว่ามีพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือแต่ละด้านสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ แบ่งออกเป็น ข้อเสนอแนะทั่วไป และข้อเสนอแนะแนวทางป้องกัน พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ เป็นคำถามปลายเปิด

การตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถาม ได้แก่ แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ คุณภาพของแบบสอบถามด้านความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่า ข้อคำถามมีพิสัยของค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง .66 - 1.00 ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) ตรวจสอบโดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัก มีค่าดังนี้ คือ การอบรมเลี้ยงดูภาพรวม เท่ากับ .773 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล เท่ากับ .838 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน เท่ากับ .824 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เท่ากับ .782 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ภาพรวม เท่ากับ .942 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย เท่ากับ .816 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ เท่ากับ .878 และพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม เท่ากับ .889 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล หลังจากที่ได้ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คนและตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นแล้วก็ทำการปรับปรุงข้อคำถามบางข้อ แล้วจัดทำแบบสอบถามฉบับจริง จำนวน 480 ชุด แล้วดำเนินการเก็บ

ข้อมูล ตามขั้นตอน คือ (1) ติดต่อประสานงานกับทางโรงเรียนตามรายชื่อที่ได้ทำการสุ่มไว้เพื่อขอ อนุญาตเก็บข้อมูล (2) ลงพื้นที่เพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน คือ เมื่อทาง โรงเรียนตอบรับให้ความร่วมมือ ดำเนินการนัดหมายวัน เวลาที่ทางโรงเรียนสะดวกให้เข้าเก็บ ข้อมูล (3) หากโรงเรียนใดไม่สะดวกให้เข้าเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ผู้วิจัยก็จะอธิบายรายละเอียดของ การตอบแบบสอบถามกับผู้ประสานงานของโรงเรียน และฝากแบบสอบถามไว้กับผู้ประสานงาน เพื่อทำการเก็บข้อมูล โดยที่ผู้วิจัยจะทำการนัดหมายเพื่อกลับมาเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง (4) หลังจากนั้นผู้วิจัยทำการตรวจสอบความเรียบร้อยของแบบสอบถามที่รับคืนมา ทั้งคุณลักษณะของ กลุ่มตัวอย่างว่าตรงกับที่กำหนดหรือไม่รวมถึงจำนวนแบบสอบถามและความสมบูรณ์ของการตอบ แบบสอบถาม ซึ่งหากพบว่าแบบสอบถามที่ได้ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ผู้วิจัยก็จะขออนุญาตทาง โรงเรียนเพื่อเข้าเก็บข้อมูลซ้ำในส่วนที่ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ต่อไป (5) เตรียมข้อมูลสำหรับการ วิเคราะห์และแปลผล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ของข้อมูลมาทำการกรอกข้อมูลลงใน โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการวิเคราะห์และ แปลผลตามลำดับต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น (1) สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบเครื่องมือ ได้แก่ การตรวจสอบค่าความเที่ยงเชิงเนื้อหา (Content Validity) คือ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC) และการหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วย การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (2) สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ สถิติ ค่าความถี่ (Frequency) และ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (3) สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐานการวิจัย คือ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ด้วย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)

ส่วนสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ ประโยชน์และข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป มีรายละเอียดตามลำดับ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ข้อมูลทั่วไป

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย กล่าวคือ เป็นเพศหญิง ร้อยละ 61.75 กำลังศึกษาในระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด ร้อยละ 50.75 มีอายุตั้งแต่ 12-16 ปี โดยมี อายุ 15 ปี มากที่สุด ร้อยละ 46.25 และมีอายุเฉลี่ย 14.31 ปี (S.D. =1.110) มีเกรดเฉลี่ยสะสม ระหว่าง 2.01-3.00 มากที่สุด ร้อยละ 50.00

1.2 การอบรมเลี้ยงดู

1.2.1 การอบรมเลี้ยงดูในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$ S.D. = .426)

1.2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล อยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$ S.D. = .502) ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก คือ (1) พ่อแม่สามารถเป็นที่ปรึกษาได้เสมอเมื่อฉันมีปัญหา ($\bar{X} = 4.22$ S.D. = .861) (2) พ่อแม่ยินดีให้ฉันมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนตามที่ฉันสนใจ ($\bar{X} = 4.21$ S.D. = .772) (3) พ่อแม่ยอมรับในความสามารถของฉัน ($\bar{X} = 4.15$ S.D. = .804) ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พ่อแม่อนุญาตให้ฉันไปเที่ยวสังสรรค์นอกบ้านกับเพื่อนได้ตามสมควร ($\bar{X} = 3.36$ S.D. = .888)

1.2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน อยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.09$ S.D. = .692) ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก (1) พ่อแม่มักจะออกคำสั่งให้ฉันปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านเห็นว่าสมควร ($\bar{X} = 3.66$ S.D. = .954) (2) พ่อแม่มักจะไม่อนุญาตให้ฉันออกนอกบ้านในเวลากลางคืน ($\bar{X} = 3.59$ S.D. = 1.252) (3) พ่อแม่มักจะให้ฉันไปกับผู้ใหญ่เมื่อออกนอกบ้าน ($\bar{X} = 3.03$ S.D. = 1.102) ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ฉันคบเพื่อนต่างเพศ ($\bar{X} = 2.34$ S.D. = 1.108)

1.2.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อยู่ระดับน้อย ($\bar{X} = 2.30$ S.D. = .775) ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก คือ (1) พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกับฉันแม้ในวันหยุดก็ตาม ($\bar{X} = 2.45$ S.D. = 1.092) (2) ฉันสามารถไปไหนมาไหนนอกบ้านได้ตามสะดวกโดยไม่ต้องขออนุญาตพ่อแม่ ($\bar{X} = 2.44$ S.D. = 1.097) (3) พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจเกี่ยวกับความถนัดหรือความต้องการด้านการเรียนของฉัน ($\bar{X} = 2.41$ S.D. = 1.077) ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ พ่อแม่ไม่เคยสอบถามสาเหตุ แม้ฉันจะกลับบ้านผิดเวลา ($\bar{X} = 2.15$ S.D. = .982)

1.3 พฤติกรรมการใช้/ติดโทรศัพท์มือถือ

1.3.1 พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ในชีวิตประจำวัน มีรายละเอียดดังนี้คือ

1) พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้โทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ ระหว่าง 0-3 ชั่วโมง มากที่สุด ร้อยละ 46.25 รองลงมา ระหว่าง 4-6 ชั่วโมง ร้อยละ 32.50 และ 7-9 ชั่วโมง ร้อยละ 13.00 ตามลำดับ

2) สัดส่วนการใช้งานโทรศัพท์มือถือ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีสัดส่วนการใช้งานโทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบออนไลน์กับออฟไลน์ ดังนี้คือ ใช้งานแบบออนไลน์ 26-50% มากที่สุด ร้อยละ 60.94

1.3) สื่อสังคมออนไลน์ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้สื่อสังคมออนไลน์ใช้งานมากที่สุดคือ Facebook ร้อยละ 82.47

1.4) การใช้โทรศัพท์มือถือและและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ตนักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้โทรศัพท์มือถือและและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ตสำหรับ ฟังเพลง/ดูวิดีโอ มากที่สุด ร้อยละ 74.81 รองลงมา สำหรับ โทรออก-รับสายเข้า ร้อยละ 74.05 และ สำหรับถ่ายรูป/ถ่ายวิดีโอ ร้อยละ 59.54 ตามลำดับ

1.5) การใช้โทรศัพท์มือถือและและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบต่ออินเทอร์เน็ต นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้โทรศัพท์มือถือและและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่แบบต่ออินเทอร์เน็ต สำหรับฟังเพลง/ดูวิดีโอ ผ่าน Youtube มากที่สุด ร้อยละ 76.26 รองลงมาใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Line , Facebook เป็นต้น ร้อยละ 72.98 และใช้สำหรับค้นหาข้อมูลทั่วไป ร้อยละ 65.91 ตามลำดับ

1.3.2 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

1) พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$ S.D. = .733)

2) พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$ S.D. = .294) ข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดสามลำดับแรก คือ ฉันจะวางโทรศัพท์มือถือไว้ใกล้ตัวขณะนอนหลับทุกครั้ง ($\bar{X} = 3.71$ S.D. = .458) รองลงมา คือ ฉันมีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตาตาแห้ง เมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน ($\bar{X} = 3.62$ S.D. = .488) และฉันมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ขณะใช้โทรศัพท์มือถือ ($\bar{X} = 3.60$ S.D. = .490) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันมีอาการนิ้วมือหงิกงอ นิ้วลือค มือเป็นตะคริวเมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน ($\bar{X} = 3.42$ S.D. = .495)

3) พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$ S.D. = .838) ข้อที่มีคะแนนมากที่สุดสามลำดับแรก คือ ฉันรู้สึกอ่อนรน ไม่มีสมาธิเมื่อไม่มีคนส่งข้อความหรือตอบรับการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์ ($\bar{X} = 3.51$ S.D. = 1.098) รองลงมา คือ ขณะนอนหลับฉันมักสะดุ้งตื่นมาเพื่อรับ-ส่ง-เช็ค ข้อความ ($\bar{X} = 3.47$ S.D. = 1.126) และฉันไม่พอใจเมื่อพ่อแม่หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือของฉัน ($\bar{X} = 3.40$ S.D. = 1.054) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันรู้สึกกังวลและหวั่นวิตก เมื่อหาโทรศัพท์มือถือไม่เจอหรือโทรศัพท์มือถืออยู่ห่างตัว ($\bar{X} = 2.67$ S.D. = 1.068)

4) พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.18$ S.D. = .795) ส่วนข้อที่มีคะแนนมากที่สุดสามลำดับแรก คือ ฉันจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือจน

ไม่มีเวลาทำกิจกรรมอื่นๆ กับเพื่อนๆ ($\bar{X} = 3.57$ S.D. = 1.100) รองลงมา คือ ฉันมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายจากการใช้โทรศัพท์มือถือเสมอ ($\bar{X} = 3.50$ S.D. = 1.115) และฉันใช้เวลากับโทรศัพท์มือถือมากกว่าให้เวลาอยู่กับพ่อ แม่ พี่ น้อง ($\bar{X} = 3.37$ S.D. = 1.094) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันคุยกับเพื่อนผ่านสังคมออนไลน์ทุกวัน ($\bar{X} = 2.72$ S.D. = 1.095)

1.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

1.4.1 การอบรมเลี้ยงดูภาพรวม มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .01 ($r = .44$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูภาพรวมสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมได้ ร้อยละ 19.36 ($r^2 = .1936$) เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

1.4.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในภาพรวม แต่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = -.24$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมได้ ร้อยละ 5.76 ($r^2 = .0576$) เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยบางส่วน

1.4.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ในภาพรวม ($r = -.25$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมได้ ร้อยละ 6.25 ($r^2 = .0625$) ภายใต้อารมณ์ด้านร่างกาย ($r = -.18$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายได้ ร้อยละ 3.24 ($r^2 = .0324$) ด้านจิตใจ ($r = -.27$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ด้านจิตใจได้ ร้อยละ 7.29 ($r^2 = .0729$) และมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม ($r = .50$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมได้ ร้อยละ 25 ($r^2 = .25$) เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

1.4.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมและภาพย่อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ ในภาพรวม ($r = .50$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยสามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือภาพรวมได้ ร้อยละ 25 ($r^2 = .25$) ด้านร่างกาย ($r = .44$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายได้ ร้อยละ 19.36 ($r^2 = .1936$) ด้านจิตใจ ($r = .41$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถอธิบาย

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกายได้ ร้อยละ 16.81 ($r^2 = .1681$) และ ด้านสังคม ($r = .50$) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สามารถอธิบายพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคมได้ ร้อยละ 19.36 ($r^2 = .1936$) เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

2. อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา”สามารถอภิปรายได้ดังนี้คือ

2.1 การอบรมเลี้ยงดู

จากผลการศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา พบว่า นักเรียนมีความเห็นว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลและการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย อยู่ในระดับน้อย จะเห็นว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลและการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันในระดับปานกลางเหมือนกัน ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับผลการศึกษาของภควดี อาจวิชัย (2551) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมบริโภคนิยมและเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดมุกดาหารที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดมุกดาหาร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 324คน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มากที่สุด ร้อยละ 70.06 รองลงมาเห็นว่า ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ร้อยละ 16.67 และ นักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย น้อยที่สุด เพียงร้อยละ 13.27 ผลการวิจัย สอดคล้องบางส่วนกับ มาริสา จันทร์ฉาย (2552) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมบริโภคนิยมของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลา นครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ 400 คน ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาได้รับการอบรมเลี้ยงดูโดยภาพรวมในระดับปานกลาง (2.96 คะแนน) เมื่อแยกแต่ละด้าน พบว่า แบบประชาธิปไตยอยู่ในระดับสูง (3.85 คะแนน) รองลงมา คือ แบบปล่อยปละละเลยอยู่ในระดับปานกลาง (2.60 คะแนน) และแบบเผด็จการอยู่ในระดับต่ำ (2.44 คะแนน) ส่วน ปรางพรรณวรรณกุล (2555) ได้ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคนิยมของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียน/นักศึกษาจากโรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัยโรงเรียนอัสสัมชัญลำปาง และวิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดลำปาง จำนวน 394 คน ผลการศึกษา พบว่า จากการจำแนกรูปแบบการ

เลี้ยงดูที่นักเรียนได้รับออกเป็น 4 แบบ คือ แบบเข้มงวด แบบให้อิสระอย่างมีขอบเขต แบบปล่อยปละละเลย และแบบยอมตามบุตร กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบให้อิสระอย่างมีขอบเขต นอกจากนี้ รัชดาวรรณ แดงสุข (2550) ได้ศึกษาเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อทักษะชีวิตของนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1-6 ของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำนวน 263 คน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษา ได้รับการอบรมเลี้ยงดูทุกแบบในระดับมาก เรียงลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ได้ดังนี้ คือ แบบรักสนับสนุน แบบใช้เหตุผล แบบลงโทษ และแบบควบคุม ตามลำดับ จากผลการศึกษาในงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูทางลบที่เน้นการควบคุมด้วยความเข้มงวดกับการเลี้ยงดูทางบวกที่เน้นการให้ความรัก ให้การสนับสนุนและใช้อำนาจอย่างเหตุผลมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูที่เน้นการปล่อยปละละเลย สามารถอธิบายได้ว่าเนื่องจากสภาพของครอบครัวในสังคมไทยที่มีความใกล้ชิดระหว่าง พ่อ แม่ และ ลูกทำให้พ่อ แม่ มีเวลาอบรมเลี้ยงดูบุตรของตนเองซึ่งอาจมีความแตกต่างกันบ้างในวิธีการเลี้ยงดูระหว่างการใช้เหตุผลและการใช้อำนาจควบคุมแต่มีผู้ปกครองส่วนน้อยกว่าที่ปล่อยปละละเลยไม่ดูแลเอาใจใส่บุตรของตน

2.2 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

ในภาพรวมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือแต่ละด้าน พบว่า

2.2.1 พฤติกรรมด้านร่างกาย อยู่ในระดับมากซึ่งเมื่อพิจารณารายข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดสามลำดับแรก คือ การวางโทรศัพท์มือถือไว้ใกล้ตัวขณะนอนหลับทุกครั้ง รองลงมาคือมีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตา ตาแห้ง เมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน และมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ขณะใช้โทรศัพท์มือถือ ตามลำดับ สอดคล้องกับผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 46.25 ระบุว่า ใช้โทรศัพท์ มือถือและอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ 0-3 ชั่วโมง ร้อยละ 32.50 ระบุว่าใช้งาน 4-6 ชั่วโมง ส่วนศรีศักดิ์ จามรمان และคณะ (2557) ได้สำรวจเยาวชนในเขตกรุงเทพ มหานคร เกี่ยวกับการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่และผลกระทบต่อการเรียนรู้ สุขภาพ รวมถึงความ สัมพันธ์ภายในครอบครัวของวัยรุ่นอายุระหว่าง 15-25 ปี จำนวน 1,092 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างระบุผลกระทบกับสุขภาพที่เกิดจากการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่สูงสุด 5 อันดับ คือ มีอาการปวดหู/หูอื้อ/ความสามารถในการได้ยินลดลง ร้อยละ 78.57 มีอาการปวดข้อมือ นิ้วมือ ร้อยละ 75.64 มีอาการปวดหัวไหล่ แขน ร้อยละ 70.97 มีอาการปวดหัว คิดเป็น ร้อยละ 67.77 และอ่อนเพลีย/สมองไม่ปลอดโปร่ง ร้อยละ 62.45 ที่กล่าวมาทั้งหมดมีความ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Holmes (2013) ที่กล่าวว่า สัญญาณเตือนที่จะบอกว่าคุณคิด

โทรศัพท์มือถือ เข้าชั้นวิกฤติ ให้สังเกตอาการว่าสายตาเริ่มเบลอเมื่อใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน จากการศึกษาในปี 2011 พบว่า มากกว่า ร้อยละ 90 ของคนที่จ้องหน้าจอ โทรศัพท์มือถือ หรือแท็บเล็ต มากกว่า 2 ชั่วโมงจะเกิดปัญหาสายตาอย่างเช่น สายตาเบลอ และอาการตาแห้ง ดังนั้น เมื่อนักเรียนใช้งานติดต่อกันเกิน 3 ชั่วโมงทำให้มีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตา ตาแห้ง และมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ดังที่กล่าวมา

2.2.2 พฤติกรรมด้านจิตใจและพฤติกรรมด้านสังคม จากผลการศึกษาจะเห็นว่า พฤติกรรมคิดโทรศัพท์มือถือทั้งภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อที่มี คะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดสามลำดับแรก กล่าวคือ

1) พฤติกรรมด้านจิตใจ ข้อที่มีคะแนนสูงสุดสามลำดับแรก คือ รู้สึกอ่อนรน ไม่มีสมาธิเมื่อไม่มีคนส่งข้อความหรือตอบรับการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์ คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ขณะนอนหลับฉันมักสะดุ้งตื่นมาเพื่อรับ-ส่ง-เช็คข้อความจากโทรศัพท์มือถือ และรู้สึกไม่พอใจเมื่อพ่อแม่หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือ คะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าการติดการใช้งานโทรศัพท์มือถือนั้นนอกจากจะส่งผลกระทบต่ออาการที่แสดงออกทางร่างกายแล้วยังส่งผลกระทบต่อสภาวะทางจิตใจทำให้นักเรียนขาดสติไม่มีสมาธิในการทำกิจกรรมต่างๆ เพราะจิตใจไปจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือ โดยไม่ได้พิจารณาถึงสถานที่ และเวลาที่เหมาะสม นอกจากนั้นการจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือนานเกินไปทำให้นักเรียนมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ต่ำลง นักเรียนมีความรู้สึกและอารมณ์ร่วมกับสิ่งภายนอกที่เข้ามากระทบได้ง่าย เช่น รู้สึกไม่พอใจเมื่อพ่อแม่หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือ

2) พฤติกรรมด้านสังคม ข้อที่มีคะแนนมากที่สุดสามลำดับแรก คือ การจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์ มือถือจนไม่มีเวลาทำกิจกรรมอื่นๆกับเพื่อนๆ รองลงมา คือ มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายจากการใช้โทรศัพท์มือถือเสมอ อยู่ในระดับมาก และการใช้เวลากับโทรศัพท์มือถือมากกว่าให้เวลาอยู่กับพ่อแม่ พี่ น้อง อยู่ในระดับปานกลาง จะเห็นได้ว่าผลที่เกิดจากการใช้งานโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานานนั้นนอกจากจะกระทบกับด้านร่างกายและจิตใจแล้วยังส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับผู้อื่นอย่างเห็นได้ชัด เพราะนักเรียนจะใช้เวลาอยู่กับโทรศัพท์มือถือจนไม่มีเวลาพูดคุย สนทนา ทำกิจกรรมและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีร่วมกับบุคคลรอบข้าง ไม่ว่าจะเป็นที่โรงเรียนที่บ้านและที่อื่นๆ ก็ตาม สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศรีศักดิ์ จามรมาน และคณะ (2557) ที่ได้ทำการสำรวจเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่และผลกระทบต่อการเรียนรู้ สุขภาพ รวมถึงความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของวัยรุ่นอายุระหว่าง 15-25 ปี จำนวน 1,092 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 30.31 ยอมรับว่าการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในปัจจุบันส่งผลให้ตนเองมีผลการเรียนหรือการทำงานโดยรวมแย่ง ส่วนกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 36.26

ระบุว่า ทำให้ตนเองมีสมาธิในการเรียนหรือการทำงานลดลง ถึงแม้ว่ากลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 68.41 ระบุว่า การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนไม่ได้ส่งผลให้ความใกล้ชิดกับครอบครัวลดลง แต่กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 68.5 ระบุว่า การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของตนทำให้การพบปะกับเพื่อนฝูง นอกเหนือจากเวลาเรียนหรือการทำงานลดลง นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 48.26 ยอมรับว่าการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในปัจจุบันส่งผลให้ตนเองมีค่าใช้จ่ายต่อเดือนเพิ่มขึ้น

2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

จากผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา พบว่า

2.3.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผลไม่มีความสัมพันธ์กับ

พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ในภาพรวม ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย สามารถอธิบายได้ว่าการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูตั้งกฎเกณฑ์ให้บุตรปฏิบัติตาม พร้อมทั้งปฏิบัติต่อบุตรด้วยความรักความอบอุ่นโดยส่งเสริมให้กำลังใจและให้การยอมรับในตัวบุตร ไม่มีผลต่อบุตรซึ่งมีอายุระหว่าง 12-15 ปีหรือวัยรุ่นตอนต้นในการใช้ชีวิตประจำวันเพื่อให้มีความยับยั้งชั่งใจในการใช้โทรศัพท์มือถือให้ถูกกาลเทศะแต่อย่างใด ทั้งนี้อาจจะมียุทธศาสตร์อื่นที่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือของนักเรียน

2.3.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ ทั้งในภาพรวมและภาพย่อย หมายความว่า การที่บิดามารดาหรือผู้อบรมเลี้ยงดูปฏิบัติต่อบุตรด้วยความเข้มงวดกวดขัน ใช้อำนาจคุ้มครอง ควบคุมและก้าวท้าวในวิถีชีวิตของบุตรนั้น สามารถลดพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของบุตรที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี หรือวัยรุ่นตอนต้นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้

2.3.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในภาพรวมและภาพย่อย หมายความว่า การที่บิดามารดาหรือผู้อบรมเลี้ยงดูปฏิบัติต่อบุตรด้วยการลงโทษ แสดงความรู้สึกเย็นชา ละเลย ไม่ใส่ใจ หรือสนับสนุนให้คำแนะนำช่วยเหลือ และไม่แสดงออกถึงการให้ความรักความอบอุ่นกับบุตรนั้น ส่งผลให้บุตรมีพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ มากกว่านักเรียนคนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่นๆ ทั้งนี้ก็เพราะว่านักเรียนได้รับการดูแลเอาใจใส่ อบรม สั่งสอนจาก พ่อ แม่ หรือ ปกครอง น้อยเกินไป ย่อมมีอิสระในการใช้ชีวิตประจำวัน แต่ไม่สามารถใช้สติปัญญาและวิจารณญาณพิจารณาแยกแยะได้ว่าสิ่งไหนควรทำหรือไม่ควรทำ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าที่ผ่านมายังไม่ค่อยมีนักวิจัยท่านใดได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ แต่พบงานวิจัยที่ศึกษา

ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับตัวแปรที่มีคุณลักษณะ มีองค์ประกอบที่ใกล้เคียงหรือมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือทั้งทางตรงและทางอ้อมคือ สิริกร สินสม (2557) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพการอบรมเลี้ยงดูและด้านสภาพแวดล้อม สถานศึกษา กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 จำนวน 191 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 191คน อาจารย์ฝ่ายปกครอง จำนวน 112 คน ทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลการศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจที่มีเหตุผลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยตามใจมีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนปรางพรรณ วรณกุล (2555) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย ของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ มุ่งศึกษาพฤติกรรม การบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย ของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง และศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน/นักศึกษาจาก โรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย โรงเรียนอัสสัมชัญ ลำปาง และวิทยาลัยอาชีวศึกษาจังหวัดลำปาง จำนวน 394 คน สำหรับข้อมูลทั่วไปและรูปแบบการเลี้ยงดู วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย ตามข้อมูลส่วนบุคคล รูปแบบการเลี้ยงดู และประเภทสถานศึกษา ใช้สถิติ t-test และ F-test ผลการศึกษา พบว่า ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบยอมตามบุตร จะมีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยมากที่สุด ส่วนผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเข้มงวด จะมีพฤติกรรมการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย น้อยที่สุด ในขณะที่ มาริสา จันทรฉาย (2552) ได้ศึกษาพฤติกรรมบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลา นครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 400 คน ผลการศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ วิไลลักษณ์ ทองคำบรรจง (2553) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบแบบจำลอง โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 1,248 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มหลายขั้นตอน ผลการศึกษา พบว่า พฤติกรรมติดเกมออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางบวกโดยตรงจากการควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ตในครอบครัว

ส่วนพฤติกรรมติดการสนทนาออนไลน์ได้รับอิทธิพลทางลบ โดยตรงจากแบบอย่างผู้ปกครองในการรับสื่อ

3. ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบของการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

3.1.1 การนำไปใช้ประโยชน์ระดับนโยบาย สถาบันการศึกษา สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนเพื่อกำหนดแนวทางการป้องกันพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในสถาบันการศึกษาของตน โดยให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์และโทษของการใช้งานโทรศัพท์มือถือ การออกมาตรการ กฎระเบียบต่าง ๆ รวมถึงการทำงานเชิงรุกเพื่อการรณรงค์ส่งเสริมกระตุ้นให้วัยรุ่นเกิดจิตสำนึกที่ดี มีความฉลาดรู้เท่าทันภัยอันตรายของโรคที่เกิดจากการใช้โทรศัพท์มือถือ ไม่ถูกที่ถูกลเวลาและใช้ในปริมาณที่มากเกินไปได้

3.1.2 การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ระดับปฏิบัติการ พ่อ แม่ หรือ ผู้ปกครอง ของนักเรียนควรตระหนักถึงความสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของตนอย่างใกล้ชิด ปลูกฝังให้บุตรหลานรู้จักใช้วิจารณญาณ มีความยับยั้งชั่งใจในการใช้โทรศัพท์มือถือ รู้จักจัดสรรเวลาในชีวิตประจำวัน ระหว่างเวลา เรียน เวลาเล่น เวลาพักผ่อน ส่งเสริมให้บุตรหลานได้ทำกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์มากกว่า และปลูกฝังความมีระเบียบวินัยในตนเองของบุตรหลาน

3.2 ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

3.2.1 สำหรับการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยสามารถศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือทั้งในส่วนของปัจจัยภายในตัวบุคคลและปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอก เพื่อให้ทราบว่าปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลหรือส่งผลต่อพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

3.2.2 สำหรับการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยสามารถศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับพฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือในบริบทต่าง ๆ เพื่อที่จะนำผลการศึกษามาใช้ในการสร้างแนวทางป้องกันที่มีประสิทธิภาพ มีความทันสมัยและเหมาะสมกับพฤติกรรมของวัยรุ่นในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2557, พฤศจิกายน). จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ต
ที่ราชอาณาจักร พ.ศ. 2547 – 2556. สืบค้นจาก [http://service.nso.go.th/nso/web/
statseries/statseries22.html](http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries22.html).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2550, ตุลาคม). การขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงสู่สถานศึกษา. สืบค้น
จาก <http://www.moe.go.th/sufficiency>.
- กชกร ชำนาญกิตติชัย, จุติมา ประภากรเกียรติ, อเนก แสงโนรี และจิรเดช สมितिพรพรรณ.
(2554). การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- เฉลิมศรี ตั้งสกุลธรรม. (2544). การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูและ
ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ไชยรัตน์ บุตรพรหม. (2545). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของวัยรุ่นในเขต
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ณัฐรัตน์ ใหม่มามูล. (2555). พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือของนักศึกษามหาวิทยาลัย เชียงใหม่.
สารนิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์การเมือง). เชียงใหม่:
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐยานี ช่วยธานี. (2550). ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับสุขภาวะของเด็กวัยรุ่นตอนต้นที่ติด
อินเทอร์เน็ต. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- เดช วัฒนาวิทยานุกูล. (2546). พฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์ของวัยรุ่น : กรณีศึกษานักศึกษา
สถาบันราชภัฏเลย. เลย: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏเลย.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน , อรพินท์ ชูชม และงามตา วนินทานนท์. (2528). ปัจจัยทางจิตวิทยาในเพศ
ที่เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.

- ทรงสิริ วิชิรานนท์. (2553). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับจิตสำนึกปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.*
- นนุช โรจนเลิศ. (2533). *การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ปราการ ถมยางกูร. (2548). *เมื่อลูกติดเกม. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.*
- ปรางพรรณ วรรณกุล. (2555). *การศึกษาพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือของวัยรุ่นในจังหวัดลำปาง. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บริหารธุรกิจ). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.*
- พรทิพย์ รุ่งน่วม. (2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการติดอินเทอร์เน็ตของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนศึกษา). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.*
- ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์. (2557, พฤษภาคม 9). *โนโมโฟเบีย โรคระบาดที่เกาหลีใต้. สืบค้นจาก http://www.khaosod.co.th/view_newsonline.php?newsid=TVRNNU9UWXINRE16TVE9PQ*
- ภควดี อาจวิชัย. (2551). *การเปรียบเทียบพฤติกรรมบริโภคนิยมนและเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดมุกดาหารที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูและมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การวิจัยการศึกษา). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- มาริสา จันทร์ฉาย. (2552). *พฤติกรรมบริโภคนิยมนของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนามนุษย์และสังคม). สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.*
- รัชดาวรรณณ์ แดงสุข. (2550). *การอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อทักษะชีวิตของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.*
- วณิณี ทัศนิตติก. (2554). *ความคิดเห็นต่ออันตรายจากการใช้โทรศัพท์มือถือของประชาชนในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.*

- วิทยา นาควัชระ. (2537). *การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่น*. เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดู. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สยามบรรณการพิมพ์.
- ศศิพรรณ บัวทรัพย์. (2547). *ความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง*. ภาคนิพนธ์ คณะพัฒนาสังคม. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศักดิ์นา บุญเปี่ยม. (2555). *พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือที่ส่งผลต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ไทยศึกษา). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศรีศักดิ์ จามรมาน และคณะ. (2557). *ผลสำรวจพฤติกรรมการใช้สมาร์ตโฟนของวัยรุ่นไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสยาม.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2543). *ทฤษฎีและการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทร์เอม. (2540). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุธรรม นันทมงคลชัย. (2547). *การอบรมเลี้ยงดูเด็กของครอบครัวไทย : ข้อมูลจากการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ*. กรุงเทพฯ: สำนักกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- สุภัททา ปิณฑะแพทย์. (2542). *พฤติกรรมมนุษย์และการพัฒนาคน*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- สุภาภรณ์ โกสิย์. (2555). *พฤติกรรมกรดำเนินชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดสงขลา*. สงขลา: คณะศิลปศาสตร์และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- สุเมธ ตันติเวชกุล. (2550, มีนาคม 2). *การนำเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำเนินชีวิตและประกอบธุรกิจ* [รายการโทรทัศน์]. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2545). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 9* (พ.ศ. 2545-2549). กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2557, พฤศจิกายน 1). *จำนวนนักศึกษารวม ปีการศึกษา 2557 จำแนกตามสถาบัน*. สืบค้นจาก <http://www.info.mua.go.th/information/>.
- สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน). (2557). *รายงานพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ปี 2557*. กรุงเทพฯ: กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร.

- สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2557, พฤศจิกายน 2).
จำนวนผู้ใช้โทรศัพท์มือถือทั่วประเทศ พ.ศ. 2556. สืบค้นจาก
<http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries22.html>.
- อรชума พุ่มสวัสดิ์ (2539). การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรม
เลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อรพินทร์ ชุชม. (2545). การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ :
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อิสระ สมสง. (2557, พฤศจิกายน 5). โครงการพัฒนาบทเรียนผ่าน Blogger เรื่อง โนโมโฟเบีย
สำหรับวัยรุ่นและผู้ขาดความรู้. สืบค้นจาก <http://know-nomophobia.blogspot.com>.
- Encore. (1987, March). About Preventing Drug Abuse. A Scriptographic Booklet. South
Deerfield : Chaming L. Bete Co.
- Griffiths, Mark (1998). "Internet addiction: Does it really exist?". In J. Gackenbach. *Psychology
and the Internet: Intrapersonal, Interpersonal, and Transpersonal
Applications (PDF)*. New York: Academic Press. pp. 61–75.
- Holmes, L. (2013, November 23). *19 Signs You Need To Unplug From Your Smartphone*.
สืบค้นจาก http://www.huffingtonpost.com/2013/11/23/signs-you-need-to-unplug_n_4268822.html?utm_hp_ref=healthy-living
- Ivan Goldberg. Internet Addiction. Electronic message posted to Research, Available from :
<http://www.cmhc.com/mlists/research/>.
- Kandell, J. J. .(1998). Internet addiction on campus: The vulnerability of college students.
CyberPsychology & Behavior, 1, 11–17.
- Yamane, T. (1967). *Statistics: An introductory analysis*. New York: Harper and Row.
- YouGov. (2008). "Nomophobia is the fear of being out of mobile phone contact - and it's the
plague of our 24/7 age". *Evening Standard*. April 1, 2008. Archived from the
original on July 6, 2008. Retrieved 2011-08-10.
- Young, K. (2009). "Issues for Internet Addiction as a New Diagnosis in the DSM-V".
Washington, District of Columbia, US: *American Psychological
Association*. Retrieved from PsycEXTRA database.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

โรงเรียน

--	--

แบบสอบถาม

เรื่อง : ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเลี้ยงของโรคติดโทรศัพท์มือถือของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณานำเครื่องหมาย / ลงในช่อง และเติมข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

1) ชาย

2) หญิง

2. อายุ..... ปี

3. กำลังศึกษามัธยมศึกษาชั้นปีที่..... โรงเรียน.....

4. เกรดเฉลี่ยในภาคการศึกษาที่ผ่านมา.....

ตอนที่ 2 การอบรมเลี้ยงดู

คำชี้แจง ขอให้นักเรียนอ่านข้อคำถามแต่ละข้อและกรุณาตอบคำถาม โดยเติมเครื่องหมาย ✓ ลงใน
ช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น และกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

หมายเหตุ : ผู้ปกครอง หมายถึง พ่อ แม่ หรือผู้อุปการะของนักเรียน

ข้อ	การอบรมเลี้ยงดู	ระดับความคิดเห็น				
		จริงที่สุด	จริง	ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
แบบที่ 1						
1.	นักเรียนสามารถพูดคุยแลกเปลี่ยน แสดงความคิดเห็นกับผู้ปกครองได้เสมอ					
2.	ผู้ปกครองรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของนักเรียนเสมอ					

ข้อ	การอบรมเลี้ยงดู	ระดับความคิดเห็น				
		จริงที่สุด	จริง	ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
3.	ผู้ปกครองอนุญาตให้ไปเที่ยว สังสรรค์นอกบ้านกับเพื่อนได้ตามสมควร					
4.	ผู้ปกครองสามารถเป็นที่ปรึกษาได้เสมอเมื่อนักเรียนมีปัญหา					
5.	ผู้ปกครองยกย่องชมเชยเมื่อทำความดี					
6.	ผู้ปกครองสอบถามและให้คำแนะนำเมื่อมีปัญหาเรื่องการเรียน					
7.	ผู้ปกครองสอบถามถึงสาเหตุก่อนที่จะตำหนิหรือลงโทษเมื่อทำผิดพลาด					
8.	ผู้ปกครองให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ตามที่นักเรียนร้องขอ					
9.	ผู้ปกครองยินดีให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนตามที่สนใจ					
10.	ผู้ปกครองยอมรับในความสามารถของนักเรียน					
แบบที่ 2						
1.	นักเรียนต้องทำการบ้านหรืออ่านหนังสือตามตารางเวลาที่ผู้ปกครองกำหนด					
2.	ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ผู้ปกครองวางไว้อย่างเคร่งครัด					
3.	ผู้ปกครองมักจะออกคำสั่งให้ปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านเห็นว่าสมควร					
4.	เมื่อคุยโทรศัพท์มือถือหรือใช้อินเทอร์เน็ตต้องอยู่ในสายตาของผู้ปกครองทุกครั้ง					
5.	ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้คบเพื่อนต่างเพศ					
6.	ผู้ปกครองเข้มงวดเรื่องเวลากลับบ้านหลังเลิกเรียนของนักเรียน					

ข้อ	การอบรมเลี้ยงดู	ระดับความคิดเห็น				
		จริงที่สุด	จริง	ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
7.	ผู้ปกครองไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ทำอะไรตามลำพัง					
8.	ผู้ปกครองมักจะไม่อนุญาตให้ออกนอกบ้านในเวลา กลางคืน					
9.	ผู้ปกครองมักจะให้นักเรียนไปกับผู้ใหญ่เมื่อออก นอกบ้าน					
แบบที่ 3						
1.	ผู้ปกครองไม่ค่อยให้ความสนใจเกี่ยวกับความถนัด หรือความต้องการด้านการเรียนของนักเรียน					
2.	ผู้ปกครองไม่ได้ใส่ใจหรือให้ความสำคัญกับผล การเรียนในแต่ละปีการศึกษาของนักเรียน					
3.	นักเรียนสามารถไปไหนมาไหนนอกบ้านได้ตาม สะดวกโดยไม่ต้องขออนุญาตผู้ปกครอง					
4.	ผู้ปกครองไม่เคยแนะนำหรือตักเตือนเรื่องการ แต่งตัวตามกฎระเบียบของโรงเรียน					
5.	ผู้ปกครองให้เงินใช้จ่ายโดยไม่ได้สนใจว่าจะใช้จ่าย อย่างไร					
6.	ผู้ปกครองไม่ค่อยมีเวลาพูดคุย ได้ถามความเป็นอยู่ ของนักเรียน					
7.	ผู้ปกครองไม่เคยสอบถามสาเหตุ แม้นักเรียนจะ กลับบ้านผิดเวลา					
8.	นักเรียนต้องเผชิญหน้าและแก้ปัญหาตามลำพัง โดย ไม่เคยได้รับคำแนะนำจากผู้ปกครอง					
9.	ผู้ปกครองไม่ค่อยมีเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกับ นักเรียนแม้ในวันหยุดก็ตาม					
10.	ผู้ปกครองจะคอยดูแลให้ฉันใช้โทรศัพท์มือถือ ในทางที่เหมาะสมเท่านั้น					

ข้อ	การอบรมเลี้ยงดู	ระดับความคิดเห็น				
		จริงที่สุด	จริง	ปานกลาง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
11.	ผู้ปกครองคอยแนะนำให้ทำงานอดิเรกหรือกิจกรรมอื่นๆนอกเหนือจากการใช้โทรศัพท์มือถือ					

ตอนที่ 3 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

3.1 พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือในชีวิตประจำวัน

1. ท่านใช้โทรศัพท์มือถือ/แท็บเล็ต เฉลี่ยวันละ.....ชั่วโมง.....นาที
2. ในชีวิตประจำวันนักเรียนใช้โทรศัพท์มือถือ/แท็บเล็ต แบบต่ออินเทอร์เน็ตหรือแบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ตทำอะไร ตอบโดยกากบาท ที่ค่าคะแนน ดังนี้
 - 0 หมายถึง ใช้งานแบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ตตลอดเวลา
 - 5 หมายถึง ใช้งานทั้งสองอย่างพอกๆ กัน
 - 10 หมายถึง ใช้งานแบบต่ออินเทอร์เน็ตตลอดเวลา

ไม่ต่อ	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	ต่อ
อินเทอร์เน็ต												อินเทอร์เน็ต

3. โดยส่วนใหญ่ นักเรียนใช้โทรศัพท์มือถือ/แท็บเล็ต แบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ต ในกิจกรรมใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1) รับ-ส่ง SMS/MMS	☐ 2) โทรออก-รับสายเข้า
☐ 3) ฟังเพลง/ดูวิดีโอ	☐ 4) เล่นเกมออฟไลน์
☐ 5) ถ่ายรูป/ถ่ายวิดีโอ	☐ 6) ฟังวิทยุ หรือ ดูทีวี (สำหรับรุ่นที่ดูทีวีได้)
☐ 7) อื่นๆ (ระบุ).....	

4. โดยส่วนใหญ่ นักเรียนใช้โทรศัพท์มือถือ/แท็บเล็ต แบบต่ออินเทอร์เน็ต ในกิจกรรมใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1) ค้นหาข้อมูลทั่วไป	☐ 2) ดาวน์โหลด ไฟล์ข้อมูล/เกม/อื่นๆ
☐ 3) ฟังเพลง/ดูวิดีโอ ผ่าน Youtube	☐ 4) เล่นเกมออนไลน์
☐ 5) ติดตามข่าวสารต่างๆ	☐ 6) ซื้อ-ขาย สินค้าและบริการออนไลน์
☐ 7) ใช้งานสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Line Facebook เป็นต้น	
☐ 8) ฟังวิทยุ/ดูทีวี ออนไลน์	☐ 9) ใช้งานแอปพลิเคชันอื่นๆ(ระบุ).....

5. สื่อสังคมออนไลน์ที่ท่านใช้งานมากที่สุดคืออะไร (ตอบเพียง 1 ข้อ)

- 1) Twitter 2) Facebook 3) Line
 4) WhatApp 5) Google Plus 6) MSN
 7) Skype 8) Instagram 9) อื่นๆ

(ระบุ).....

3.2 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

คำชี้แจง ขอให้นักเรียนอ่านข้อคำถามแต่ละข้อและกรุณาเลือกตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความจริงมากที่สุด ข้อละ 1 คำตอบเท่านั้น กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

ข้อ	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	ระดับความคิดเห็น				
		จริง ที่สุด	จริง	ปาน กลาง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
ด้านร่างกาย						
1.	โทรศัพท์มือถือจะวางไว้ใกล้ตัวขณะพักผ่อนนอนหลับทุกครั้ง					
2.	ข้าพเจ้าจะพกโทรศัพท์มือถือเข้าไปในห้องน้ำขณะทำธุระส่วนตัวหรืออาบน้ำ					
3.	ข้าพเจ้ามักจะจอดอยู่กับโทรศัพท์มือถือขณะรอหรือโดยสารรถระหว่างการเดินทางไป-กลับโรงเรียน					
4.	โทรศัพท์มือถือไม่เคยห่างจากตัวทั้งขณะเรียน, ทำงานหรือทำที่บ้าน					
5.	ข้าพเจ้าจะต้องเตรียมแบตเตอรี่สำรองติดตัวไปด้วยเสมอเมื่อออกจากบ้าน					
6.	ข้าพเจ้าจอดอยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือจนต้องทานอาหารผิดเวลาหรือทานอาหารเสร็จช้า					
7.	ข้าพเจ้ามักจะแอบใช้โทรศัพท์มือถือในห้องเรียน					
8.	มีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ขณะใช้โทรศัพท์มือถือ					

ข้อ	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	ระดับความคิดเห็น				
		จริง ที่สุด	จริง	ปาน กลาง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
9.	มีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตา ตาแห้ง เมื่อจจจอยู่ กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน					
10.	มีอาการนิ้วมือหงิกงอ นิ้วล็อก มือเป็นตะคริวเมื่อ จจจอยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน					
ด้านจิตใจ						
1.	รู้สึกกังวลและหวั่นวิตกเมื่อหาโทรศัพท์มือถือไม่ เจอหรือโทรศัพท์มือถืออยู่ห่างตัว					
2.	รู้สึกไปเองว่าโทรศัพท์มือถือสั้นจากข้อความแจ้ง เตือนที่เข้ามาอยู่ตลอดเวลา					
3.	ขณะนอนหลับมักสะดุ้งตื่นมาเพื่อรับ-เช็คข้อความ จากโทรศัพท์มือถือ					
4.	รู้สึกทรมานใจมากเมื่อไม่ได้ใช้โทรศัพท์มือถือเป็น เวลาติดต่อกันเกินชั่วโมง					
5.	รู้สึกร้อร่น ไม่มีสมาธิเมื่อไม่มีคนส่งข้อความ หรือตอบรับการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์					
6.	รู้สึกกลัวหากไม่มีโทรศัพท์มือถือใช้งาน เพราะ โทรศัพท์มือถือเสีย หรือสูญหาย					
7.	กลัวและกังวลว่าจะมีคนขโมยโทรศัพท์มือถือแม้ จะเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัยแล้วก็ตาม					
8.	รู้สึกเครียดเมื่อแบตเตอรี่ โทรศัพท์มือถือใกล้หมด					
9.	กระวนกระวายและหงุดหงิดทุกครั้งที่อยู่ในสถานที่ ที่ไม่มีสัญญาณ โทรศัพท์มือถือหรือไม่สามารถใช้ อินเทอร์เน็ตได้					
10.	ไม่พอใจเมื่อผู้ปกครอง หรือคุณครูตักเตือนเรื่อง การใช้โทรศัพท์มือถือ					

ชื่อ	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	ระดับความคิดเห็น				
		จริง ที่สุด	จริง	ปาน กลาง	ไม่จริง	ไม่จริง ที่สุด
ด้านสังคม						
1.	หาเพื่อนใหม่ผ่านทางแอปพลิเคชันของ โทรศัพท์มือถือ มากกว่าการพบปะพูดคุยโดยตรง					
2.	ส่งข้อความผ่านทางโทรศัพท์มือถือแทนการพูดคุย กับคนที่อยู่ใกล้ๆ					
3.	สับสนหรือสนใจบุคคลรอบข้างน้อยลงเพราะจ้อง หน้าจอโทรศัพท์มือถือมากกว่าการสับสนหรือสนใจ คนรอบข้าง					
4.	สิ่งแรกที่ทำหลังตื่นนอนคือการเช็ค-รับ-ส่งข้อความ ในโทรศัพท์มือถือโดยไม่สนใจคนในครอบครัว					
5.	คุยกับเพื่อนผ่านสังคมออนไลน์ทุกวัน					
6.	ปรึกษาปัญหาชีวิตกับเพื่อนทางโทรศัพท์มือถือหรือ สังคมออนไลน์มากกว่าปรึกษากับคนที่อยู่ใกล้ตัว					
7.	มีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายจากการใช้โทรศัพท์มือถือ เสมอ					
8.	ใช้เวลากับโทรศัพท์มือถือมากกว่าใช้เวลาอยู่กับ ครอบครัว พ่อ แม่ พี่ น้อง					
9.	ใช้โทรศัพท์มือถือติดตามเพื่อนทันทีหากเพื่อนมาช้า จากเวลานัดแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม					
10.	จดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือจนไม่มีเวลาทำกิจกรรม อื่นๆกับเพื่อนๆ					

ข้อเสนอแนะ

.....

ขอขอบพระคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

คุณภาพของแบบสอบถาม

โรงเรียน

--	--

แบบสอบถาม

เรื่อง : ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเลี้ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดสงขลา

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณานำเครื่องหมาย / ลงในช่อง และเติมข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

1) ชาย

2) หญิง

2. อายุ..... ปี

3. กำลังศึกษามัธยมศึกษาชั้นปีที่..... โรงเรียน.....

4. เกรดเฉลี่ยสะสมในภาคการศึกษาที่ผ่านมา.....

คุณภาพของแบบสอบถาม แบ่งเป็น

1. ความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ตรวจสอบด้วยค่าดัชนี

ความสอดคล้อง (Index of Consistency : IOC) จากการตรวจสอบค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พบว่า ข้อคำถามมีพิสัยของค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง .67- 1.00 ดังนี้

1.1 การอบรมเลี้ยงดู

ข้อ	การอบรมเลี้ยงดู	IOC	ผล
แบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล			
1.	นักเรียนสามารถพูดคุยแลกเปลี่ยน แสดงความคิดเห็นกับผู้ปกครองได้เสมอ	1.00	ผ่าน
2.	ผู้ปกครองรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของนักเรียนเสมอ	1.00	ผ่าน
3.	ผู้ปกครองอนุญาตให้ไปเที่ยว สังสรรค์นอกบ้านกับเพื่อนได้ตามสมควร	1.00	ผ่าน
4.	ผู้ปกครองสามารถเป็นที่ปรึกษาได้เสมอเมื่อนักเรียนมีปัญหา	1.00	ผ่าน

ข้อ	การอบรมเลี้ยงดู	IOC	ผล
5.	พ่อแม่จะยกย่องชมเชยเมื่อนั้นทำความดี	1.00	ผ่าน
6.	พ่อแม่จะสอบถามและให้คำแนะนำเมื่อนั้นมีปัญหาเรื่องการเรียนรู้	1.00	ผ่าน
7.	พ่อแม่จะสอบถามถึงสาเหตุก่อนที่จะตำหนิ หรือลงโทษเมื่อนั้นทำผิดพลาด	1.00	ผ่าน
8.	พ่อแม่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ตามที่นั้นร้องขอ	.67	ผ่าน
9.	พ่อแม่ยินดีให้นั้นมีส่วนร่วมในกิจกรรมพิเศษของโรงเรียนตามที่นั้นสนใจ	1.00	ผ่าน
10.	พ่อแม่ยอมรับในความสามารถของนั้น	.67	ผ่าน
แบบเข้มงวดกวดขัน			1.00
1.	นั้นต้องทำการบ้านหรืออ่านหนังสือตามตารางเวลาที่พ่อแม่กำหนด	1.00	ผ่าน
2.	นั้นต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่พ่อแม่วางไว้ อย่างเคร่งครัด	1.00	ผ่าน
3.	พ่อแม่มักจะออกคำสั่งให้นั้นปฏิบัติตามในสิ่งที่ท่านเห็นว่าสมควร	1.00	ผ่าน
4.	เมื่อนั้นคุยโทรศัพท์มือถือหรือใช้อินเทอร์เน็ตต้องอยู่ในสายตาของพ่อแม่ทุกครั้ง	1.00	ผ่าน
5.	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้นั้นคบเพื่อนต่างเพศ	1.00	ผ่าน
6.	พ่อแม่เข้มงวดเรื่องเวลากลับบ้านหลังเลิกเรียนของนั้น	1.00	ผ่าน
7.	พ่อแม่ไม่ค่อยเปิดโอกาสให้นั้นทำอะไรตามลำพัง	.67	ผ่าน
8.	พ่อแม่มักจะ ไม่อนุญาตให้นั้นออกนอกบ้านในเวลากลางคืน	1.00	ผ่าน
9.	พ่อแม่มักจะให้นั้นไปกับผู้ใหญ่เมื่อออกนอกบ้าน	1.00	ผ่าน
แบบปล่อยปละละเลย			1.00
1.	พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความสนใจเกี่ยวกับความถนัดหรือความต้องการด้านการเรียนของนั้น	1.00	ผ่าน
2.	พ่อแม่ไม่ได้ใส่ใจหรือให้ความสำคัญกับผลการเรียนในแต่ละปีการศึกษาของนั้น	1.00	ผ่าน
3.	นั้นสามารถไปไหนมาไหนนอกบ้านได้ตามสะดวกโดยไม่ต้องขออนุญาตพ่อแม่	1.00	ผ่าน

ข้อ	การอบรมเลี้ยงดู	IOC	ผล
4.	พ่อแม่ไม่เคยแนะนำหรือตักเตือนฉันเรื่องการแต่งตัวตามกฎระเบียบของโรงเรียน	1.00	ผ่าน
5.	พ่อแม่ให้เงินฉันใช้จ่ายโดยไม่ได้สนใจว่าฉันจะใช้จ่ายอย่างไร	1.00	ผ่าน
6.	พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาพูดคุย ใ้ตามความเป็นอยู่ของฉัน	1.00	ผ่าน
7.	พ่อแม่ไม่เคยสอบถามสาเหตุ แม้ฉันจะกลับบ้านผิดเวลา	1.00	ผ่าน
8.	ฉันต้องเผชิญหน้าและแก้ปัญหาตามลำพัง โดยไม่เคยได้รับคำแนะนำจากพ่อแม่	1.00	ผ่าน
9.	พ่อแม่ไม่ค่อยมีเวลาในการทำกิจกรรมร่วมกับฉันแม้ในวันหยุดก็ตาม	1.00	ผ่าน

1.2 พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ

ข้อ	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	IOC	ผล
พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือในชีวิตประจำวัน			
1.	ท่านใช้โทรศัพท์มือถือ/แท็บเล็ต เฉลี่ยวันละ.....ชั่วโมง.....นาทึ	1.00	ผ่าน
2.	ในชีวิตประจำวันท่านใช้โทรศัพท์มือถือ/แท็บเล็ต แบบต่ออินเทอร์เน็ตหรือแบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ตเท่าไร	1.00	ผ่าน
3.	โดยส่วนใหญ่ท่านใช้โทรศัพท์มือถือ/แท็บเล็ต แบบไม่ต่ออินเทอร์เน็ต ในกิจกรรมใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	1.00	ผ่าน
4.	โดยส่วนใหญ่ท่านใช้โทรศัพท์มือถือ/แท็บเล็ต แบบต่ออินเทอร์เน็ต ในกิจกรรมใด(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	1.00	ผ่าน
5.	สื่อสังคมออนไลน์ที่ท่านใช้งานมากที่สุดคืออะไร (ตอบเพียง 1 ข้อ)	1.00	ผ่าน
ด้านร่างกาย			
1.	ฉันจะวางโทรศัพท์มือถือไว้ใกล้ตัวขณะพักผ่อนนอนหลับทุกครั้ง	1.00	ผ่าน
2.	ฉันพกโทรศัพท์มือถือเข้าไปในห้องน้ำขณะทำธุระส่วนตัวหรืออาบน้ำ	1.00	ผ่าน
3.	ฉันมักจะจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือขณะรอหรือโดยสารรถระหว่างการเดินทางไป-กลับโรงเรียน	1.00	ผ่าน

ข้อ	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	IOC	ผล
4.	โทรศัพท์มือถือไม่เคยห่างจากตัวฉันเลยทั้งขณะเรียน,ทำงานหรือทำการบ้าน	1.00	ผ่าน
5.	ฉันจะต้องเตรียมแบตเตอรี่สำรองติดตัวไปด้วยเสมอเมื่อออกจากบ้าน	.67	ผ่าน
6.	ฉันจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือจนต้องทานอาหารผิดเวลาหรือทานอาหารเสร็จช้า	1.00	ผ่าน
7.	ฉันมักจะแอบใช้โทรศัพท์มือถือในห้องเรียน	1.00	ผ่าน
8.	ฉันมีอาการปวดเมื่อย คอ บ่า ไหล่ ขณะใช้โทรศัพท์มือถือ	1.00	ผ่าน
9.	ฉันมีอาการตาเบลอ ปวดเมื่อยตา ตาแห้ง เมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน	1.00	ผ่าน
10.	ฉันมีอาการนิ้วมือหงิกงอ นิ้วล็อก มือเป็นตะคริวเมื่อจดจ่ออยู่กับหน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นเวลานาน	1.00	ผ่าน
ด้านจิตใจ			1.00
1.	ฉันรู้สึกกังวลและหวั่นวิตกเมื่อหาโทรศัพท์มือถือไม่เจอหรือโทรศัพท์มือถืออยู่ห่างตัว	1.00	ผ่าน
2.	ฉันมักรู้สึกไปเองว่าโทรศัพท์มือถือสั่นจากข้อความแจ้งเตือนที่เข้ามาอยู่ตลอดเวลา	1.00	ผ่าน
3.	ขณะนอนหลับฉันมักสะดุ้งตื่นมาเพื่อรับ-เช็คข้อความจากโทรศัพท์มือถือ	.67	ผ่าน
4.	ฉันรู้สึกทรมานใจมากเมื่อไม่ได้ใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเวลาติดต่อกันเกินชั่วโมง	1.00	ผ่าน
5.	ฉันรู้สึกอ่อนรน ไม่มีสมาธิเมื่อไม่มีคนส่งข้อความหรือตอบรับการสนทนาผ่านสังคมออนไลน์	1.00	ผ่าน
6.	ฉันรู้สึกกลัวหากไม่มีโทรศัพท์มือถือใช้งานเพราะโทรศัพท์มือถือเสีย หรือสูญหาย	1.00	ผ่าน
7.	ฉันกลัวและกังวลว่าจะมีคนขโมยโทรศัพท์มือถือแม้จะเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัยแล้วก็ตาม	1.00	ผ่าน
8.	ฉันรู้สึกเครียดเมื่อแบตเตอรี่โทรศัพท์มือถือใกล้หมด	1.00	ผ่าน

ข้อ	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	IOC	ผล
9.	ฉันกระวนกระวายและหงุดหงิดทุกครั้งที่อยู่ในสถานที่ที่ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์มือถือหรือไม่สามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้	1.00	ผ่าน
10.	ฉันไม่พอใจเมื่อพ่อแม่ หรือคุณครูตักเตือนเรื่องการใช้โทรศัพท์มือถือของฉัน	1.00	ผ่าน
ด้านสังคม			1.00
1.	ฉันมักจะหาเพื่อนใหม่ผ่านทางแอปพลิเคชันของโทรศัพท์มือถือมากกว่าการพบปะพูดคุยโดยตรง	1.00	ผ่าน
2.	ฉันใช้วิธีการส่งข้อความผ่านทางโทรศัพท์มือถือแทนการพูดคุยกับคนที่อยู่ใกล้ๆ	1.00	ผ่าน
3.	ฉันสับสนหรือสนใจบุคคลรอบข้างน้อยลงเพราะจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือมากกว่าการสับสนหรือสนใจคนรอบข้าง	1.00	ผ่าน
4.	สิ่งแรกที่ฉันทำหลังตื่นนอนคือการเช็ค-รับ-ส่งข้อความในโทรศัพท์มือถือโดยไม่สนใจคนในครอบครัว	1.00	ผ่าน
5.	ฉันคุยกับเพื่อนผ่านสังคมออนไลน์ทุกวัน	1.00	ผ่าน
6.	ฉันมักปรึกษาปัญหาชีวิตกับเพื่อนทางโทรศัพท์มือถือหรือสังคมออนไลน์มากกว่าปรึกษากับคนที่อยู่ใกล้ตัว	1.00	ผ่าน
7.	ฉันมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายจากการใช้โทรศัพท์มือถือเสมอ	1.00	ผ่าน
8.	ฉันใช้เวลากับโทรศัพท์มือถือมากกว่าใช้เวลาอยู่กับพ่อแม่ พี่ น้อง	1.00	ผ่าน
9.	ฉันจะรีบใช้โทรศัพท์มือถือติดตามเพื่อนทันทีหากเพื่อนมาช้าจากเวลานัดแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม	1.00	ผ่าน
10.	ฉันจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์มือถือจนไม่มีเวลาทำกิจกรรมอื่นๆกับเพื่อนๆ	1.00	ผ่าน

2. ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) รายด้านและทั้งฉบับ ของแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดู และพฤติกรรมเสี่ยงของโรคติดโทรศัพท์มือถือ โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบัก (Cronbach's Alpha) (n = 41) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดตามตาราง

ลำดับที่	ตัวแปรที่ศึกษา	Cronbach's Alpha
1	การอบรมเลี้ยงดู	.773
1.1	การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจอย่างมีเหตุผล	.838
1.2	การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน	.824
1.3	การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	.782
2	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือ	.942
2.1	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านร่างกาย	.816
2.2	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านจิตใจ	.878
2.3	พฤติกรรมติดโทรศัพท์มือถือด้านสังคม	.889

ภาคผนวก ข

แบบขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลวิจัย

เขียนที่โรงพยาบาลจะนะ

วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการวิจัยในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียน.....

ด้วยข้าพเจ้านางนันทพร ไชยชนะ พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ โรงพยาบาลจะนะ นักศึกษา
ระดับบัณฑิตศึกษา คณะมนุษยนิเวศศาสตร์ เอกพัฒนาการครอบครัวและสังคม
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรม
เลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงของโรคติดโทรศัพท์มือถือของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน
สังกัดเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต16”

ในการนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าว จาก
นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นใน โรงเรียนของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้นักศึกษาดำเนินการเก็บข้อมูลการ
วิจัยภายในวันที่16-19 กุมภาพันธ์2559 นี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

นางนันทพร ไชยชนะ

นักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

นางนันทพร ไชยชนะ

โทรศัพท์: 089-7399617

ภาคผนวก ค
ใบยินยอมเข้าร่วมวิจัย

โรงเรียน □□

ใบยินยอมเข้าร่วมวิจัย

ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงของโรคติดเชื้อของ

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา

ข้าพเจ้า(คช., คณ., นาย,นางสาว)..... อายุ.....ปี กำลังศึกษามัธยมศึกษาชั้นปีที่
 โรงเรียน..... ยินยอมในการทำวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่าง
 วิธีการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงของ โรคติดเชื้อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
 ของโรงเรียนในจังหวัดสงขลา” โดยก่อนลงนามในใบยินยอม

1. ข้าพเจ้ายินยอมเข้าร่วมการวิจัยนี้ ด้วยความสมัครใจโดยมิได้มีการบังคับขู่เข็ญ หลอกลวงแต่
 ประการใด และจะให้ความร่วมมือในการวิจัยทุกประการ

2. ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย ประสิทธิภาพ
 โดย ได้อ่านข้อความรายละเอียดอยู่ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด อีกทั้งยังได้รับ
 คำอธิบายและตอบข้อสงสัยจากผู้วิจัยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

3. ข้าพเจ้าได้รับการรับรองจากผู้วิจัยว่าจะเก็บข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าเป็นความลับ จะเปิดเผย
 เฉพาะผลสรุปการวิจัยเท่านั้น

4. ข้าพเจ้าได้รับทราบแล้วว่าข้าพเจ้ามีสิทธิ์จะบอกเลิกการร่วมการวิจัยนี้และการบอกเลิกการร่วม
 วิจัยจะไม่มีผลกระทบต่อข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้อ่านและเข้าใจข้อความตามหนังสือนี้ โดยตลอดแล้ว เห็นว่าถูกต้องตามเจตนาของข้าพเจ้า จึง
 ได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญพร้อมกับผู้วิจัยและต่อหน้าพยาน

ลงชื่อ ลงชื่อ ลงชื่อ.....
 (.....) (.....) (.....)

ผู้เข้าร่วมวิจัย/ ผู้มีอำนาจทำการแทน ผู้ให้ข้อมูลและขอความยินยอม/ผู้วิจัย พยาน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางนันทพร ไชยชนะ
วัน เดือน ปีเกิด	03 มิถุนายน 2517
สถานที่เกิด	อำเภอหนองม่อม จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษา	ปริญญาพยาบาลศาสตรบัณฑิต มสธ.พ.ศ. 2547 สาธารณสุขศาสตรบัณฑิต(อาชีวอนามัยและความปลอดภัย) มสธ.พ.ศ.2549
สถานที่ทำงาน	โรงพยาบาลจะนะ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา
ตำแหน่ง	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ

